
CRONICILE
ROSEWOOD
PRINȚESĂ
cu adevărat
CONNIE GLYNN

CONNIE GLYNN

R^9 CRONICILE ROSEWOOD

tfwitm at wlmhtä

Traducere din limba engleză de Mirella Acsente

Bucureşti 2019

The Rosewood Chronicles. Princess în Practice Connie Glynn

Ediţie publicată pentru prima dată în limba engleză de Penguin Books Ltd,

Londra Scriitoarea şi-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a

acestei cărţi. Toate drepturile rezervate
LITIU A*
Editura Litera
0. P.53, C.P. 212» sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372 e-mail: comenzi@1itera.ro
www.litera.ro
Cronicile Rosewood. Prinţesă cu adevărat Connie Glynn

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Sinziana Cotoară Corector: Păuniţa Ana Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare şi prepress: Banu Gheorghe
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONNIE GLYNN
Prinţesă cu adevărat / Glynn Connie;
trad: Mirella Acsente - Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3428-3
1. Glynn, Connie
II. Acsente, Mirella (trad.) 821.111

G^x

PARTEA ÎNTÂI

Família

Această carte le este dedicată tuturor *celor care mi-au făcut vreodată un ceai. Vă mulţumesc mult.*

Prolog

în celula slab luminată de sub palatul maradovan, un trup zăcea pe o saltea subţire. Celulele erau goale, dar cel puţin erau curate - familia regală a Maradovei putea ţine acolo un prizonier vreme de săptămâni sau chiar luni, dacă era nevoie. Trupul stătea nemişcat; nimeni n-ar fi ghicit ce gânduri îl măcinau.

în fiecare zi, Saskia San Martin îşi plănuia cu meticulozitate evadarea. întipărindu-şi în minte mişcările exacte ale fiecărui paznic, cum funcţionau camerele de supraveghere, gâlgâitul ţevilor şi paşii fiecărui membru al personalului care se auzeau deasupra ei. Niciun detaliu nu trebuia neglijat. Şi totuşi, timpul se scurgea în defavoarea ei. Trecuseră

şapte săptămâni de când tentativa ei de a o răpi pe prinţesa maradovană fusese zădărnicită. Curând, vechii ei colegi de clasă aveau să se întoarcă la Rosewood Hali pentru începutul noului an. Saskia nu dezvăluise nimic din planul Leviathan paznicilor. Refuza să deschidă gura pentru altceva decât să mănânce şi să repete întruna o singură solicitare: „Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, Anastacia Alcroft".

Dar ştia, după faţa vinovată a paznicilor, că nimeni nu o anunţase pe Anastacia

.Acum se întorsese pe o parte pentru a se uita la ceasul de pe perete. În vreme ce secundele se scurgeau ticăind, începuse să simtă o groază copleşitoare. Rănile ei, provocate de partizanul prinţesei, Jamie, începeau să se vindece. Partizanii, antrenaţi special pentru a proteja, erau cele mai bune gărzi de corp, şi Jamie luptase cu îndârjire. Din fericire, din înfrângerea ruşinoasă a Saskiei nu mai rămăsese decât o vâ- nătaie palidă în jurul unui ochi şi o tăietură pe maxilar, care avea probabil să-i lase o cicatrice. Dar tot era prizonieră.

Tic-tac, tic-tac.

Curând, Leviathan avea să treacă la pasul doi al planului său. Dar, fiind închisă în celula aceea, Saskia nu avea cum să ştie dacă Anastacia era în siguranţă. Leviathan o asigurase pe Saskia că Anastacia avea să fie protejată, că dacă se alătura cauzei lor avea să fie liberă, în cele din urmă, să fie cu ea. Cele două n-ar mai fi trebuit să-şi ascundă sentimentele de tatăl tiranic al Anastaciei - care era şi şeful Saskiei.

Saskia a încremenit când i-a venit în minte imaginea Anastaciei stând furioasă în lumina care răzbătea din holul palatului, cu părul ei castaniu fluturându-i pe umeri. Apoi imaginea lui Ellie desculţă, într-o rochie sfâşiată, mânuind o crosă de golf în încercarea de a o salva pe prinţesă din mâinile celor care o atacaseră. Doar că Ellie nu o salva pe prinţesă. Ellie *era* prinţesa. Saskiei îi luase câteva săptămâni de captivitate să înţeleagă asta. Cum putuse să fie atât de proastă? Dar, având atât de mult

timp la dispoziţie să se gândească, reuşise, în cele din urmă, să pună lucrurile cap la cap. Ellie era, în secret, o prinţesă. Lottie Pumpkin nu era adevărata prinţesă a Maradovei. Era un substitut, angajată oficial să acţioneze sub acoperire, *pretinzând* că este prinţesă pentru a proteja identitatea reală a adevăratei prinţese: Ellie, fata aceea furioasă cu crosa de golf, care îi spărsese parbrizul şi încasase un pumn de la ea în încercarea de a o salva pe Lottie.

Saskia s-a întors pe spate şi a rămas cu privirea aţintită la petele de igrasie de pe tavan. „Trebuie s-o văd pe Anastacia, s-o avertizez ce o aşteaptă".

S-a auzit un piuit ascuţit, care o anunţa că cineva urma să intre în celulă, aşa că s-a ridicat repede în capul oaselor. Un bărbat intimidant de masiv şi plin de cicatrici a descuiat uşa celulei şi a intrat cu o tavă cu mâncare. Era Sir Nikolai Olav, partizanul regelui şi persoana care pe Saskia o îngrozea cel mai tare.

El a privit-o fix în vreme ce aşeza tava cu mâncare cenuşie pe o măsuţă din mijlocul încăperii. De obicei, Nikolai îl escorta pe paznicul suficient de norocos încât să îi aducă mâncarea, dar uneori venea doar el. Asta însemna un singur lucru. Interogatoriu.

Nikolai s-a aşezat pe un scaun de plastic lângă masă şi a oftat adânc, exasperat. Ştia la fel de bine ca ea cum avea să se desfăşoare dialogul. Cum se desfăşurase de fiecare dată.

Şi-a frecat barba nerasă, atingându-şi uşor cu degetele cicatricea de pe obrazul stâng.

- Saskia San Martin, a mârâit el pe un ton grav.

Ea nu a răspuns. în schimb, a întins mâna şi a luat cu lingura nişte cocoloaşe cenuşii de mâncare, pe care le-a lăsat jos apoi. El a ignorat-o.

- Trebuie să ne spui tot ce ştii despre Leviathan.

Cu lingura încremenită în aer, Saskia s-a holbat la el cu o privire goală. Nu exista decât un singur răspuns posibil, acelaşi pe care Nikolai îl auzise iar şi iar, din ziua în care fusese aruncată în celula aceea.

Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, a spus Saskia încet, Anastacia Alcroft.Lottie s-a înfiorat când a simţit podeaua de lemn a palatului vibrând sub tălpile ei. Gândul că Saskia era undeva acolo jos îi dădea fiori reci pe şira spinării la fiecare pas. Dar nu se putea gândi la asta acum. Trebuia să rămână concentrată, atentă; trebuia să fie calmă. Trebuia să se poarte ca o prinţesă perfectă până când petrecerea avea să se termine, în sfârşit. Apoi putea să se întoarcă la Ellie şi să termine bagajele pentru Rosewood.

În cinstea lui Lottie se organizase o serată grandioasă de ziua ei, la care fuseseră invitaţi reprezentanţii celor mai de seamă trusturi de presă din lume. De aproape două ore stătea în picioare, zâmbind şi dând mâna cu cei mai influenţi oameni, toţi fiind convinşi că ea era adevărata prinţesă a Maradovei. Din fericire, regele şi regina impuseseră o regulă strictă prin care interziseseră fotografierea pentru a-i proteja identitatea şi

pentru a nu fi recunoscută în public. Coridorul palatului fusese împodobit cu bannere cu pietre preţioase, iar coloanele de marmură erau înfăşurate cu panglici în culorile curcubeului. Pe feţele de masă dantelate se aflau îngrămădite daruri pentru prinţesă, fiecare dorindu-se a-l depăşi în splendoare pe cel dinaintea lui.

Lottie era îmbrăcată într-un costum maradovan tradiţional, cu un brâu negru brodat care îi înconjura talia peste rochia cu mâneci lungi, de culoarea jadului.
O diademă de argint i se zărea printre bucle, un dar pe care îl primise de la mama ei de ziua sa, cu peste nouă ani în urmă. Cu *peste* nouă ani în urmă. Toată petrecerea asta era o păcăleală. Nu era ziua lui Lottie; ziua ei fusese cu cinci zile înainte. În ziua aceea, pe 1 septembrie, era aniversarea lui Ellie. Lottie nici măcar nu era prinţesă - juca rolul prietenei sale. Iar acesta era un secret pe care niciunul dintre invitaţi nu trebuia să-l afle.

- Eşti bine?

Jamie, aflat alături, vorbea în continuare încet, ca să-l audă doar ea. Dar lui Lottie i se pusese această întrebare de prea multe ori în ultimele săptămâni, şi simţea un ghem în stomac de fiecare dată când o auzea.

- Da, sigur, a răspuns ea automat, cu ochii la o persoană care se apropia de ei. Femeia înaltă din stânga mea.

Jamie a aruncat o privire în direcţia aceea.

- Olga Ulov, redactor la *Golden Sovereign.*

Femeia mai în vârstă, cu părul negru ca abanosul, îmbrăcată într-un costum de mătase impecabil, îşi croia

drum prin mulţimea plină de culoare. Spre deosebire de toţi ceilalţi invitaţi, Jamie purta o cămaşă neagră simplă şi pantaloni negri, iar părul negru îi era pieptănat pe spate. Lottie încercase să-l ajute să se relaxeze, dar el rămăsese pe tot parcursul petrecerii băţos şi vigilent, cercetând cu privirea încăperea, convins că ceva îngrozitor se putea petrece din nou.

Olga s-a oprit în faţa lor şi i-a salutat din cap.

- Prinţesă Eleanor Wolfson. A rostit numele fără grabă, cu ochii mijiţi, cercetând-o pe Lottie cu privirea. îmi face o extraordinară plăcere să te cunosc, în sfârşit, după toţi anii ăştia în care te-ai ferit de ochii lumii.

Lottie crezuse că n-o să se obişnuiască niciodată ca oamenii să i se adreseze cu numele altcuiva, dar acum putea răspunde uşor, cu un zâmbet. Pentru o clipă, s-a întrebat cum s-ar fi simţit Ellie în aceeaşi situaţie.

- A, îţi mulţumesc, Olga... Nu pot decât să sper că a meritat aşteptarea, a răspuns Lottie pe un ton dulce, străduin- du-se să pară cât mai modestă cu putinţă.

Jamie a dat uşor din cap în semn de aprobare. Deşi renunţaseră la lecţiile „de prinţesă", Jamie încă stătea în preajma ei pentru a se asigura că nu face vreo greşeală.

Olgăi i s-au arcuit buzele în ceva ce voia să semene cu un zâmbet, dar se uita fix în ochii lui Lottie, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gândurile. Ellie nu avusese niciodată o relaţie prea bună cu presa. Existaseră tot soiul de zvonuri privind motivele pentru care fusese ascunsă de ochii lumii, niciunul adevărat, însă toate dăunătoare.

Era sarcina lui Lottie, ca substitut al lui Ellie, să ţină departe zvonurile jucând în public rolul ei şi arătându-se drept cea mai plăcută şi mai modestă prinţesă cu putinţă. Regina se gândise că o petrecere de aniversare avea să fie ocazia perfectă pentru a rezolva problemele lui Ellie cu presa. „Zâmbeşte şi strânge mâini", îşi spusese Lottie. „Cât de greu poate fi?"

Lottie nu putea decât să spere că avea să o scoată la capăt.

- Alteţa Voastră... s-a auzit în spatele ei cu un „s" prelung, ca un sâsâit. Lottie s-a întors şi l-a văzut pe consilierul regelui, Simien Smirnov, stând ţeapăn în poziţie de drepţi, cu mâinile la spate. S-a înclinat uşor în faţa ei. Sir Ianovski, artistul, ar vrea să vă ofere darul pe care vi l-a adus. Vă rog să mă urmaţi, vă conduc la rege şi la regină.

Simien a schiţat un zâmbet slab şi i-a făcut semn să îl urmeze.

- Sună încântător, a spus Lottie şi i-a zâmbit radioasă, bucurându-se că avea o scuză de a se îndepărta de invitaţii curioşi.

Tot mai încerca să îşi dea seama ce credea Simien despre rolul ei de substitut al lui Ellie, dar el era, fără îndoială, un exemplu excelent de bună-cuviinţă.

L-a urmat, păşind elegant - sau aşa spera cel puţin - printre oaspeţi. Au trecut pe lângă un grup de servitori, fiecare ducând o tavă de argint plină cu caviar şi trufe. „Mă întreb ce-o fi mâncând Saskia acum", dar şi-a alungat

repede gândul din minte. Îi fusese destul de greu să se relaxeze cu adevărat toată vara la palatul maradovan. Cu cât îşi lua mai în serios rolul de substitut, cu atât se simţea mai puţin în largul ei. Acum nu-şi mai dorea decât să se întoarcă la Rosewood Hali, acolo unde se simţea ea însăşi. Dar, indiferent ce-şi dorea ea, trebuia mai întâi ca petrecerea să se încheie cu bine. Şi-a repetat în gând mantra pe care i-o spusese mama ei înainte de a se prăpădi: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Când au ieşit din mulţime, Jamie a tuşit uşor, smulgând-o din gândurile ei. Lottie a ridicat privirea şi şi-a dat seama că ajunseseră în celălalt capăt al coridorului şi se aflau acum în faţa părinţilor lui Ellie, regele şi regina.

Regele Alexander şi soţia sa, regina Matilde, erau cum nu se poate mai diferiţi, şi totuşi se potriveau de minune. Regele stătea în picioare, nemişcat, cu ochii lui negri ca un hău, arzători şi impenetrabili. Lângă el, regina Matilde părea fină şi delicată ca borangicul, de parcă ar fi putut începe să plutească din clipă în clipă. Lottie se mai mira şi acum cât de mult semăna cu regina. Uneori, era ca şi cum s-ar fi privit în oglindă - nici nu era de mirare că i se îngăduise onoarea de a deveni substitutul lui Ellie.

- Petrecerea asta îţi vine mănuşă!

Regina i-a zâmbit radioasă cu subînţeles, trăgând-o cu blândeţe între ea şi regele Alexander. Cine nu ştia, ar fi putut crede că Lottie îşi lua locul cuvenit între părinţii săi. Regele a dat scurt din cap, în tăcere, întâi către Lottie, apoi către Jamie.

Lângă ei, într-o parte, se afla o cuvertură mov de catifea lucioasă, care acoperea ceva. Era un obiect foarte înalt, care aproape atingea tavanul sălii de bal. Ceea ce pe Lottie o neliniştea puţin. Cineva a bătut cu o furculiţă într-un pahar de şampanie şi în încăpere a început să se aştearnă liniştea, în vreme ce mulţimea se întorcea reverenţioasă spre ei. Un bărbat cu faţa rotundă şi ochelari ciudaţi a făcut un pas în faţă. Lui Lottie i se părea cunoscut. „De unde îl ştiu oare?"

- E Ianovski, artistul înnobilat cu titlul de cavaler, i-a şoptit regina lui Lottie, cu faţa întoarsă către darul misterios.

Lui Lottie i se spusese că prinţesa avea să primească un dar important - ceva nu numai în onoarea zilei sale de naştere, ci şi ca o celebrare a ieşirii ei în public. Astfel de momente o făceau pe Lottie să aibă îndoieli în privinţa rolului ei de substitut. Darurile erau pentru Ellie, pentru *adevărata prinţesă.* Deşi, cunoscând-o pe Ellie, nu îşi putea imagina că ar fi fost prea încântată de această demonstraţie exagerată.

Ianovski s-a apropiat şi a apucat-o uşor de încheietură, făcând o plecăciune adâncă şi sărutându-i mâna.

- Ce splendoare de prinţesă, nu-i aşa? a zis el, îndreptân- du-se cu un gest larg către Lottie, făcând-o să se simtă ca un cal valoros.

Toată lumea din încăpere a aplaudat şi toate vocile au încuviinţat: „Cu adevărat o splendoare! O prinţesă

perfectă!" Lottie a roşit imediat, simţind un fior de plăcere. Indiferent cât de falsă se simţea, nu putea să nu se bucure că era tratată ca o prinţesă.

Regele a ridicat mâna şi mulţimea a tăcut.

Ianovski şi-a dres glasul.

- Maiestăţile Voastre, am convingerea că vorbesc în numele tuturor celor prezenţi aici când spun că suntem foarte încântaţi să o cunoaştem, în sfârşit, pe frumoasa voastră fiică. Lui Lottie i s-a strâns inima. Oare ce credea regele despre această mascaradă? Ea este sublima întruchipare a familiei maradovene şi un exemplu fără seamăn a tot ceea ce ar trebui să fie o prinţesă. Când oaspeţii au izbucnit în aplauze, Ianovski s-a oprit şi a zâmbit foarte încântat de sine, în vreme ce toată lumea bătea din palme şi ovaţiona. Zâmbetul reginei a rămas neschimbat, dar Lottie a observat buzele regelui tremurând uşor. De bună seamă, sunteţi foarte mândri, a continuat Ianovski. Pentru mine este o onoare fără margini să îi ofer prinţesei acest dar, la cea de-a cincisprezecea aniversare, pentru a celebra debutul său în societate.

Doi bărbaţi în uniformă s-au apropiat de dar şi toată lumea şi-a ţinut răsuflarea. Lottie a avut dintr-odată senzaţia ciudată că diadema de pe capul ei devenise mai grea şi o trăgea în jos. Apoi valeţii au dat la o parte acoperământul de catifea şi un nor violet s-a aşternut pe podeaua strălucitoare. Lottie a întins capul pentru a privi către... ea însăşi!

O statuie semeaţă se înălţa impunătoare până la tavan. Era o reprezentare minuţioasă, în bronz, a lui Lottie. Şi, de departe, cel mai bizar dar pe care îl primise ea vreodată. Ianovski recrease în cele mai mici detalii rochia pe care Lottie o purtase la balul verii din Maradova. Arăta ca o adevărată prinţesă. Statuia era minunată, atât de frumoasă, încât lui Lottie îi luă câteva clipe să-şi dea seama cât de stupid era totul.

- Uluitor, a şoptit ea cu un zâmbet forţat.

Regina Matilde zâmbea ostentativ; regele stătea tăcut, cu o expresie impenetrabilă.

- O asemănare extraordinară! a exclamat Simien, bătând din palme şi râzând puţin forţat. Priviţi! Familia regală a amuţit, înmărmurită!

Regele i-a aruncat o privire lui Simien şi râsul s-a stins pe buzele lui.

- E cu adevărat remarcabil. Trebuie să fi fost o lucrare foarte... solicitantă, nu-i aşa?

Regina îşi regăsise vocea. Probabil că era foarte supărător pentru amândoi să vadă imortalizată în bronz o fată care nu era fiica lor.

- O, da, într-adevăr! A fost una dintre cele mai dificile lucrări ale mele, dar a meritat fiecare secundă pentru prinţesa noastră.

I-a aruncat lui Lottie o privire plină de veneraţie şi a făcut un gest larg cu braţele, într-o plecăciune adâncă.

Lottie aproape că o auzea pe Ellie hohotind de râs undeva într-o încăpere din fundul palatului. Ce glumă!

Lottie a îndrăznit să arunce o privire spre Jamie şi l-a văzut muşcându-şi buzele, cu umerii zguduindu-i-se de râs. Se străduia din răsputeri să se abţină.

A ridicat privirea către propria reflexie în bronz şi s-a uitat în ochii statuii. Simţea că o ia ameţeala. A clipit repede, încercând să-şi revină. „Haide! Zi ceva!"

- Mulţumesc.

Gura i s-a deschis, apoi s-a închis, în vreme ce ea se chinuia să găsească vorbele potrivite. Ce-ar fi spus o prinţesă? În cele din urmă, a zâmbit, uitându-se prin încăpere la audienţa încântată, la oamenii care trebuiau să creadă că ea era fiica regelui şi a reginei, şi a zis:

Arată exact ca... mine

- !Acum va trebui să pretindem pentru totdeauna că Lottie este adevărata prinţesă. Ce păcat! Ellie se strica de râs - din nou. Aşa cum era de aşteptat, povestea cu statuia de bronz i se păruse extrem de amuzantă. La urma urmei, nu îl putem face de râs pe marele Sir Ianovski!

- Nu e nimic de râs, Eleanor, a spus regele Alexander, trântind pe masă paharul de vin.

Ellie şi-a dat ochii peste cap, exasperată. De-a lungul vacanţei de vară, Lottie îşi adusese mereu aminte că lui Ellie nu îi pria în regatul maradovan. Era clar că tânjea să se întoarcă la Rosewood, la fel de mult ca Lottie.

Stăteau cu toţii la o masă festivă intimă în sufrageria albastră pal şi discutau detaliile petrecerii din după-amiaza aceea. Era unul din locurile preferate ale lui Lottie din palat, iar pereţii stropiţi cu auriu umpleau încăperea cu o strălucire de miere. Deşi ziua ei de naştere fusese cu câteva zile înainte de cea a lui Ellie, stabiliseră să sărbătorească împreună. Masa era încărcată cu toate felurile de mâncare preferate ale lui Ellie, dar şi cu o mulţime de preparate vegetariene pentru Lottie. Pe măsuţa de lângă perete se afla grămada de daruri pe care Lottie le primise în numele lui Ellie, toate împachetate artistic cu o mulţime de panglici şi funde. Fiecare dar fusese verificat cu mare atenţie de Jamie şi Sir Nikolai Olav, căci nicio măsură de securitate nu mai trebuia neglijată după balul verii, când Lottie fusese răpită de Saskia.

Uitându-se la grămada înaltă de cadouri, Lottie s-a gândit îngrijorată că darul său pentru Ellie, un portret pe care îl pictase cu mâna ei, ar fi putut părea mic şi neinteresant printre toate acele ambalaje şi funde strălucitoare. Se bucura că îl lăsase în camera de zi a lui Ellie în loc să îl aducă acolo. A îndrăznit să-i arunce o privire lui Jamie, aşezat alături, care s-a uitat la ea întrebător, dar tensiunea momentului a făcut-o să întoarcă repede capul. Avea un dar şi pentru el, alături de cel pentru Ellie - o carte despre Pakistan, ţara natală a mamei lui, care fusese pentru ziua lui, 26 iulie, dar Lottie aflase că, lucru de înţeles, el nu şi-o sărbătorea, pentru că era şi ziua în care mama lui se prăpădise. În schimb, ea păstrase darul; în felul acesta, era ca şi cum toţi trei ar fi avut aceeaşi zi de naştere.

- Cel puţin putem recunoaşte că e o statuie superbă, a spus regina Matilde, uitându-se la soţul ei, şi o modalitate minunată de a onora substitutul lui Eleanor.

Regele s-a întors şi s-a uitat cercetător la soţia lui.

- Se poate spune *şi* aşa.

Lottie petrecuse aproape două luni cu ei şi în sfârşit reuşea ceva mai bine să interpreteze micile schimbări de expresie de pe faţa regelui. În acel moment, era doar puţin încruntat, iar colţul stâng al gurii îi tresărea uşor. Ceea ce însemna că era fie obosit, fie iritat, posibil amândouă.

- Dar, sincer acum, a început Ellie, punându-şi nişte pateu în farfurie, e cel mai grozav cadou pe care l-aş fi putut primi de ziua mea, o statuie mare a lui Lottie - o s-o preţuiesc de-a pururi.

Ellie a rânjit spre Lottie, care nu s-a putut abţine să nu roşească.

Lottie şi-a masat discret tâmplele. La sfârşitul seratei trebuise să îşi scoată diadema, pentru că greutatea ei îi provocase o durere îngrozitoare de cap şi, deşi se străduia să se bucure de petrecerea mai intimă pentru zilele lor de naştere, durerea de cap nu o slăbea deloc. înainte să observe Ellie şi Jamie că nu era în apele ei, s-a auzit un zgomot dinspre uşă.

- La mulţi ani!

Cele două canaturi ale uşii somptuoase s-au deschis şi un tort imens şi-a făcut apariţia, împins în încăpere pe un cărucior de mahon. în spatele lui se zăreau dantele albe de jupoane, dar feţele servitoarelor erau ascunse de movila imensă de glazură de ciocolată. Lottie a dat să se ridice în picioare, nerăbdătoare să vadă mai bine. Jamie a tuşit discret lângă ea şi ea s-a aşezat repede la loc, uşor stânjenită de entuziasmul ei evident.

Căruciorul s-a oprit şi două servitoare au scos capul din spatele tortului. Midori şi Hanna.

- STAŢI! a strigat Ellie.

Toată lumea a încremenit şi Lottie l-a simţit pe Jamie înţepenind lângă ea.

- Trebuie să-i dau lui Lottie cadoul.

Ellie a sărit în picioare, împingându-şi cu zgomot scaunul.

- Eleanor! a strigat regina în urma ei, încruntată. Apoi s-a întors către servitoare, cu un zâmbet forţat, exersat îndelung. Midori, Hanna, vă mulţumesc foarte mult pentru tortul acesta minunat. Arată, pur şi simplu, delicios.

La ordinul mamei sale, Ellie a încremenit lângă uşă şi s-a întors. Era bosumflată, ceea ce Lottie ştia că era un semn că se simţea stânjenită. îşi cunoştea prinţesa ca pe propriul buzunar -, dar de ce era atât de stânjenită? Apoi şi-a adus aminte. Ellie nu cunoştea aproape pe nimeni în afara palatului. Asta era probabil prima dată când Ellie cumpărase un cadou pentru cineva din afara regatului.

- E OK, Ellie, a spus Lottie pe un ton liniştitor. Putem să ne dăm cadourile după cină. Acum hai să mâncăm nişte tort.

- Nu, voiam să ţi-l dau *acum,* ca să...

Ellie a fost întreruptă de un mormăit grav, şi lui Lottie îi luă câteva clipe să-şi dea seama că venea dinspre rege. îşi strângea cu două degete rădăcina nasului, ca şi cum ar fi avut o durere cumplită de cap.

- Eleanor, a început el, cu o voce calmă, dar autoritară. Cred că asta voiai să aduci.

A făcut un semn către Midori, care s-a apropiat de masa cu cadouri şi a luat o cutie ce fusese ascunsă după darurile pentru Ellie.

Lottie a văzut cum Ellie se luminează la faţă, apoi se strâmbă nemulţumită.

- De ce e aici şi nu în camera mea, unde l-am lăsat?

Regele a ignorat întrebarea fiicei sale cu un pufnet scurt
şi şi-a întors privirea către Lottie.

- Am căzut de acord că ar fi mai potrivit să oferim acest dar în mod oficial, din partea noastră, a tuturor, a spus el.

Vorbele regelui aveau probabil o semnificaţie ascunsă, căci Lottie i-a văzut pe Ellie şi pe Jamie întorcându-se către ea. Pe faţa lui Ellie a apărut un zâmbet nerăbdător, în vreme ce chipul lui Jamie a rămas, ca de obicei, aproape imposibil de interpretat.

Midori a aşezat cutia în faţa lui Lottie. Când s-a îndreptat, i-a spus pe muteşte: „Mult noroc!"

Lottie s-a uitat la cutia argintie. Era de departe cel mai puţin extravagant obiect din întreaga încăpere, şi totuşi părea important. A ridicat privirea spre familia Wolfson, adunată în jurul mesei, şi le-a văzut ochii sclipind de nerăbdare. Lottie a înghiţit în sec. Orice s-ar fi aflat în cutie, era hotărâtă să fie demnă de el.

- Lottie, vrem să înţelegi că acest dar vi-l oferim în egală măsură şi lui Ellie şi ţie, a spus regina şi şi-a sprijinit bărbia în palmă, cu mânecile ei delicate de voal atârnând peste faţa de masă.

Lottie s-a întors către Jamie, care a dat din cap, îndemnând-o să deschidă cadoul.

- Mulţumesc! a răspuns ea, cuprinsă de un val de încântare.

A ridicat capacul, descoperind că era mai greu decât crezuse, şi s-a uitat înăuntru.

Cuibărit între pereţii albaştri de satin ai cutiei se afla un medalion mic de argint, aşezat pe un lanţ. Pe el era gravată silueta unui lup micuţ, iar lumina care cădea pe el îi făcea ochii să sclipească. Medalionul era identic cu cele pe care le purtau Ellie şi Jamie. Lui Lottie i-a stat inima-n loc.

- Acum faci şi tu parte din haită, i-a spus Ellie, rânjind către ea, şi dinţii ei albi au lucit ca nişte perle.

- Asta e... a început Lottie, dar cuvintele i s-au oprit în gât.

Asta era acceptarea ei oficială. Darul de aniversare oferit lui Ellie şi Lottie făcea din Lottie nu doar un substitut, ci şi un membru al familiei. A simţit cum lacrimile îi înţeapă ochii şi şi-a ţinut răsuflarea ca să nu izbucnească în plâns.

„Faci parte din haită."

Era atât de fericită că îşi găsise o familie, şi totuşi în suflet i se furişa acum un alt sentiment, care se lupta să fie luat în seamă. Venea de undeva de foarte departe şi îi amintea de chemarea către Rosewood. Nu era vorba că nu se simţea demnă. Nu. Lottie a privit în jur la feţele zâmbitoare ale membrilor familiei Wolfson - noua ei familie. Dintr-odată, şi-a dat seama ce simţea.

Vinovăţie.

Cum rămânea cu propria familie, cu mama ei?

- Sunteţi atât de buni, a spus Lottie cu sinceritate, sperând să nu îi tremure vocea.

Dar era limpede că nu-şi ascunsese prea bine emoţiile, căci a văzut cum încântarea lui Ellie începe să se stingă, iar ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Jamie, care avea aceeaşi privire îngrijorată.

„Fir-ar să fie!" şi-a spus Lottie. Ura când cei doi făceau asta.

- O să se strice mâncarea, a spus Jamie, rupând vraja.

- Da, a adăugat Ellie. Nu trebuie să irosim tortul ăsta fantastic. Le-a zâmbit Hannei şi lui Midori, care au făcut câte o reverenţă. Lottie, o să te ajut să îţi pui medalionul după ce mâncăm.

Lottie a privit cum toată lumea îşi umplea farfuriile cu tort. A continuat să zâmbească, străduindu-se să nu lase bucuria de pe chip să-i dispară. Dar numai ea ştia ce întrebare se cuibărise în sufletul ei - o întrebare care putea să le dea vieţile peste cap complet. O întrebare care putea schimba totul definitiv.Medalionul o ardea pe Lottie în palmă în vreme ce se îndreptau către camera de zi a lui Ellie.

- Lottie, dacă eşti îngrijorată că medalionul e prea mult, să ştii că, de fapt, e un fleac, a început Ellie de îndată ce uşa s-a închis în urma lor.

întotdeauna aveai nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu camera de zi a lui Ellie - era atât de diferită de restul palatului; un paradis haotic de culori ţipătoare, cu afişe de filme înrămate, jocuri video şi reviste de benzi desenate înşirate pe pereţii violeţi. Camera avea un aer retro de anii 1980, cu arcade luminate puternic. Un televizor uriaş ocupa jumătate din peretele din fund şi era conectat la ceea ce Lottie bănuia că era orice consolă de jocuri inventată vreodată. Totul era accesorizat cu o maşină de făcut floricele şi una de vată de zahăr, de care Lottie nu se mai dezlipise în vara aceea. în mijlocul peretelui din stânga era mândria lui Ellie, o chitară care fusese cândva a lui Joan Jett şi era semnată de ea. încăperea era întruchiparea fanteziei adolescentine şi era supranumită „grota" între apropiaţi, fiindcă nu avea ferestre.

- Nu, nu. îmi place foarte mult, Ellie, a spus ea repede. Nu-i asta...

Lottie a aruncat o privire la Jamie, care se instala pe una din canapele. Oare urma să deschidă o cutie a Pandorei?

- Asta e pentru mine? a zis Ellie întrerupându-i şirul gândurilor şi arătând către darul pe care îl ţinea Lottie în mână.

- Da. Am vrut să ţi-l dau în linişte.

Lottie i l-a întins şi Ellie a zâmbit luând cutia împachetată într-o hârtie cu flori. Vârfurile degetelor li s-au atins, dându-i lui Lottie un fior în tot corpul.

Lottie a privit cum prietena ei dragă deschidea cadoul, despachetându-l cu mai multă grijă decât făcuse cu toate darurile din sufrageria regală. Atunci a început să se liniştească, uşurată - darul acesta însemna la fel de mult pentru Ellie ca toate celelalte. Poate că era primul cadou de ziua ei pe care îl primise vreodată de la o prietenă adevărată.

Ellie a ridicat pânza pătrată şi a început să se uite când la portret, când la Lottie.

- Tu ai pictat asta? a întrebat ea uimită.

Lottie a simţit cum obrajii îi iau foc.

- A, da. Am lucrat la el peste vară şi...

A început să se scarpine la ceafă, un gest nervos pe care îl luase de la Ellie. S-a apropiat de ea şi s-au uitat împreună la portret. Lottie o pictase într-un stil tradiţional, folosind vopsele cu ulei pe care le găsise în palat. Pictura reprezenta una din amintirile ei preferate cu Ellie, un moment care surprindea exact felul în care o vedea ea, momentul în care îşi scosese masca la turneul de scrimă. îndrăzneaţă şi frumoasă în costumul ei alb imaculat, strângea în mână o spadă şi arăta întocmai ca prinţul curajos, dar sălbatic care o salvase la balul verii.

- Jamie, vino să vezi şi tu! a strigat Ellie, întinzând spre el pictura.

El s-a apropiat ca să cerceteze tabloul şi Lottie şi-a ţinut răsuflarea în vreme ce Jamie îi studia opera.

Acesta a ridicat din sprânceană.

- Ar trebui să te punem să pictezi portretul oficial al lui Ellie pentru galerie, a spus el, în cele din urmă, schiţând un zâmbet.

Lottie a lăsat privirea în jos, simţindu-se stânjenită de laude. Adora să decoreze şi să facă tot felul de lucruri, dar trecuse mult timp de când nu mai pictase ceva. Mama ei vitregă, Beady, nu o încurajase niciodată prea mult, deranjată de tuburile de vopsea împrăştiate peste tot, aşa că Lottie îşi strânsese şevaletul şi culorile şi le pusese bine, ca să n-o supere.

- Ar trebui să fii foarte mândră de asta, Lottie, a continuat Jamie. Sunt sigur că părinţilor lui Ellie le va plăcea mult.

Lottie a ridicat capul la auzul cuvintelor sale. Ochii lui erau sinceri şi şi-a adus aminte cât de nebun putea fi, l-a văzut din nou în acel moment îngrozitor de la bal când o în- frânsese pe Saskia. Rece şi ameninţător. Lottie trebuia să fie şi ea la fel de puternică dacă voia să-i fie vreodată de folos lui Ellie, şi asta însemna să nu ignore acel sentiment ciudat care începuse să pună stăpânire pe ea.

- Mă bucur că îţi place, Ellie, dar... Lottie şi-a coborât privirea la medalionul din palmă, trecându-şi vârful degetului mare peste lupul gravat. Aş vrea să discutăm despre ceva...

Dar a fost întreruptă din nou, înainte să apuce să spună despre ce era vorba.

- Asta e tot pentru Ellie? a întrebat Jamie, ridicând cu un aer suspicios celălalt cadou împachetat, evident îngrijorat să nu fie vreun obiect periculos.

- De fapt, e pentru tine, a răspuns Lottie, dându-şi agitată o şuviţă de păr după ureche. M-am gândit că ar fi trist ca Ellie şi cu mine să primim daruri şi să nu avem ceva şi pentru tine. Nu e mare lucru.

Suspiciunea de pe chipul lui Jamie nu a dispărut însă şi a privit lung pachetul dreptunghiular din faţa lui ca şi cum habar nu avea ce să facă cu el. Chiar nu mai primise niciodată un cadou?

- În regulă, a spus el sec, punându-l deoparte fără să dea vreun semn că ar fi vrut să-l deschidă. Acum, despre ce ziceai că ai vrea să discutăm?

Lottie s-a uitat chiorâş la el, încercând să priceapă reacţia lui ciudată. Uneori, Jamie era prea bizar ca să mai încerce să-l înţeleagă. Nu putea decât să spere că avea să-i placă darul atunci când, în cele din urmă, s-ar fi hotărât totuşi să-l deschidă.

Acum, cu privirile lor aţintite asupra sa, Lottie şi-a dat seama că nu mai era în stare să vorbească, fiind îngrijorată de ce ar fi putut stârni vorbele ei.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Ellie, punând jos cu grijă pictura şi apropiindu-se de ea.

După tentativa de răpire, nici ea, nici Jamie nu o mai scăpaseră din ochi. Erau amândoi convinşi că rămăsese

marcată de întâmplarea cu pricina - şi de-asta trebuia să lămurească lucrurile acum.

Lottie a tras aer adânc în piept, încercând să nu se mai gândească la reacţia ciudată a lui Jamie.

- Ideea e că... Ţi-aduci aminte de promisiunea pe care mi-ai făcut-o înainte de balul verii? Ellie s-a uitat agitată spre Jamie. Am căzut de acord că o să-i pot spune prietenului meu Ollie tot adevărul.

Lottie era surprinsă cât de calm vorbea.

- Nu, a venit răspunsul scurt al lui Jamie, dar Ellie i-a aruncat o privire tăioasă, după care s-a întors spre Lottie.

- Mi-aduc aminte, a spus încet, dar încă vrei să faci asta?

- Nu contează dacă mai vrea, Ellie. Asta e o promisiune pe care n-ar fi trebuit s-o faci niciodată.

Ellie l-a privit lung pe Jamie, şi Lottie a simţit cearta care mocnea între ei. „Nu astăzi. Nu de ziua lui Ellie." S-a uitat din nou la medalionul cu lup, simţind că nu era pregătită să-l poarte până când nu ştia dacă putea face asta. Trebuia să-i spună lui Ollie înainte să se întoarcă la Rosewood; simţea nevoia să-i spună.

- Nu *vreau* să-i spun. *Trebuie* s-o fac, a spus ea pe un ton calm. Nu înţelegeţi? Nu mai am pe nimeni în afară de el. Vocea începuse să-i tremure şi prietenii ei au privit-o lung. E singura legătură pe care o mai am cu familia mea.

- înţeleg, a spus Jamie, relaxându-se. Dar există reguli, Lottie. Cu această nouă ameninţare care este Leviathan, nu putem risca nimic.

Leviathan acorda un interes deosebit copiilor din familiile regale - de aici încercarea Saskiei de a o răpi. Nu puteau îngădui să se întâmple din nou aşa ceva.

Cu toate acestea, Lottie era hotărâtă. Trebuia să-l convingă pe Jamie. Da, tânjea să se întoarcă la Rosewood şi să descopere dedesubturile acestei ameninţări numite Leviathan, dar nu putea intra din nou pe porţile şcolii înainte de a relua legătura cu ceva din vechea ei viaţă. Cu cineva. Cu Ollie.

- O să afle singur, chiar dacă nu îi spunem noi. Lottie s-a uitat la Jamie cu o privire serioasă. Ştia că asta era singura cale de a-l convinge, şi era adevărat; fusese îngrijorarea ei de ceva vreme. E un risc mult mai mic dacă îi spun eu şi îl pun să jure că păstrează secretul.

Jamie s-a frecat la rădăcina nasului.

- Asta e o idee groaznică.

Nu era un „nu" categoric.

Ellie i-a zâmbit larg lui Lottie, ştiind că deja câştigaseră.

- Oricum, nu trecem pe la tine în drum spre Rosewood? Ca să poţi să-ţi iei nişte lucruri? Ellie a întins mâna către medalionul lui Lottie. Poţi să-i spui atunci lui Ollie. Pare cel mai bine aşa. Jamie a bombănit ceva, dar nu a mai protestat. Jamie, fă şi tu o concesie. Poţi să te

gândeşti că e cadoul tău de ziua noastră, a zis Ellie şi ochii i-au sclipit amuzaţi. Apoi a desfăcut lănţişorul şi s-a dus în spatele lui Lottie ca să i-l prindă la gât. Aşa. E perfect, a murmurat ea.

Lottie a simţit argintul rece pe piele şi a auzit zgomotul închizătorii, iar acum lupul se aña lângă inima ei. A ridicat mâna şi a pipăit argintul. Acum făcea parte din familie. S-a întrebat doar cât de diferit avea să fie noul ei an la Rosewood

.cT9

în dimineaţa următoare, ziua întoarcerii lor în Anglia, Lottie s-a trezit cu senzaţia stranie că era privită. Era o senzaţie vagă, dar inconfundabilă; simţea privirea celui care o pândea ca pe o fantomă care răsufla uşor pe pielea ei. A deschis brusc ochii, aproape aşteptându-se să-şi vadă statuia în faţă, dar ochii i-au căzut, în schimb, pe o cutie roz de catifea, care stătea deschisă pe noptiera acoperită cu dantelă, din care diadema sa în formă de semilună reflecta o lumină în culorile curcubeului peste chipul ei. Lottie şi-a tras peste cap aşternuturile de culoarea piersicii şi s-a cuibărit în ele ca într-un cocon protector. Paturile din palat erau mult prea confortabile, era ca şi cum te-ai fi scufundat în fiecare seară într-un bazin cu puf. Niciodată nu îşi închipuise că tot luxul acela

avea să devină ceva obişnuit pentru ea. Cu toate astea, oricât de confortabile ar fi fost paturile de la palat, nu putea să cadă în mrejele lor în dimineaţa aceea. Era ziua în care se întorceau în Anglia şi avea multe de pregătit, iar regele îi solicitase o întrevedere între patru ochi.

Toate hainele îi fuseseră spălate, călcate şi aşezate în geamantane alături de celelalte lucruri ale ei. Totul era atât de diferit de entuziasmul cu care îşi pregătise singură bagajele cu un an în urmă. Un teanc de cărţi aflat lângă una din valizele roz a dus-o cu gândul la darul pe care i-l făcuse lui
Jamie, şi s-a întrebat dacă îl deschisese oare deja. Spera că avea să-l facă să se simtă mai aproape de familia lui, ceea ce ea ştia prea bine cum e, cât de dureros putea fi.

Lottie a ciugulit din brioşa pe jumătate mâncată de pe biroul ei, aşezată pe o farfurie aurie lucitoare şi rămasă de la petrecerea de aniversare din ajun. Glazura albă i-a lăsat pe faţă o dâră dulce, pe care a zărit-o în oglinda uriaşă, înrămată. S-a oprit din mâncat şi a cercetat persoana reflectată acolo, îmbrăcată în cămaşa de noapte imaculată. Se împlinise la trup şi faţa îi era mai rotundă, părul, mai lung şi mai moale. Şi-a şters glazura de la gură şi şi-a lins degetele lipicioase, gândindu-se la ultimele săptămâni.

Lottie şi Ellie îşi petrecuseră cea mai mare parte a verii în Maradova, într-un lux îmbătător. Dimineţi lenevoase cu momente spumoase de râs, după-amiezi scăldate într-o lumină roşiatică, în care savurau bunătăţi

glasate cu zahăr la o ceaşcă de ceai fierbinte, urmate de seri albastre cu lecturi şi proiecţii de film. împărţiseră totul în acea vară, fiecare film care le plăcuse, fiecare cântec pe care-l adoraseră, iar Lottie aproape că începuse să creadă în toată această fericire prefăcută. Dar, la fel ca zvâcnetul permanent al buzei lui Jamie şi fantoma bătăilor de inimă ale Saskiei în subsolul palatului, unele lucruri erau imposibil de ignorat.

De ce naiba voia regele să vorbească doar cu ea?

Lottie şi-a pus nişte haine comode, dar prezentabile pentru drum, apoi a coborât repede la parter pentru întâlnirea cu regele Alexander. Era imposibil să nu alunece pe pardoseala bine lustruită, şi s-a străduit din răsputeri să se abţină să se dea ca pe gheaţă, întocmai ca un copil, prin tot palatul, deşi le prinsese de câteva ori pe servitoarele Hanna şi Midori făcând ele însele asta.

Lottie a fost surprinsă să îl găsească pe rege aşteptând-o în hol. Era îmbrăcat într-un veşmânt auriu care îi atârna pe podeaua de marmură. Regele era un bărbat înalt, musculos, cu păr des, de culoarea chihlimbarului, şi mereu încruntat, care îi dădea lui Lottie impresia că citise mult când era copil. Uneori îi era greu să vadă vreo asemănare între el şi Ellie: în vreme ce ea era capricioasă, el era rezervat; în vreme ce ea era repezită, el era chibzuit. Dar uneori surprindea o sclipire aprigă în ochii lui - lupul, mereu la pândă, gata să atace.

- Am fi putut să fim pictaţi cum vrem, dar aproape toţi am ales să stăm pe tron şi să părem plictisiţi de moarte.

Regele a vorbit dintr-odată, fără măcar să o salute pe Lottie. A gesticulat către perete cu ceea ce părea a fi o încercare de umor, dar Lottie era prea distrasă de tablouri ca să mai sesizeze gluma. Era zona ei preferată din palat; nu putea să nu se delecteze cu detaliile fine ale fiecărei pânze, cu culorile delicate şi simbolurile ascunse în fundal. Portretul fiecărui conducător al Maradovei se regăsea în acel hol care părea nesfârşit şi nenumăraţii ochi ai unei linii de urmaşi de secole priveau solemni în jos.

- Sunt aşa de mulţi, a murmurat Lottie, simţindu-se copleşită de o senzaţie ciudată când a întâlnit privirea foştilor conducători. Mi se pare uimitor că aveţi o legătură atât de strânsă cu predecesorii.

Regele s-a întors către ea, cu braţele încrucişate, şi a cercetat-o cu privirea. Lottie a simţit un nod în stomac şi s-a întrebat dacă nu cumva părea o prostie ce tocmai spusese.

- E un lanţ fără sfârşit, neîntrerupt, a spus el gânditor, dar în ochii lui a apărut o sclipire întunecată când s-a uitat la penultimul tablou de pe perete. Aproape, a adăugat el.

Lui Lottie i-a căzut privirea pe ochii de culoarea smaraldului care priveau din portret, a cărui ramă neagră îl făcea să apară mai puţin important decât tovarăşii săi

auriţi. Personajul din tablou avea părul mai închis la culoare decât părul obişnuit din familia Wolfson şi lung până la umeri, gene lungi şi dese şi un zâmbet sprinţar. Un singur membru al familiei Wolfson semăna cu acel bărbat. Eleanor Wolfson.

- Fratele meu, Claude Wolfson. *Odin pravila volk haka olen pak rănit.*

Regele vorbea bine vechea limbă maradovană şi Lottie a recunoscut cuvintele. Era o zicală adoptată de familia regală Wolfson, pe care i-o spusese Jamie.

„Un lup rău poate strica toată haita."

Lottie nu ştia prea multe despre Claude, unchiul lui Ellie; numele lui era rostit foarte rar. El exista doar ca un memento a ceea ce puteai ajunge dacă renunţai la îndatoririle regale. Ştia de el doar din lecţiile de prinţesă cu Jamie şi din acest tablou, care se voise a fi darul lui de încoronare.

- Fratele meu rămâne imortalizat în această galerie ca un avertisment. Regele a arătat spre tablou şi veşmântul lui auriu a sclipit ca o mătase lichidă care se ondula cu fiecare gest. Când s-a întors spre ea, Lottie i-a văzut ridurile din jurul ochilor, întipărite acolo de un deceniu întreg de încruntare. Să-ţi dezamăgeşti familia e un act de neiertat, înţelegi ce înseamnă asta?

Lottie a încuviinţat solemn din cap. Ştia foarte bine că despre Claude nu se vorbea; fugise de pe tron şi devenise un simbol apăsător al seriozităţii cu care Wolfsonii priveau tradiţiile de familie. Lottie a înghiţit în

sec pentru a-şi stăpâni agitaţia şi, privind expresia aspră de pe chipul regelui Alexander, a încercat să şi-o închipuie pe Ellie în aceleaşi veşminte aurii. A sirrjţit un nod de vinovăţie în gât. Cum putea să fie atât de abătută din cauza problemelor ei de familie când Ellie avea atâtea pe cap?

Cum trebuia să te simţi când erai în permanenţă apăsat de datorie, ori de câte ori părăseai palatul? S-a întors din nou către ochii verzi şi strălucitori ai trădătorului familiei, iar imaginea a început să se înceţoşeze, până când din rama neagră s-a ivit zâmbetul arogant şi răutăcios al lui Ellie. Exact în acel moment, când se lăsase absorbită de privirea lupului rău din familia Wolfson, din spatele lor s-a auzit o voce.

- M-aţi chemat?

Lottie a fost cât pe ce să scoată un ţipăt, căci mintea i-a jucat o festă şi a făcut-o să creadă că în spatele ei se materializase Claude, dar era numai Jamie, cu acelaşi aer serios dintotdeauna. I-a aruncat o privire scurtă, dar faţa lui nu a trădat nimic. De îndată ce l-a văzut, Lottie s-a simţit cuprinsă de curiozitate şi a început să-şi dorească cu ardoare să afle ce credea Jamie despre cadoul ei.

- Ah. Jamie! Regele i-a făcut semn să vină lângă Lottie, şi amândoi păreau foarte mărunţi în prezenţa veşmântului care se revărsa în jurul acestuia. A vorbit Nikolai cu tine?

în cuvintele lui era un înţeles ascuns, pe care Lottie a încercat să-l descifreze, dar cei doi nu au lăsat nimic să iasă la iveală.

- Da, a răspuns Jamie impasibil, cu o faţă complet calmă.

Nikolai, partizanul regelui, era un bărbat atât de masiv şi
de puternic, încât Lottie nu se putea stăpâni să-i fie puţin frică de el. El îl pregătise pe Jamie încă de mic şi, din câte îşi dădea ea seama, era singurul care pentru Jamie ar fi putut fi cât de cât o figură paternă.

-Bun.

Aerul din hol a părut deodată să se răcească, lumina soarelui a dispărut, dând pardoselii lucioase de marmură o nuanţă palā de gri, care scotea în evidenţă ridurile adânci de pe chipul regelui.

- Anul trecut, aţi reuşit amândoi să preveniţi o adevărată catastrofă, a început el, cu o voce răsunătoare. Tu, Lottie, ai îndurat ca un adevărat substitut pericolul în care s-a aflat Ellie.

Lottie a rezistat impulsului de a închide strâns ochii, căci nu voia ca amintirea acelei nopţi înfiorătoare să i se strecoare din nou în minte.

„Sunt bine, sunt bine, sunt bine", şi-a repetat ea, hotărâtă să se concentreze la ce spunea regele.

- Iar tu, Jamie, le-ai protejat cu deosebită pricepere pe prinţesa ta şi pe substitutul ei, făcând totul cât mai discret.

Lottie a răsuflat adânc în vreme ce regele vorbea, alungându-şi groaza. Nu avea să îngăduie ca Leviathan să învingă.

- Nu putem permite ca monarhia maradovană să fie văzută ca slabă, mai ales acum, când se pare că suntem ţinta unui duşman necunoscut. Vreau să fiţi amândoi deosebit de vigilenţi în acest an. Nimic nu trebuie trecut cu vederea.

Lottie a clipit către regele îmbrăcat în auriu, neînţelegând prea bine ce voia să spună.

Regele Alexander s-a uitat pătrunzător la amândoi, apoi şi-a întors atenţia spre Lottie.

- Lottie Pumpkin - i-a rostit numele ca şi cum i-ar fi lăsat un gust ciudat -, e limpede că fiica mea te-a îndrăgit foarte mult.

Tonul lui era lipsit de orice emoţie.

- D... da, a răspuns Lottie, neştiind ce se aştepta de la ea.

- Ştiu că înţelegeţi amândoi că Ellie trebuie să fie întotdeauna pe primul loc, a continuat el, privind-o fix în ochi pe Lottie, dar s-ar putea să vină un moment în care va trebui să o puneţi pe locul doi pentru a o putea pune pe primul. Sper că veţi înţelege atunci când va fi cazul.

Lottie nu a spus nimic, pentru că, sincer, nu înţelegea nimic.

- înţelegeţi?

- Da, Maiestatea Voastră, a răspuns imediat Jamie.

- Da, Maiestatea Voastră, a zis repede şi Lottie, pe deplin conştientă că minţea şi că probabil Jamie îşi putea da seama de asta.

Regele a mijit ochii la Lottie şi ea a avut senzaţia că încerca să îi citească gândurile, dar nu-şi dădea seama ce spera el să găsească acolo. în cele din urmă, şi-a întors privirea şi Lottie a simţit cum i se relaxează umerii, realizând abia atunci cât de încordată fusese.

- Excelent! Puteţi pleca. Mult noroc în acest an!

Şi asta a fost tot.

Lottie a privit, uluită, cum se îndepărta regele, lăsân- du-i singuri, cu veşmântul lui auriu fluturând în urma sa în vreme ce lumina soarelui revenea, umplând coridorul cu razele lui.

„Să fim vigilenţi? Să o punem pe Ellie pe primul loc? Ce vrea să însemne asta?"

Jamie a răsuflat adânc şi Lottie şi-a dat seama că îşi ţinuse răsuflarea până atunci.

- E prima oară când te-am auzit spunând asta, a remarcat el.

Lottie a fost surprinsă să vadă un zâmbet apărându-i pe buze.

- Ce să spun? l-a întrebat.

- „Da, Maiestatea Voastră." Jamie a desenat în aer nişte ghilimele, dar în tonul lui nu era nimic batjocoritor. Ţi s-a părut ciudat?

- Puţin, a recunoscut ea, lăsându-şi privirea în jos şi sim- ţindu-se stânjenită că poate tonul ei sunase prostesc. Când a ridicat din nou privirea, i s-a părut că Jamie avea o faţă gânditoare şi că voia să-i spună ceva.
- Jamie, a început Lottie, înainte să aibă el timp să vorbească. Ţi-a plăcut cadoul?

Faţa lui şi-a recăpătat obişnuita mască indescifrabilă şi ea a devenit agitată, iar mâinile au început să-i tremure uşor.
- Ştiu cum e să te simţi rupt de familia ta şi m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă, poate să afli câte ceva...

Jamie a scos pe neaşteptate un hohot brutal de râs, lipsit de orice amuzament.
- L-am aruncat, a spus el.

Cuvintele erau nepăsătoare, ca şi cum ar fi fost limpede ca lumina zilei că avea să arunce darul la gunoi ca pe un măr stricat. t
- A... ce-ai făcut? Lottie s-a întrebat dacă încerca să glumească, apoi şi-a adus aminte că Jamie nu era în stare de „glume". De ce-ai face asta?

Lottie era din ce în ce mai confuză. Jamie nici măcar nu părea supărat; se purta ca şi cum ar fi fost ceva absolut normal. Când se gândise că poate el nu mai primise niciodată un dar, nici măcar nu luase în considerare posibilitatea să fie atât de greu de cap în privinţa asta.
- Nu ne putem lăsa distraşi de asemenea lucruri, Lottie, a răspuns el, pregătindu-se să plece. Ai auzit ce-a zis regele; trebuie să o punem pe Ellie pe primul plan.

- Ştiu, dar...
- Ştiu că nu ai vrut, Lottie.

S-a gândit să îl întrerupă, să îi explice cât de nepoliticos era să arunci darul cuiva, când faţa i-a devenit deodată rece, ochii i s-au întunecat, iar privirea împietrită i s-a îndreptat asupra ei.

- Dar să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Şi în momentul următor a redevenit calm, atât de calm, încât lui Lottie i s-a părut că doar îşi imaginase acea fracţiune de secundă în care o avertizase.

Mai avea un milion de lucruri să-i spună, dar şi-a înghiţit cuvintele, până la urmă, nevrând să mai creeze alte probleme.

- OK, atât a spus, şi vocea ei s-a auzit ca un chiţăit confuz, semănând mai mult cu o întrebare.

De ce reacţiona oare aşa de ciudat la un dar

?Au călătorit din Maradova în Anglia cu avionul privat al familiei Wolfson. Lottie deja mersese de mai multe ori cu avioane particulare decât cu curse de linie; o parte din ea se simţea stânjenită de cât de repede se obişnuise să urce într-un avion privat.

- Eu tot cred că e o idee foarte proastă, a murmurat Jamie de la volanul BMW-ului negru.

în Maradova condusese de la cincisprezece ani, dar abia în vara aceea îşi luase permisul britanic, ceea ce făcea viaţa infinit mai uşoară pentru toată lumea.

Mergeau cu maşina pe străzile înguste şi întortocheate din St Ives, mărginite de căsuţe din piatră. Erau în drum spre Ollie, căruia aveau să-i spună motivul adevărat pentru care Lottie nu putea veni acasă, adevărul despre noua ei viaţă ca substitut. Dar înainte de asta trebuiau să ia lucrurile lui Lottie, şi ea nu-şi putea stăpâni sentimentul acela ciudat pe care îl avea.

Primul lucru pe care l-a remarcat Lottie când a coborât din maşină a fost mirosul sărat, familiar al mării. Auzea valurile în depărtare, trăgând-o înapoi în copilărie, alături de mama ei.

Era acasă.

Cu toate acestea, nu mai părea să fie casa ei. Strada era parcă mai mică, pietrele, mai tari sub tălpile ei. Culorile din jur i se păreau şterse, ca şi cum se uita la o amintire. Mult prea multe se întâmplaseră de când plecase, şi Lottie ştia că niciodată nu va mai putea să-şi privească orăşelul de lângă mare la fel ca înainte. I se strânse inima la acel gând. Leviathan, Saskia, substituţi, partizani… când locuia acolo, asemenea poveşti erau exact atât, nişte poveşti. Acum toate deveniseră cât se poate de reale.

S-a întors către Ellie şi s-a simţit cuprinsă de o senzaţie de stânjeneală din cauza vechii ei vieţi modeste atunci când a văzut-o coborând pe cealaltă parte a maşinii, punând piciorul pe străduţa îngustă. Era ciudat să o vadă pe Ellie în contextul amintirilor ei din copilărie; era

atât de obişnuită cu ea înconjurată de lux. Oraşul natal al lui Lottie părea prea mic pentru această prinţesă. Lottie a înghiţit în sec când Ellie şi-a scos ochelarii de soare şi a ridicat privirea către căsuţele colorate şi strânse una într-alta, care se înghesuiau în jurul lor. A rămas afară, în hainele ei negre şi geaca neagră, lejeră de piele.

Ellie s-a uitat cu atenţie la vitrina plină de praf aflată la numărul 12 pe Bethesda Hill, cu vopseaua albastră ştearsă şi glicina agăţătoare. Patiseria se numea pe vremuri RATEURILE DOAMNEI PUMPKIN şi era locul căruia Lottie îi spusese cândva „acasă". În tot acel an în care fusese plecată, se părea că mama ei vitregă, Beady, nu încercase nici măcar o dată să şteargă ferestrele prăfuite sau să cureţe locul. Lottie se îndoia că avea să o mai facă vreodată.

- îţi luăm lucrurile şi apoi plecăm. Nu avem de ce să stăm mai mult decât e nevoie, a zis Jamie pe un ton pragmatic.

A dat din cap către Lottie şi ea i-a răspuns la fel. Voia să termine cu asta cât mai repede cu putinţă, ca să se poată întoarce la Rosewood.

Au intrat pe uşa cea roşie şi au urcat treptele din lemn care duceau la apartamentul de deasupra prăvăliei. în bucătărie, pe Lottie o aştepta un bilet, scris în grabă, cu un scris dezordonat:

Am *plecat în Cuba ca să-l văd pe* Simon.

Lucrurile tale sunt în sacii negri de gunoi de lângă scări.

Beady *t*

P.S. Nu face dezordine!
A ghemotocit repede hârtia şi a aruncat-o în coşul de gunoi înainte să o poată citi şi ceilalţi. întotdeauna avea un sentiment straniu când vedea numele tatălui ei, mai ales scris de Beady.
- Şi tatăl tău unde e? a întrebat Ellie, studiind o fotografie cu Beady şi cu tatăl lui Lottie care era prinsă pe frigider cu un magnet din Las Vegas.
- în Cuba, a răspuns Lottie cu siguranţă în glas, chiar dacă ea însăşi aflase vestea doar cu câteva minute în urmă.
Lottie a ocolit măsuţa de cafea. Livingul era plin de caserole şi cutii goale de mâncare la pachet. Era clar că Beady plecase în grabă şi Lottie s-a întrebat dacă rămăsese iar fără bani. Deşi nu se înţelegeau prea bine, lui Lottie tot îi părea rău pentru ea. Nu Beady îşi dorise să devină mama ei vitregă, şi Lottie îl cunoştea pe tatăl ei mai bine ca oricine. A adunat câteva cutii de pizza şi le-a pus în coşul de gunoi.

Fără niciun cuvânt, Jamie a intrat pe uşă cărând nişte saci negri de gunoi bine burduşiţi.

- Astea-s lucrurile tale? a întrebat el, ridicând un sac. Se pare că au fost lăsaţi pentru tine.

Lottie a întins mâna să ia unul din saci, dar acesta a tras-o în jos cu greutatea lui şi ea a scos un „oh" surprins. Câte mai înghesuise Beady acolo?

Jamie a zâmbit afectat.

- O să ai tot timpul să-ţi arăţi forţa când o să începem antrenamentele la şcoală. Până atunci - a ridicat unul dintre saci fără efort, pentru a-şi întări spusele -, lasă-l pe partizan să ridice lucrurile grele.

Lottie a zâmbit, fără să vrea. Poate că, de fapt, nu era ni- cio tensiune între ei; poate că o iertase pentru dar.

Antrenamentele erau unul din motivele pentru care aştepta ea cu atâta nerăbdare să se întoarcă la şcoală, ca să poată învăţa să se lupte. Lottie era hotărâtă să înfrunte chiar ea ameninţarea maleficului Leviathan. Nu avea să mai îngăduie ca Ellie să fie pusă din nou în pericol. Lui Lottie i-a venit în minte imaginea Saskiei şi a simţit că încep să-i tremure mâinile. Nu putea face asta de una singură.

- Hei, Lottie! s-a auzit vocea lui Ellie din hol. Cine e ăsta?

Lottie a scos capul de după colţ şi a văzut-o pe Ellie privind cu atenţie un tablouaş agăţat pe perete. A venit lângă prietena ei şi s-au uitat împreună la portretul strămoşului ei Henry. Lottie nu observase niciodată cu adevărat portretul până atunci; atârna pe peretele acela de când se ştia ea. Henry avea o expresie blândă, amuzată, şi părul de un blond murdar, ca al lui Lottie, dar mai scurt decât buclele ei ciufulite.

- Asta e străbunicul meu Henry Pitkin, a spus Lottie, surprinsă că Beady nu-l dăduse jos de pe perete. De fapt, e străbunicul cu vreo zece „stră" în faţă, dar sunt prea mulţi ca să-i mai pomeneşti. Lottie a zâmbit când şi-

a adus aminte de poveştile pe care i le spusese mama ei despre el. A fost printre primii elevi de la Rosewood şi a devenit profesor acolo atunci când a terminat şcoala, a continuat ea şi nu s-a putut abţine să se aplece în faţă pentru a pipăi uşor rama, amintindu-şi de momentul în care mama ei i-a dăruit diadema. Aproape că auzea acum vocea mamei sale când se uita în ochii lui Henry. Se pare că a avut o viaţă interesantă şi misterioasă, a adăugat ea. Datorită lui mi-am dorit atât de mult să merg la Rosewood. El este cel care a primit pentru prima oară diadema familiei noastre.

Gândul la moştenirea de familie a făcut-o să întindă mâna după ea, ascunsă în siguranţă unde era în geanta de pe umăr. Degetele ei au găsit-o, simţind argintul cald, şi lui Lottie i-a venit în minte, ca o şoaptă, o melodie vagă, obsedantă.

- Pitkin? a murmurat Ellie, ca un ecou.

Stânjeneala a făcut-o pe Lottie să simtă înţepături în tot corpul.

- Da. Pitkin era numele de fată al mamei mele. Â... Lottie şi-a coborât privirea, roşind uşor. Ura să vorbească despre numele ei. A trebuit să... L-a schimbat.

Ellie a dat încet din cap.

- Cine l-a pictat? a întrebat ea, simţind stânjeneala lui Lottie şi schimbând subiectul.

- Habar n-am, a răspuns Lottie recunoscătoare. Asta a fost întotdeauna un mister.

Ellie a privit mai atent, apropiindu-se de tablou, aproape atingând cu vârful nasului suprafaţa veche, crăpată.

- îmi aduce aminte de stilul tău de a picta, a spus ea meditativ. E ceva în nuanţele astea... E ca portretul pe care mi l-ai făcut mie.

Lottie şi-a muşcat buza, gânditoare. Oare Ellie avea dreptate? Aşa picta ea?

- OK, fetelor... Am strâns totul, a strigat Jamie de jos, de la uşa de la intrare.

Nu mai era nimic de făcut, niciun motiv pentru a mai rămâne. Lottie a oftat şi s-a întors să plece, dar Ellie a întins o mână şi a oprit-o.

- Ar trebui să iei şi tabloul ăsta, a spus ea. Ziceai că ţi-e teamă că o să pierzi legăturile cu familia ta, nu? Sigur e important pentru tine.

Lottie s-a uitat repede la tablou. Din ramă, Henry îi zâmbea cald. Ollie nu era singura legătură pe care o mai avea cu familia sa.

- Ai dreptate, a zis Lottie, simţindu-se străbătută de un val de căldură. Tabloul ăsta nu mai are ce căuta aici.

De fapt, şi-a spus ea, niciun Pumpkin nu mai avea ce căuta în casa aceea. Locul lor era în altă parte.

- OK, Henry, i-a spus strămoşului ei, scoţând portretul din cui. A zâmbit larg, ţinând tabloul cât mai departe de ea şi suflând praful de pe rama

ciobită. Tu vii cu mine. Te întorci la Rosewood

!6

(T⁹ ^

Le-a luat mai puţin de cinci minute ca să ajungă la Ollie. Casa lui era cocoţată pe o faleză, chiar lângă oraş. Stătea aplecată periculos într-o parte şi arăta ca şi cum ar fi fost gata să se rostogolească în mare în orice clipă.

Aleea din faţa casei era goală, ceea ce însemna că mama lui era probabil plecată. Foarte bine.

- Câinele lui Ollie nu se dă în vânt după străini, aşa că încercaţi să nu-l luaţi prin surprindere, a spus Lottie în vreme ce se apropiau de uşă.

De fapt, câinele lui Ollie era foarte blând, dar, dintr-un motiv necunoscut, ea ezita să sune la uşă. Era neliniştită. Mai neliniştită decât fusese atunci când coborâse scările de marmură ale palatului pentru a fi prezentată oficial la balul verii din Maradova.

„Oare va vrea Ollie să mă vadă? Dacă mă urăşte acum?"

Ellie a întins mâna peste umărul ei şi a apăsat pe sonerie.

- Ellie! a şoptit Lottie.

Ellie i-a zâmbit poznaş.

- Ce? Mi s-a părut că ai nevoie de ajutor.

Lottie s-a întors către uşă, netezindu-şi agitată fusta. A auzit paşi în hol şi inima a început să-i bată mai repede. Şi-a ţinut răsuflarea când a văzut uşa deschizându-se.

- Lottie?

Vocea lui a sunat răguşită. Făcuse ochii mari, ca şi cum nu-i venea să creadă ce avea înaintea ochilor.

- Bună, OUie!

Neliniştea ei a dispărut ca prin farmec. Şi-a simţit stomacul strângându-se uşor în vreme ce privea părul ciufulit şi pielea aurie a prietenului ei din copilărie. Nu-l mai văzuse de un an, dar unele lucruri erau neschimbate, încă avea păr de câine pe blugi şi ochii lui tot mai aveau o sclipire poznaşă. Dar era vizibil mai înalt şi obrajii bucălaţi de copil se transformaseră într-un maxilar ferm. Crescuse.

S-a auzit un zgomot ritmic de gheruţe şi ceva s-a năpustit pe coridor, împingându-se în Ollie pentru a ajunge la ea.

- Link! '

Lottie a întins braţele către câinele lui Ollie, dar, înainte ca el să se poată arunca în îmbrăţişarea ei, Jamie a făcut un pas protector în faţa sa. Lottie a privit uimită cum Link a încremenit şi a scos un mârâit grav, de supunere. S-a trântit pe jos şi s-a întors pe spate, cu burtica expusă într-o poziţie docilă.

- Şezi! a comandat Ellie în spatele ei.

Spre uimirea lui Lottie, Link s-a supus, s-a ridicat repede şi s-a aşezat în fund. Şi n-o mai văzuse niciodată pe Ellie până atunci!

Ellie a păşit în faţa lui Lottie şi a întins mâna pentru ca Link să o miroasă. Jamie se dăduse într-o parte şi privea atent.

- Bravo, i-a spus Ellie câinelui, scărpinându-l după urechi şi umplându-şi mâneca de păr de câine.

Lottie nu-l mai văzuse niciodată pe câinele lui Ollie pur- tându-se aşa de frumos, mai ales cu nişte persoane străine. Ollie a venit lângă ea şi au privit amândoi cum Jamie şi Ellie se împrieteneau cu acum total docilul Link.

- Lottie, a spus Ollie, holbându-se la prietenii ei regali, cine naiba sunt oamenii ăştia?

Casa familiei Moreno era la fel de colorată ca locuitorii ei. Covoraşe din petice acopereau podeaua şi pernuţe colorate erau împrăştiate pe canapelele şi pe fotoliile adânci. De grinzile tavanului atârnau ghirlande de flori uscate şi steguleţe. Ollie i-a dus în bucătărie. Pervazul era ticsit cu tot felul de lucruşoare viu colorate pe care mama lui le aducea din Brazilia ori de câte ori îşi vizita părinţii. Lottie a zâmbit în sinea ei când şi-a adus aminte cât se chinuia Ollie pe vremuri să nu pună mâna pe micii cactuşi.

Ellie şi Lottie s-au aşezat la masa de lemn vopsită în verde în vreme ce Ollie făcea nişte ceai, vărsând apă pe plăcile roşcate de gresie când a ridicat ceainicul şi l-a aşezat pe blat. Jamie stătea în prag, cu un picior proptit de tocul uşii, părând total nelalocul lui în înghesuiala din bucătărie. Ellie se instalase confortabil la masă, cu un pachet de biscuiţi. Din când în când, rupea pe furiş câte un colţ de biscuit pe care i-l dădea lui Link, aşezat la picioarele ei sub masă. Câinele lui Ollie era mult mai docil decât ghemotocul plin de energie pe care şi-l amintea

Lottie de când era ea mai mică. Ellie şi Jamie tăceau şi priveau în vreme ce Lottie pălăvrăgea cu Ollie.

- Aşa, deci, a spus Ollie încet, punând pe masă două căni ciobite. Probabil că te-ai gândit că *poţi* să vorbeşti din nou cu mine.

Lui Lottie i s-a făcut ruşine. Ollie avea tot dreptul să fie supărat. Telefoanele erau interzise la Rosewood, şi Lottie nu venise nici măcar o dată să îl vadă. Fusese atât de speriată şi nesigură de noua ei viaţă, încât nu ştiuse cum să revină la cea pe care o avusese înainte. Hotărâse că cel mai bun lucru era, pur şi simplu, să nu mai fie prietenă cu Ollie. Ce greşeală făcuse! Căci iat-o acolo, pregătindu-se să-i spună adevărul. Oare asta era o altă greşeală? Adevărul îl putea expune tocmai pericolelor de care încercase să-l ferească.

- Am venit ca să-ţi explic, a spus Lottie pe un ton calm, deşi probabil că e o idee foarte proastă.
- Chiar este, a încuviinţat Jamie din cadrul uşii.

Lottie s-a uitat urât la el, după care s-a întors la Ollie, care îşi punea cea de-a treia linguriţă de zahăr în ceai, cu ochii aţintiţi la ea. Privind, aşteptând.

Lottie şi-a dres glasul, neliniştită.

- Ollie, înainte să-ţi explic, vreau să-mi promiţi două lucruri.

Ollie s-a încruntat.

- în regulă...

Nu părea foarte convins.

- Vreau să-mi promiţi că nu vei spune niciodată, nimănui, ceea ce urmează să-ţi mărturisesc acum.

Ollie i-a săgetat cu privirea pe Ellie şi pe Jamie, care se străduiau din răsputeri să treacă neobservaţi şi eşuau lamentabil. A deschis gura să vorbească, dar Lottie l-a întrerupt.

- Şi vreau să-mi promiţi că în niciun caz nu vei încerca să te implici, în niciun fel.

- Păi, asta nu sună prea bine, a zis Ollie şi a râs în direcţia lui Jamie, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă şi pe el râzând.

Jamie nu a schiţat nici măcar un zâmbet, dar a primit un chicot mic de la Ellie.

- Vorbesc serios, Ollie. Trebuie să-mi promiţi.

El şi-a dat ochii peste cap.

- Bine, îţi promit că n-o să... fac nimic din toate astea.

- Mi-am găsit o slujbă, a spus Lottie.

Astea au fost primele cuvinte care i-au venit în minte.

-Ce?

Ollie s-a încruntat, nedumerit.

- Vreau să spun... a început Lottie din nou.

Trebuia, pur şi simplu, să rostească totul repede, ca atunci când smulgi un plasture. A tras adânc aer în piept şi a reluat:

- Ellie este prinţesa sub acoperire a Maradovei. S-a uitat la prietena ei şi Ellie a dat din cap, în semn de încurajare. Lottie a înghiţit în sec, simţindu-şi, dintr-odată, gura uscată. În primele mele săptămâni la Rosewood, a continuat ea, a apărut un zvon cum că *eu* eram prinţesa.

Aşa că eu şi Ellie am hotărât să facem schimb de identitate. Am fost angajată de familia ei ca substitut - cineva care pretinde că este membru al familiei regale, astfel încât adevăratul membru să poată duce o viaţă sigură şi normală. Asta până când e gata să îşi preia în mod oficial rolul, a încheiat Lottie, răsu- flând din nou adânc.

Linguriţa lui Ollie a scos un clinchet când s-a lovit de cana de ceai.

- Asta e o glumă? a întrebat el.

Lottie a scuturat din cap.

- Dar aveţi nume diferite. Cum a mers?

Lottie fusese întotdeauna puţin cam sensibilă când era vorba de numele ei, dar îi fusese de folos.

- A, păi, foarte puţină lume ştia numele prinţesei şi- toată lumea a presupus că Lottie Pumpkin e un nume fals, aşa că au crezut cu toţii că făcea parte din chestia asta cu prinţesa sub acoperire şi...

Ollie a dat uşor din cap, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă. t

- Aşadar, îmi spui că din cauza obsesiei tale de-o viaţă pentru prinţese ai ajuns să-ţi câştigi existenţa pretinzând de-adevăratelea că eşti una? a spus Ollie şi a izbucnit în râs.

- Ei, nu chiar aşa, dar...

- Acum înţeleg de ce m-ai părăsit. Vorbea cu obişnuitul lui sarcasm, dar în cuvintele sale se simţea şi o

urmă de durere sinceră. Pentru că eu clar n-am ce căuta în lumea prinţilor şi a prinţeselor.

Şi a arătat către blugii lui plini de păr de câine.

- Nu înţelegi, a zis Lottie pe un ton blând. E periculos ca oamenii să ştie. Nu te puteam implica în chestia asta. Ellie trebuie să fie pe primul plan.

Dar, în timp ce spunea asta, a început să-şi dea seama cât de îngrozitor puteau suna cuvintele ei pentru cineva care se afla în afara lumii de substituţi şi partizani. Ellie era pe primul plan - înainte de orice altceva? A simţit o durere în inimă când lui Ollie au început să-i tremure buzele.

- Lottie, ce vrei să spui?

I-a aruncat lui Ellie o privire tăioasă, apoi lui Jamie, care se uita la Lottie încercând parcă să-i spună „Ţi-am zis eu!"

- Nu poate să înţeleagă, Lottie, a spus Jamie, întorcân- du-şi spatele spre încăpere.

Ollie a pufnit dispreţuitor, arătând spre el.

- În regulă, şi ăsta cine naiba mai e? a zis el către spatele lui Jamie. Nu ştiu cine eşti, dar pot să-ţi spun de pe-acum că ar cam trebui să te mai relaxezi.

Şi a râs, dar nu a primit nicio reacţie din partea lui Jamie.

- Jamie este partizanul lui Ellie, a explicat Lottie. E un bodyguard personal.

Ollie a chicotit din nou.

- Cee?

- E o chestie serioasă, Ollie. Nu mă face să regret că am venit aici. Asta e o informaţie care te pune în pericol,

dar nu mai puteam să stau fără să-ţi explic şi... Ellie a fost drăguţă şi mi-a dat voie să-ţi spun.

Cuvintele lui Lottie nu au avut însă efectul dorit. Ollie devenise serios. Nimic nu mergea aşa cum sperase ea.

- Dacă este CAT DE PUŢIN periculos, atunci n-ar trebui s-o faci. Chiar ai de gând să renunţi la tine din cauza unei fantezii copilăreşti cu prinţese?

Lottie a mijit ochii la el. Ura să i se spună că era copilăroasă, după toate lucrurile prin care trecuse.

- Ellie este prietena mea şi...

- Hei, tăceţi o clipă! Ellie se uita cu atenţie la televizorul aflat într-un colţ al bucătăriei, cu volumul dat foarte încet. Lottie, *uite!*

Pe burtiera de pe ecran scria ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ şi Lottie auzea în minte, ca nişte fantome, clicurile unor aparate de fotografiat, în vreme ce pe ecran pâlpâiau flash-urile de la pozele făcute acolo. Doi adolescenţi de vârsta lui Lottie erau escortaţi prin mulţime. Unul dintre ei era un băiat palid cu păr negru şi ochi înfundaţi în orbite, celălalt era o fată foarte drăguţă, cu un hijab cafeniu, care părea furioasă că era înconjurată de atât de multe aparate foto.

- Cine sunt? a întrebat Lottie.

- Stai puţin, a spus Ellie, fără să-şi ia privirea de la televizor.

Imaginea s-a schimbat şi alţi doi adolescenţi au apărut pe ecran. Lottie i-a recunoscut imediat. Jamie stătea în spatele scaunului lui Ellie şi se holba la ecran, unde două feţe foarte solemne, dar familiare priveau din

marea de reporteri nesăţioşi. Cu pielea lor albă şi buzele roşii, arătau ca nişte bastonaşe-acadea. Nişte bastonaşe de zahăr pe care Lottie le ştia foarte bine.

Jamie a scos un fluierat încet.

- Ia uite ce chestie!

Prietenii lor Lola şi Micky Tompkins erau la ştiri

.- Dă repede mai tare! a spus Ellie, fluturând din mână.

Ollie s-a întins spre telecomandă şi a mărit volumul. Pe ecran a apărut un reporter, alături de gemeni, Lola şi Micky, iar în spatele lor era un bărbat într-un scaun cu ro-tile. Reporterul vorbea repede la microfonul pe care îl ţinea în mână: „Negocierile privind preluarea companiei de dulciuri Tompkins au început acum două luni după ce Alfred Tompkins" - reporterul a arătat către bărbatul din fotoliul rulant, tatăl gemenilor - „a fost declarat prea bolnav pentru a continua să conducă atât de populara companie". Lui Lottie i s-a strâns inima. Nu ştia că tatăl Lolei şi al lui Micky era bolnav. „Compania Hubbub & Butter a negociat fuziunea cu Tompkins până acum două săptămâni, când Emelia Malouf şi Percival Butter, copiii mai mari ai proprietarilor Hubbub & Butter, au dispărut în condiţii suspecte. Negocierile au fost întrerupte pe parcursul investigaţiei. Conform unei declaraţii de presă recente, dispariţia a fost, de fapt, o răpire pentru răscumpărare. Din fericire, cei doi copii au fost eliberaţi teferi şi nevătămaţi."

Camera a revenit la fata în hijab şi la băiatul cu faţa epuizată, probabil ostaticii, Emelia şi Percival. Lui Lottie i s-a făcut puţin milă de ei, văzându-i cum erau împinşi de reporteri, care se îngrămădeau în jurul lor.

- Vulturii, a spus Ellie pe un ton aspru. Emelia ar trebui să arunce cu ceva în ei... Eu aşa aş face.

Lottie şi-a adus aminte de necazurile pe care le avusese Ellie mai demult cu reporterii, care răspândiseră

tot soiul de zvonuri cu privire la motivele pentru care era ţinută ascunsă şi la toate poznele pe care le făcuse ea. Nici nu era de mirare că îi ura atât de tare.

- Da, ar fi aur curat pentru reputaţia ta, a comentat sec Jamie.

Ellie a pufnit drept răspuns şi şi-a întors privirea de la televizor.

- încă un motiv pentru care Lottie este atât de valoroasă, a răspuns ea şi i-a rânjit lui Lottie.

Femeia de pe ecran şi-a apăsat un deget pe ureche, în vreme ce primea alte informaţii din cască, şi pe ecran au apărut iar cuvintele ŞTIRI DE ULTIMĂ ORX.

„Suntem informaţi că acum, după întoarcerea cu bine a copiilor, Butter şi Tompkins îşi vor relua negocierile în vederea fuziunii. Lucrurile par a se mişca foarte repede, dar ar putea fi un indiciu privind deteriorarea sănătăţii lui Alfred Tompkins."

Lottie a simţit că îi venea să plângă.

- Asta e groaznic, a spus ea, cu ochii plini de lacrimi. Sper că Lola şi Micky sunt bine.

- Cine sunt oamenii ăştia?

Lottie a tresărit când l-a auzit pe Ollie în spatele ei. Aproape că uitase că era şi el acolo. S-a întors spre el, şter- gându-şi lacrimile.

- Sunt nişte prieteni de la şcoală şi...

înainte ca Lottie să poată continua, reportera a început din nou să vorbească, şi toţi şi-au îndreptat iar atenţia către ecran.

„împrejurările răpirii rămân neclare şi, deşi ni s-a comunicat că niciunul dintre copii nu a fost vătămat în vreun fel, ei nu îşi aduc aminte nimic din săptămâna în care au lipsit, un indiciu că e posibil să fi fost folosite droguri."
Imaginea a revenit în studio şi programul a trecut la următoarea ştire.

- Nu e bine, a spus Jamie, întinzându-se după telecomandă ca să dea din nou volumul încet.
- Crezi că e *Leviathan*? a întrebat Lottie neliniştită.

Numele i s-a oprit în gât, ca şi cum ar fi fost un blestem.

- Nu putem presupune nimic, a răspuns Jamie, scărpi- nându-se îngândurat în barbă, dar, dacă există tentative de răpire a copiilor din familii importante, atunci trebuie să fim foarte vigilenţi.
- Am putea să-l punem pe Nikolai să o întrebe pe Saskia, a sugerat Ellie.

Jamie a scos un pufnet iritat.

- Nu vrea să vorbească înainte să o vadă pe Anastacia.
- Tot nu vrea? a spus Ellie. Asta înseamnă că n-am mai aflat nimic despre Leviathan?
- Corect, a răspuns Jamie sec.

- Ellie şi-a întors privirea către Lottie, care părea surprinzător de tulburată.Ar trebui să îi spunem Anastaciei, a zis Lottie încet. Are tot dreptul să ştie.
Ellie a încuviinţat din cap.
- Scuze... ce? a exclamat Ollie. Link s-a zbârlit la zgomotul neaşteptat şi Ellie a întins mâna să îl liniştească. încep să am senzaţia că slujba asta a ta presupune mai mult decât să te prefaci că eşti prinţesă. Pe bune, pare o nebunie, a spus Ollie şi s-a uitat acuzator la Jamie şi la Ellie.
- Ţi-am spus că e serios, Ollie, a răspuns Lottie.
- Atât de serios, încât să poţi să fii răpită? s-a răstit Ollie.
Lottie, Ellie şi Jamie au rămas tăcuţi. în cele din urmă, Lottie a oftat prelung şi s-a întors către Ellie şi Jamie.
- Ne puteţi lăsa puţjn singuri? i-a întrebat ea.
Ellie şi-a ridicat mâinile în semn de cedare şi cei doi au ieşit din bucătărie, cu Link în urma lor.
- Te aşteptăm în maşină, a spus Jamie răspicat.
De îndată ce uşa de la intrare s-a închis, Lottie s-a întors din nou către Ollie.
- De anul trecut s-au întâmplat o mulţime de lucruri, a spus ea, iar unele dintre ele nu foarte plăcute, dar am vrut să mă întorc aici; să încerc să nu-mi pierd rădăcinile şi, mă rog, tu eşti singura rădăcină pe care o mai am.
Ollie s-a înroşit şi şi-a întors privirea, atitudinea lui bătăioasă de mai înainte fiind acum înlocuită de stânjeneală.

- Of... Ollie se chinuia să o privească în ochi. Acum mă simt prost. Dar, Lottie, cât de periculoasă e slujba asta?
- Păi... Lottie a întins mâna către medalionul ei cu lup, ascuns sub haine, şi a oftat, neştiind prea bine cum avea să primească Ollie vestea. Chiar *am fost* răpită.
Ollie a făcut ochii mari, dar Lottie a continuat repede înainte ca el să apuce să spună ceva.
- A fost o tentativă eşuată, dar ăsta e motivul pentru care rolul meu e mai important ca oricând. Există un grup periculos numit Leviathan. Nu ştim nimic despre oamenii ăia în afară de nume. S-a dovedit că una dintre fetele de la şcoală lucra pentru ei. Saskia a încercat să mă răpească la începutul verii, crezând că eu sunt prinţesa.
Gura lui Ollie s-a deschis şi s-a închis de câteva ori, chinuindu-se să articuleze ceva, dar Lottie i-a luat-o înainte.
- Prin urmare, trebuie să fac asta. Ellie e o persoană foarte specială pentru mine şi nu vreau să fie în pericol.
Când a auzit numele lui Ellie, Ollie şi-a regăsit brusc vocea.
- Dacă povestea asta e atât de serioasă, încât ai putea fi şi răpită, atunci n-ar trebui s-o faci. Ce-ar spune mama ta?
Lottie a tresărit şi şi-a simţit diadema arzând din nou în geantă, şoptindu-i ceva.
„Ce-ar spune ea? Ce-ar crede despre cine sunt eu acum?"
- Mama nu e aici, a răspuns Lottie băţoasă.
Ollie a privit-o ca şi cum ar fi fost o arătare.
- Ei bine, eu sunt. Şi îţi spun că e prea periculos.

Vocea lui devenise calmă şi serioasă.

Lottie a simţit un foc aprinzându-i-se în piept. Nu-i plăcea să i se spună că nu putea face ceva şi nu avea de gând să se oprească acum, indiferent ce i-ar fi spus oricine.

- Nu tu hotărăşti asta. Ştiu foarte bine ce fac. Am încredere că vei respecta asta, nu îţi cer voie.

El s-a uitat chiorâş la ea, apoi umerii i s-au lăsat în jos.

- Chiar ştii ce faci?

întrebarea a luat-o prin surprindere pe Lottie. Să fie substitutul lui Ellie o făcea fericită, mai fericită decât fusese în ultimii ani. Şi totuşi, tânjise să se întoarcă acasă, ca şi cum i-ar fi lipsit ceva important. Trebuia să încerce să vadă totul din perspectiva lui Ollie. Se temea pentru ea, la fel cum se temea şi de noua Lottie.

„Fii bună", şi-a spus ea. „Toate astea sunt noi pentru el."

- îmi pare rău, Ollie, a spus Lottie, punându-i o mână pe umăr.

El s-a aplecat să o îmbrăţişeze, ceea ce făcuseră de un milion de ori până atunci, dar părea înţepenit. Nu era la fel, şi ea ştia că şi el simţeaₜasta.

- Trebuie să mă întorc la Rosewood, a spus Lottie, înde- părtându-se de el.

Rosewood era acum casa ei. Făcuse ce simţise nevoia să facă; era vremea să se întoarcă.

Ollie a privit-o lung, apoi s-a chinuit să zâmbească, dar ochii i-au rămas posomorâţi.

- Semeni cu mama ta, a spus el, iar lui Lottie i-a stat inima o clipă. în sensul bun, a adăugat el repede.

- Mulţumesc, Ollie, a răspuns Lottie cu o recunoştinţă sinceră, apoi s-a uitat la ceasul de pe perete. Trebuie să...

- Te întorci la Rosewood. Da, ştiu, a întrerupt-o Ollie.

Lottie i-a zâmbit, simţind diadema arzând în geantă şi medalionul cald pe piept. A pornit-o cu Ollie pe coridor spre uşa de la intrare.

Şi, Ollie, a adăugat ea, oprindu-se în prag. S-a uitat drept în ochii lui. Nu încerca să te implici.8
cT9 ^

- Lottie, trezeşte-te!

Lottie a clipit alene şi s-a desprins dintr-un vis stârnit de nelinişte, populat cu bastonaşe de zahăr mici şi triste şi cu şerpi înspăimântători care voiau să le înfulece. S-a trezit de-a binelea şi şi-a simţit inima împovărată, cu atâtea probleme care îi veneau în minte şi nu-i dădeau pace. Leviathan era undeva, la pândă. Oare ce mai punea la cale?

Când ajungeau la Rosewood, trebuiau să stea de vorbă cu Anastacia. Nu mai vorbiseră cu ea toată vara şi habar nu aveau cum avea să se poarte cu ei. Mai era şi problema stânjenitoare cu Binah, cealaltă prietenă apropiată a lui Ellie şi Lottie de la şcoală, care putea să ştie sau nu că Ellie era adevărata prinţesă. Tot nu se gândiseră la o modalitate potrivită de a o întreba. Iar acum, Lola şi Micky, al căror tată era bolnav. Prin mintea lui Lottie se perindau deja un milion de idei de cadouri şi gesturi frumoase pentru ei, ca să încerce să le facă viaţa puţin mai uşoară în acele momente dificile, dar nimic nu i se părea suficient de bun.

Lottie a deschis ochii şi a văzut în dreptul maşinii zidul înalt care împrejmuia domeniul, căci în acel moment tocmai intrau pe porţile de fier forjat bogat ornamentate, cu iniţialele Rosewood Hali. În vreme ce se îndreptau către parcare, grijile i-au dispărut ca prin farmec. Şcoala nu i se părea mai puţin impresionantă decât atunci când o văzuse prima oară. îşi amintea cum se luptase cu acea parte din ea care se temea că nu avea să se ridice la nivelul acelui loc magic. Lottie s-a rezemat de fereastră pentru a privi mai bine aleea mărginită de trandafiri care ducea spre intrarea în şcoală. îşi dorea cu disperare să iasă cât mai repede din maşină şi să pună piciorul pe alee, ca să se poată cufunda mai bine în parfumul de lavandă şi de trandafiri de la Rosewood. S-a întors şi a văzut-o pe Ellie uitându-se la pajiştea din jurul şcolii, relaxată acum, că ajunseseră, în sfârşit.

- Am ajuns acasă! a zis Ellie şi a zâmbit larg, în vreme ce Jamie oprea maşina.

Alţi elevi îşi îngrămădeau bagajele în jur, arătând la fel de bine îmbrăcaţi şi de dichisiţi cum îşi amintea Lottie. A întors capul către porţi, la elevii care veneau cu microbuzele de la gara din apropiere, şi a văzut fugar culorile caselor - mov-închis, roşu şi galben - unindu-şi forţele în spatele barierei invizibile care separa Rosewood de restul lumii. Dar Lottie s-a întors repede spre Ellie; era bucuroasă să o vadă din nou atât de în largul ei.

Au pornit pe alee către clădirile principale ale şcolii. De îndată ce a păşit pe alee, Lottie a simţit că toată încordarea care se adunase înăuntrul ei începea acum să

dispară. Un oftat de mulţumire i-a scăpat de pe buze. Şi-a strâns degetele de la picioare în pantofi.

Chiar şi după tot ce se întâmplase în anul care trecuse, Lottie se simţea mai relaxată sub privirea ferestrelor şcolii decât se simţise toată vara. Florile erau toate desfăcute, trandafiri de toate culorile mărgineau aleea şi umpleau aerul cu mireasma lor îmbătătoare. Între zidurile şcolii Rosewood se întindea un regat al petalelor. Lottie avusese nevoie de ceva timp pentru a se obişnui cu norii de flori care învăluiau Rosewood Hali; era imposibil să faci şi câţiva paşi oriunde în şcoală fără să ai senzaţia că ai pătruns într-un tablou de Monet.

Jamie le-a ridicat bagajele de pe alee şi a insistat să ajute la aranjarea lor în maşinuţa de golf, ceea ce nimeni nu se aştepta să facă vreun elev. Pentru o clipă, Lottie s-a întrebat dacă lui avea să-i fie uşor să se adapteze din nou la viaţa de elev. Şcoala ştia că Jamie era bodyguardul prinţesei, dar era şi elev şi trebuia să se comporte ca atare, lucru care a devenit cât se poate de evident în timpul înregistrării.

- Poftim? a făcut Jamie către eleva de serviciu de la Conch în vreme ce îşi lua pachetul de bun venit şi orarul.

- Am spus, a repetat fata, că în seara asta va sosi şi colegul tău de cameră.

Ellie şi Lottie s-au privit, încercând să-şi ascundă zâmbetele.

- Dar eu nu am coleg de cameră, a protestat Jamie. Am o cameră de o persoană.

Eleva de la Conch şi-a dat ochii peste cap şi şi-a deschis dosarul, întinzându-i-l lui Jamie, ca să-l vadă.

- Ei bine, acum ai o cameră de două, a spus ea, arătând către rândul pe care scria „Jamie Volk: camera 310".

Lottie a aruncat o privire la coada de elevi din spatele lor. Cei mai mulţi erau noi şi trăgeau cu urechea, stânjeniţi, la această discuţie.

Jamie a mijit ochii ameninţător. A deschis gura să mai spună ceva, dar fata a strigat: „URMĂTORUL!" şi, igno- rându-l, s-a uitat peste umărul lui.

Lottie şi Ellie s-au străduit din răsputeri să nu izbucnească în râs până să iasă pe uşa principală şi să o ia pe aleea care ducea la căminul Ivy Wood.

- Ce ţi-a zis-o! a hohotit Ellie, cu mâinile pe coapse, în- doindu-se de râs. Şi ce faţă ai făcut!

- Nu e nimic de râs, Ellie, a spus Jamie, enervat la culme. Şi, Lottie - s-a întors către ea -, mă aşteptam la o reacţie mai matură din partea ta.

Lottie a încercat să-şi păstreze faţa serioasă, dar Ellie s-a dus în spatele lui Jamie şi a început să îi imite faţa morocănoasă, aşa că lui Lottie i-a fost imposibil să nu pufnească în râs.

- Văd că anul ăsta la Rosewood nu a ajutat-o pe niciuna din voi să se maturizeze, a mormăit Jamie.

Ellie şi Lottie erau gata să izbucnească din nou în râs, când un chip familiar a apărut lângă poartă, în faţa lor, la vederea căruia au devenit imediat serioase.

- E ceva amuzant? s-a auzit până la ei vocea rece a Anastaciei.

Purta ochelarii de soare care deveniseră marca ei înregistrată. Arăta aproape exact cum şi-o amintea Lottie, o păpuşă Bărbie brunetă cu un milion de secrete, dar şi cu

ceva care lui Lottie îi atrase privirea imediat. Pe degetul ei mijlociu se vedea un inel ca o verighetă cu un diamant, pe care şi-l freca absentă cu degetul mare. Lottie era obişnuită să o vadă pe Anastacia complet imperturbabilă; orice soi de agitaţie părea total străină de ea.

- Nu. Nu e nimic amuzant, a spus Jamie hotărât, aruncân- du-le lui Lottie şi lui Ellie o privire prevenitoare. Anastacia.

I-a rostit numele înclinând uşor din cap, în semn de salut. Ea şi-a scos încet ochelarii.

- Jamie, a răspuns.

Cei doi păreau să fi ajuns la un soi de respect amestecat cu ranchiună unul faţă de celălalt după ce Anastacia se comportase ireproşabil la balul verii. Probabil că nu îi fusese uşor să descopere că Saskia - bodyguardul ei şi posibil chiar iubita ei - devenise o ticăloasă.

Anastacia s-a întors către Lottie şi Ellie.

- Speram să pot sta de vorbă doar cu prinţesa şi substitutul ei.

Un grup de elevi noi au apărut fugind pe poarta şcolii şi au încremenit cu toţii.

- Nu se aleargă pe alei! a strigat Anastacia în urma lor.
Ei au încuviinţat agitaţi din cap, după care au plecat ruşinaţi mai departe.
Jamie s-a întors către Ellie, care i-a făcut un semn foarte discret că putea să plece. El a şovăit o clipă, apoi s-a aplecat spre urechea lui Lottie.
- Fii vigilentă, i-a şoptit, după care a pornit-o spre căminul Ivy pentru a-l cunoaşte pe noul lui coleg de cameră.
Au urmat-o pe Anastacia la iazul din mijlocul grădinii Ivy, vegheate de statuia de bronz a cerbului Ryley, mândrul simbol al casei Ivy şi susţinătorul celor drepţi. S-au aşezat pe o bancă lângă iaz, departe de valul de elevi din casa Ivy care soseau. Lottie nu se putea abţine să fie puţin invidioasă pe ei, chiar dacă cei noi, atât de nerăbdători, habar nu aveau cât de uşor avea să fie pentru ei noul an în comparaţie cu cel care o aştepta pe ea.
- Hai să nu facem discuţia asta dezagreabilă, pierzându-ne în formalităţi, a declarat Anastacia, cu un accent francez mai puternic decât de obicei. Vreţi să aflaţi ce ştiu eu?
Ellie a încuviinţat din cap.
- Da, dar şi...
Anastacia a ridicat un deget pentru a o face să tacă.
- Arrête?:[1]! a exclamat ea. Lasă-mă să vorbesc, bine?
Ellie a mormăit ceva, încruntată, dar Lottie a strâns-o de braţ, amintindu-i că nu era uşor pentru niciuna dintre ele.
- Ascultăm, a spus Lottie pe un ton calm, încercând să destindă atmosfera.
Anastacia a tras aer adânc în piept.

- Abia când m-am întors la Paris după balul verii din Maradova am început să mă gândesc, de fapt, la lucrurile ciudate pe care Saskia mi le-a spus de-a lungul anului trecut. Anastacia şi-a lăsat privirea în jos către mâinile ei şi şi-a îndepărtat un fir de praf imaginar de pe unghii, pentru a evita privirea colegelor ei. îmi tot spunea că avea să **„Ajunge",** *„gata"* **(în limba franceză în original) (n.tr.)** mă protejeze, iar şi iar, şi că anul viitor avea să fie începutul unor *vremuri interesante.* A ridicat privirea către Lottie şi Ellie, care ascultau cu atenţie: Nu m-am gândit prea mult la asta atunci.

- Vorbea despre tentativa de răpire de la bal? a întrebat Ellie, întorcându-se spre Lottie pentru a-i vedea reacţia.

Anastacia a clătinat din cap.

- Nu avea cum. Asta a fost înainte să ştim că vii tu la Rosewood. Lottie şi-a întors privirea, căci cuvântul „răpire" îi trezea amintiri îngrozitoare, şi nu a putut să nu se întrebe din nou dacă Leviathan avea cumva vreo legătură cu dispariţia acelor copii. Oricum, m-am gândit că ar trebui să vă spun amândurora, a adăugat Anastacia pe un ton răutăcios. Acum suntem chit, pentru că voi le-aţi spus regelui şi reginei din Maradova că eu nu ştiam nimic despre Saskia.

Anastacia s-a întors să plece, când Ellie a apucat-o de mână. Ea şi-a tras mâna şi i-a aruncat o privire furioasă, strângându-şi mâna la piept şi pipăindu-şi inelul cu diamant, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu păţise nimic.

- Nu vrei să ştii ce face Saskia? a întrebat Ellie, ignorând privirea mânioasă a Anastaciei.

- Nu, a răspuns Anastacia, punându-şi la loc ochelarii de soare.

- Dar voi două nu eraţi... ştii tu? a spus Lottie, dar cuvintele i-au stat în gât; nu era convinsă dacă Anastacia avea să fie prea încântată că ele două ştiau.

- M-a trădat, s-a răstit Anastacia. M-a trădat, şi asta e.

Ellie a strâns din pumni.

- Saskia refuză să vorbească, a spus ea repede, ca şi cum ar fi sperat să o facă pe Anastacia să se răzgândească; era limpede că avea ceva pe suflet.

-Şi?

- N-a spus decât un singur lucru toată vara: „Vreau să vorbesc cu stăpâna mea, Anastacia Alcroft".

Anastacia a înlemnit, deşi era imposibil să citeşti ceva pe faţa ei în spatele ochelarilor de soare uriaşi.

- De ce nu mi-a spus nimeni asta?

Vocea ei era rece şi Lottie simţea gheaţa alunecând de pe fiecare cuvânt în parte.

- îţi spunem acum, a zis Lottie, sperând să le calmeze pe amândouă. Ar putea fie singura modalitate de a o face să vorbească.

Anastacia a şovăit.

- Ei bine, eu nu vreau s-o văd, a spus, în cele din urmă, dând din nou să plece.

- Dar... a început Ellie.

Anastacia a întrerupt-o, încruntată.

- Nu vreau să o mai văd! Şi nu mă puteţi obliga. V-am spus tot ce ştiu. Acum vă rog să mă lăsaţi în pace.

A pornit-o furioasă spre casa Conch, şi de data asta Ellie n-a mai oprit-o.

în clipa în care au intrat în camera lor, Ellie a scos un mârâit plin de furie şi s-a prăbuşit pe patul ei. Salteaua era goală, patul aştepta să fie făcut.

- Ei bine, a fost total inutil! a pufnit ea.

Lottie s-a dus direct la valiza ei şi l-a eliberat pe Domnul Truffles, dragul ei purceluş de pluş, de unde stătea înghesuit, iar râtul lui micuţ şi-a revenit imediat când l-a scos de-acolo.

- Nu a fost total inutil... a spus Lottie, încercând să destindă atmosfera şi apucându-se să-şi facă patul. Cel puţin acum ştim că probabil ne aşteaptă ceva îngrozitor şi nu avem cum să aflăm ce.

A aruncat în Ellie, zâmbind, cu o faţă de pernă gri şi mototolită.

- Parcă ai fi Jamie, a oftat Ellie, înşfăcând faţa de pernă.

Lottie s-a oprit din întinderea cearşafului. A doua zi avea

să înceapă să se antreneze cu Jamie, ceea ce hotărâseră să nu-i spună lui Ellie încă. Fusese decizia lui Lottie după ce văzuse cât de agresivi erau Jamie şi Saskia când se luptau. îşi dădea seama că trebuia să fie în stare să se apere cu la fel de multă forţă şi vigoare. Jamie trebuia să o pună pe Ellie pe primul loc; nu trebuia să mai fie îngrijorat şi din cauza ei. Iar singurul fel pentru a face asta posibil era ca ea să înveţe să lupte singură.

Dar lucrurile nu erau chiar atât de simple. încă de când Jamie reacţionase atât de ciudat la darul ei, Lottie începuse să îşi facă probleme că poate nu-l înţelegea atât de bine pe cât credea.

- Doamne fereşte! a răspuns Lottie, silindu-se să râdă. S-a simţit uşurată când a văzut un zâmbet apărând pe buzele lui Ellie. Cred că universul se poate descurca şi cu un singur Jamie, a adăugat apoi.

Lottie a băgat mâna în geantă şi a scos cutia în care se afla diadema. S-a simţit din nou copleşită de senzaţia de greutate pe care i-o dădea când o ţinea în mână şi a aşezat-o pe noptieră. Nu voia să stăruie acum asupra acelor sentimente.

- Şi tu *chiar* eşti OK?

întrebarea lui Ellie a luat-o pe nepregătite, forţând-o să-şi aşeze repede pe faţă un zâmbet. îşi dorise ca toate acele întrebări să dispară atunci când ajungea la Rosewood, dar, la fel ca sentimentul ciudat care o însoţea, pur şi simplu nu putea scăpa de ele.

- De ce să nu fiu bine? a răspuns ea prudentă. Suntem din nou la Rosewood şi putem să ne apucăm, în sfârşit, să dezgropăm dedesubturile acestei poveşti.

Lottie îşi lovi palma cu celălalt pumn, încercând să pară hotărâtă.

Ellie dădu încet din cap, jucându-se cu medalionul ei.

- Bine, bine... n-o să te mai întreb nimic. A mângâiat-o pe Lottie pe buclele ei blonde, ciufulind-o cu afecţiune. Hai să ne bucurăm de focurile de artificii, ajunge pentru o singură zi, a spus Ellie.

- Excelentă idee, a răspuns Lottie, de data asta cu un zâmbet sincer.

Era prima dată când Ellie avea să vadă ceremonia de deschidere - anul trecut lipsise.

- Avem tot timpul mâine să ne apucăm să rezolvăm şi problemele astea, a adăugat ea.

10

Habar nu avea Lottie că problemele lor nil voiau să aştepte până a doua zi.(T[9]

Lottie şi Ellie s-au îndreptat către pajişte. Deşi seara era blândă, Ellie îşi pusese geaca ei de piele uzată, iar Lottie se înfăşurase într-o jachetă tricotată. Luminile de pe alei licăreau printre flori şi, în vreme ce păşeau pe dalele de piatră, Lottie abia aştepta să îşi revadă toţi prietenii de la Rosewood.

- Crezi că o să vină şi noul coleg de cameră al lui Jamie? a întrebat Ellie pe când se apropiau de marginea zonei Stratus.

Turnul Stratus se înălţa în faţa lor, ascunzând felia de lună de pe cerul de culoarea levănţicii.

- Aşa sper!

Amândouă fetele au tresărit când au auzit vocea familiară din spatele lor. S-au întors şi au văzut o pereche imensă de ochelari care se iţea din spatele unei perdele de bucle negre. Binah era în uniforma ei galbenă de la Stratus, dar la sarafanul şi jacheta ei obişnuite exista o adăugire foarte importantă. O eşarfă de un galben viu era drapată pe umerii ei micuţi, iar simbolul şoimului de iarnă declara cu mândrie că ea era acum şefă de an în casa Stratus.

- Doamne, Binah, ce m-ai speriat! a icnit Lottie, ducând o mână la inimă, care aproape că-i sărise din piept.

- Scuze! Binah a zâmbit şi dinţii ei au sclipit în întuneric. Mă bucur să văd că aţi supravieţuit amândouă vacanţei de vară.

- Cu greu, a răspuns Ellie sec.

Lottie a tuşit repede, sonor, sperând să acopere cuvintele lui Ellie. Binah şi întrebările ei erau tot ce le mai lipsea.

- Îţi vine de minune eşarfa, a spus Lottie, încercând să schimbe subiectul. Ştii ceva despre colegul de cameră al lui Jamie?

Binah a făcut brusc o faţă îngrijorată.

- Absolut nimic... n-am auzit niciun cuvinţel. Apoi pornit-o repede pe alee către podul care ducea spre pajişte. E foarte ciudat, a adăugat ea.

Ellie şi Lottie s-au privit, după care au urmat-o în tăcere. Era posibil ca Binah să nu aibă niciun indiciu? Lottie şi-a adus aminte că, în prima ei zi la Rosewood, Binah îi spusese că era datoria ei să ştie totul, ca să poată ajuta pe toată lumea. Şi curând Lottie aflase cât de adevărat era. Binah ştia înspăimântător de multe lucruri. Datorită flerului ei şi dorinţei de a şti totul, Ellie şi Lottie se aflau într-o situaţie pe care o numeau „paradoxul lui Binah", un termen pe care Ellie îl inventase în cursul verii, când fetele discutaseră despre anul şcolar care trecuse. Oare Binah ştia sau nu că Ellie era prinţesa? Nu puteau afla decât dacă o întrebau direct - dar, dacă o întrebau şi

ea nu ştia, de fapt, atunci s-ar fi simţit chiar ca nişte proaste.

- Deşi mă întreb totuşi dacă nu cumva... Un grup de elevi din casa Conch au trecut în fugă pe lângă ele, iar Binah a părut să se gândească mai bine şi s-a întors spre fete, zicând: Dar o să vedem.

Lottie ştia că trebuia să ia întotdeauna în serios misterele lui Binah. Anul trecut, Binah inventase o ghicitoare pentru Lottie şi Ellie, care le făcuse, în final, să pună la îndoială identitatea sau posibilele identităţi ale lui William Tufty, fondatorul şcolii Rosewood, şi tot nu ajunseseră să descopere toate dedesubturile *acelui* mister.

- Aţi auzit de Dolores şi Michael, nu? a spus Binah. În primul moment, numele nu i-au sunat deloc familiar lui Lottie şi s-a uitat nedumerită la Ellie. O să lipsească de la şcoală o vreme, şi sunt convinsă că înţelegeţi voi de ce, a adăugat Binah.

Lottie a înţeles deodată despre cine vorbea şi s-a întristat. Dolores şi Michael: Lola şi Micky.

- îmi pare tare rău pentru ei, a răspuns încet Lottie, simţind din nou cum i se strânge inima. Aş vrea doar să îi putem ajuta cu ceva.

Binah s-a oprit în loc şi s-a întors spre Lottie cu o privire plină de hotărâre.

- Sigur o să găsiţi voi o cale de a-i ajuta, Lottie. O s-o rezolvăm noi şi pe-asta.

„Ce-o să rezolvăm?"

Lottie şi Ellie au fost surprinse de brusca hotărâre a lui Binah. Cuvintele ei sunau ciudat şi în ochi avea o sclipire pe care Lottie îşi aducea aminte că o mai văzuse la selecţiile pentru echipa de scrimă de anul trecut.

„Ce ştie Binah?"

Buzele lui Ellie erau strânse în vreme ce o cerceta pe Bi- nah cu o încordare pe care Lottie o ştia prea bine. Se pregătea oare să îi pună întrebarea aceea care le măcina pe amândouă? Ce ştia Binah? Gura lui Ellie s-a deschis încet, apoi...

- El e! a strigat ea, arătând peste umărul lui Binah.

- Poftim? a făcut Binah, în mod clar la fel de nedumerită ca Lottie.

- Cu Jamie... uitaţi!

Lottie şi Binah s-au uitat în direcţia în care privea şi Ellie, spre pod, unde două siluete întunecate stăteau rezemate de balustrada de lemn. Băieţii nu erau suficient de aproape pentru a le vedea bine feţele, dar Lottie ar fi putut recunoaşte dintr-o mie poseura încordată a lui Jamie şi pielea lui de culoarea caramelului. Băiatul de lângă el era cu spatele la ele, dar Lottie putea desluşi o coamă de păr negru. Stătea uşor cocoşat, ca şi cum ar fi fost timid şi ar fi încercat să se ascundă. Cu siguranţă era noul coleg de cameră al lui Jamie! Un val de nerăbdare a pus stăpânire pe ea.

- Sigur! a exclamat Binah. Otită medie prelinguală.

Lottie a clipit confuză, în vreme ce Binah a luat-o la fugă
spre băieţi, pentru a se prezenta, iar Ellie şi Lottie au ur-mat-o, încercând să ţină pasul.

- Lottie, cred că băiatul ăla e cel de la ştirile de azi-dimi- neaţă, a şoptit Ellie pe când se apropiau.

Băieţii s-au întors şi Lottie şi-a dat seama, în cele din urmă. Aceiaşi ochi înfundaţi în orbite... Era băiatul luat os-tatic pe care îl văzuseră la ştiri acasă la Ollie! Apoi privirile lor s-au întâlnit şi Lottie s-a simţit imediat copleşită din nou de mireasma florilor, şi senzaţia aceea adormitoare din aer s-a intensificat.

- Aşadar, ăsta e misteriosul coleg de cameră, a zis Ellie cu un zâmbet afectat când au ajuns lângă băieţi, prefăcându-se cu nonşalanţă că nu îl mai văzuse niciodată.

Jamie le-a salutat din cap şi a mijit pentru o clipă ochii la Ellie. încerca oare să-i spună ceva? A făcut semn către băiatul palid.

- Fetelor, el e Percy Butter, e...

Dar nu a avut timp să termine fraza. Un accent american foarte familiar s-a auzit până la ei.

- Jamie, tovarăşul meu furios!

Raphael a apărut lângă ei. Părul lui afro tuns scurt crescuse peste vară, făcându-l să pară, într-un fel, mai mare, şi pieptul îi tresălta ca şi cum ar fi alergat. L-a cuprins pe Jamie cu un braţ pe după umeri, apoi s-a dat în spate şi l-a ciufulit, ceea ce Lottie se îndoia că îi făcea

mare plăcere lui Jamie. Bineînţeles, acesta şi-a netezit repede părul şi a mormăit iritat, ceea ce n-a reuşit decât să-l facă să râdă pe Raphael, care le-a aruncat o privire lui Lottie şi Ellie.

- Şi prinţesa dovleac se întoarce, a zis el sec.

Lottie a simţit o strângere ciudată de inimă când a auzit numele. Toată lumea presupunea că Lottie Pumpkin era un pseudonim stupid pe care îl inventase ea ca să-şi ascundă identitatea. Ceea ce ei nu-şi dădeau seama era cât de real era el, de fapt. A înghiţit în sec, refuzând să se gândească la familia sa şi la cum fusese cândva viaţa ei.

- Ştiţi ce îngrijorat am fost pentru voi după balul verii? a întrebat Raphael. O tăcere stânjenită s-a lăsat peste trioul regal. Lottie nu se gândise că ar fi trebuit să ia legătura cu Raphael. Venise cu Anastacia, şi fuseseră, pur şi simplu, uşuraţi că nu făcuse şi el parte din conspiraţie. Nici măcar unul nu s-a gândit să mă sune şi pe mine şi să-mi spună că nu aţi murit într-un fel îngrozitor, a continuat el, pretinzând că glumeşte. De ce folosesc băieţii întotdeauna glumele pentru a ascunde cum se simt cu adevărat? Lottie îşi dădea seama că îi răniseră sentimentele lui Raphael. Nici acum nu ştiu ce s-a întâmplat. Şi e aşa de greu să scot ceva de la Anastacia, dar... t

Raphael s-a oprit, căci îşi dăduse seama dintr-odată că era şi Percy acolo. A clipit de două ori, şi Lottie a remarcat cât de palid părea Percy între Jamie şi Raphael.

- Hei, nu tu erai azi-dimineaţă la ştiri? a întrebat Raphael. Ceva cu o răpire?

- Raphael!

Lottie s-a trezit mustrându-l fără să vrea şi a fost surprinsă cât de mult semănase cu Anastacia, dar el n-a făcut decât să dea din umeri.

- Ce? întrebam şi eu. Cred că e îngrozitor de stresant să vii direct la şcoală după aşa ceva.

Raphael s-a uitat la Percy întrebător şi Lottie nu s-a putut abţine să fie şi ea curioasă. Chiar că părea ciudat să vină imediat la o şcoală nouă după un asemenea eveniment care îţi schimbă viaţa.

Percy i-a privit lung, cu faţa impenetrabilă, apoi ochii lui înfundaţi în orbite s-au întors către Jamie, ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul în tăcere. Şi-a ridicat mâinile şi a început să le mişte rapid, făcând tot felul de gesturi. Jamie l-a privit cu atenţie şi a încuviinţat din cap.

Dintr-odată, Lottie şi-a dat seama. Afirmaţia de mai înainte a lui Binah avea acum noimă. Nu auzise nimic...

- Percy e surd, Raphael, a spus Jamie pe un ton firesc.

Raphael a făcut ochii mari.

- Oh, îmi pare rău, am... S-a încruntat în vreme ce Percy continua să-l privească fix. Hmmm...

Raphael era aşa de obişnuit să glumească, încât era nostim să-l vezi încurcat.

- Eu pot comunica fluent în ASL, a continuat Jamie cu explicaţiile, dar Percy foloseşte BSL.[1]

Lottie a urmărit fascinată cum Jamie a început să-şi mişte mâinile şi şi-a dat seama din nou că erau încă atât de multe lucruri pe care nu le ştia despre el. În plus, se simţea pe dinafară şi se întreba de ce naiba limbajul semnelor nu făcea parte din materiile obligatorii.

- Uite, a spus Jamie, întorcându-se din nou către Raphael, mişcă-ţi mâinile aşa.

Era ceva liniştitor în imaginea lui Jamie făcând semne complicate cu mâna şi faţa, degetele lui mişcându-se fără pic de efort.

- Asta e „Salut", şi asta „Scuze", şi asta „Pot să te ajut?", a explicat el.

- Salut, a făcut semn Raphael, zâmbind încântat de şmecheria pe care o descoperise.

Poate că lui Raphael îi lipsea tactul, dar cu siguranţă avea farmec, şi nu era deloc greu să-ţi dai seama de ce era atât de popular.

Percy i-a oferit un zâmbet firav.

- Salut, a răspuns şi el tot printr-un semn.

Se părea că aveau un prieten nou.(T9 ^

Grupul a găsit un loc bun pe pajişte de unde să asculte discursul şi să vadă focul de artificii, dar Lottie s-a întristat simţind că lipseşte ceva. Totul părea puţin lipsit

1 **ASL -** *American Sign Language,* **limbajul semnelor american; BSL -** *British Sign Language,* **limbajul semnelor britanic (n.tr.)**

de culoare fără Saskia, Anastacia, Lola şi Micky. Dintr-odată, şi-a dorit să se poată întoarce în timp, când nu ştiau nimic şi erau doar un grup obişnuit de prieteni, emoţionaţi din cauza începutului de an şcolar.

- Nu înţeleg de ce nu vrea să vorbească Anastacia cu mine, spunea întruna Raphael. Se dovedise un adevărat test de voinţă pentru ei să îl asculte fără să o ia razna. Şi niciun mesaj pe care am încercat să i-l trimit Saskiei vara asta nu a putut fi expediat. Chiar începusem să mă gândesc că li s-a întâmplat ceva la bal, dar pe urmă...

- Poate că ar trebui s-o laşi în pace o vreme, şi gata! s-a răstit Ellie, ceea ce a atras spre ea toate privirile. Poate are o perioadă mai nasoală, şi n-o ajută cu absolut nimic dacă-i mai aduci şi tu aminte întruna cu întrebările tale.

Privirea lui Ellie s-a îndreptat către Lottie în timp ce vorbea şi aceasta a simţit medalionul arzându-i pielea, intuind oarecum ce o deranja pe prietena ei.

Raphael se holba la Ellie cu gura căscată, evident neobişnuit să i se vorbească aşa. Dar lui Lottie îi atrăgea privirea chipul lui Percy. îi urmărea pe toţi cu o faţă abătută, nu confuză, ca şi cum ar fi putut efectiv să le simtă emoţiile, ca şi cum ar fi înţeles pe deplin ce se întâmpla.

înainte să rupă cineva tăcerea aceea apăsătoare, pe scenă s-au aprins luminile şi directorul a apărut înaintea lor scăldat într-o lumină galbenă.

Cum atenţia tuturor era îndreptată către el, Jamie a profitat pentru a se furişa lângă Lottie.

- Ellie e bine? a şoptit el.
- Cred că ar prefera să nu o întrebăm, a răspuns Lottie, şi am impresia că la fel crede că aş prefera şi eu.

-Şi?

- Are dreptate.

Jamie şi-a strâns btizele gânditor pentru un moment, apoi a aprobat din cap.

- Pregătirea va ajuta.

Jamie nu se dădea deloc în vânt după discursurile raotivaţionale, şi totuşi cuvintele acelea erau cel mai liniştitor lucru pe care îl auzise Lottie de multe săptămâni. Nu voia să fie întrebată întruna dacă se simţea bine; voia, pur şi simplu, să-şi vadă mai departe de viaţa ei şi să înfrunte problemele. S-a uitat spre Ellie, care privea la estradă. Să meargă înainte era felul lor de a face faţă traumei de la balul verii. Aşa erau ele. De neoprit.

- Valoroşi elevi ai şcolii Rosewood Hali.

Vocea morocănoasă a directorului Croak a plutit peste pajişte, părând neinteresată să capteze atenţia cuiva. înşirate în spatele lui, înalte şi impresionante, se aflau administratoarele caselor; profesoara Adina Devine, de la casa Ivy, o doamnă indoneziană extraordinară, care era şi directoare adjunctă; doamna Mercy Bolter, de la casa Conch, o femeie înaltă, cu pielea ca abanosul, care îi privea pe toţi cu ochi arzători; şi doamna Jo Kuma, de la casa Stratus, o doamnă blondă solidă care avea o pasiune pentru haine îndrăzneţe şi bijuterii şi mai îndrăzneţe.

Fiecare dintre ele era o prezenţă fascinantă, purtând în piept câte un trandafir mov, roşu sau galben.

- Sper că aţi avut cu toţii o vacanţă productivă şi vă simţiţi odihniţi şi gata de un nou an la Rosewood. Un oftat de dezamăgire a străbătut mulţimea când elevii şi-au dat seama că discursul de deschidere din anul acela avea să fie ţinut doar de domnul Croak. Ştiu că poate fi dificil să vă reobişnuiţi cu programul, dar aici, la Rosewood Hali, noi ne mândrim că putem face faţă oricărei provocări şi...

Lottie încerca să se concentreze la cuvintele directorului, dar s-a trezit distrasă de o discuţie discretă prin semne între Jamie şi Percy. Din când în când se opreau şi îşi frecau degetele, o versiune a unor „ăăă"-uri şi „hmm"-uri, încercând să clădească o punte între cele două versiuni de limbaj al semnelor. Lottie şi-ar fi dorit să poată înţelege ce îşi spuneau cei doi, dar a descoperit că era relaxant şi să îi privească. Deodată, Percy a ridicat privirea şi ochii lui i-au întâlnit pe ai ei. În tot acest timp, mâinile lui continuau să se mişte, ca şi cum s-ar fi aflat în două locuri în acelaşi timp.

- Onest, hotărât şi, desigur, inventiv.

Cuvintele directorului au făcut-o pe Lottie să-şi ia privirea de la ochii negri ai lui Percy, dar a simţit imediat dorinţa arzătoare să se uite din nou la el, convinsă că încerca să-i transmită ceva.

- Aceştia sunt cei trei stâlpi ai...

Un ţipăt sonor a străpuns aerul, un urlet care în pieptul lui Lottie a stârnit o spaimă muşcătoare. Jamie s-a

apropiat instinctiv de Ellie, care, tot instinctiv, a încercat să ajungă lângă Lottie, în vreme ce mulţimea se uita în toate părţile, confuză.

- Să-l ajute cineva! a strigat o fată, aflată prea departe ca ei să poată vedea ce se întâmpla.

Raphael s-a uitat la Binah, ca şi cum spera să fi ştiut ceva, dar Binah părea la fel de îngrijorată ca toţi ceilalţi. Directorul s-a uitat cu atenţie către pajişte, apoi s-a întors către profesoara Devine, care a înaintat.

- Elevi de la Rosewood, faceţi loc, vă rog! Repede! Grăbiţi-vă!

Lottie a privit confuză cum toată lumea s-a dat la o parte pentru a crea o potecă în mijlocul pajiştii. A răsunat un alt ţipăt.

- Staţi cu toţii deoparte! a strigat doamna Bolter, în vreme ce profesoara cobora de pe podium, însoţită de profesorul de ştiinţe, domnul Duran.

Au dispărut în mulţime în partea stângă, mult prea departe ca Lottie şi prietenii ei să poată vedea ce era cu toată agitaţia aceea.

Lottie a simţit cum începe să respire mai iute, şi în minte i-a revenit acea senzaţie claustrofobică pe care o avusese atunci, în maşină, când zăcuse legată şi neputincioasă.

- Ellie.

Numele a răsunat din gâtul lui Lottie ca o şoaptă înăbuşită. Mulţimea se mişcase, despărţindu-le. S-a uitat în jur disperată, încercând să-şi găsească prinţesa. Un alt ţipăt, de data asta mai degrabă un geamăt, a plutit în văzduh,

şi toată lumea a început să se agite frenetic, încercând să vadă ce se întâmpla.

Lottie a simţit nişte degete strângând-o de braţ şi aproape că a ţipat.

- Lottie, e OK. Sunt aici.

Vocea lui Ellie a liniştit-o în vreme ce ea o trăgea mai aproape de ea.

- Unde e Jamie? a întrebat Lottie, aruncând priviri peste marea de elevi care murmurau.

- I-am spus să aibă grijă de Percy.

Lottie a înghiţit în sec, dându-şi seama cât de derutant trebuie să i se fi părut totul lui Percy, mai ales după toate cele prin care trecuse.

Un alt geamăt a ajuns până la ei, venit de mai aproape de data asta.

- Ridică-mă să văd!

Lottie a fost surprinsă de cât de imperativ sunase asta, dar Ellie nici n-a clipit, ci s-a aplecat şi a apucat-o de mijloc pe Lottie, ridicând-o ca să se poată uita peste capetele celorlalţi. Şi, în sfârşit, a văzut de unde venea panica.

Profesoara Devine îşi croia drum printre elevi, sprijinind un băiat roşcovan de la Ivy, care se lăsase moale pe ea.

- Foarte bine. Un picior în faţa celuilalt. Aşa. încetişor.

Profesoara îl conducea pe băiat cu un braţ în jurul umerilor lui. De cealaltă parte a lui era o fată blondă de la Ivy, care purta ochelari. Avea ochii roşii şi părea că plânsese.

Lottie l-a recunoscut imediat pe băiat. Era Horace Silverton-Smith, din anul al optulea. Un băiat căruia îi plăcea să lase mesaje nostime pe panoul cu informaţii din camera de recreere de la Ivy. Dar acum arăta foarte diferit. Avea pielea acoperită cu o peliculă ciudată, lucioasă ca de porţelan, iar ochii îi erau injectaţi. Părea tras la faţă, şi totuşi faţa lui era buhăită, ca şi cum ar fi stat sub apă mult timp. Ochii i se tot dădeau peste cap în vreme ce se chinuia să rămână conştient. Ceya foarte rău se întâmpla.

Ellie a lăsat-o încet pe Lottie jos, până când tălpile ei au ajuns din nou pe iarba umedă.

- Ce-ai văzut? a şoptit ea.

Lottie s-a înfiorat. Nu vederea băiatului o speriase, ci mirosul. O mireasmă dulce şi puternică care acoperea parfumul florilor. Era un miros familiar într-un mod inexplicabil, dar nu ştia de unde să-l ia. într-un fel, asta o liniştea şi

0 îngrozea totodată. A simţit că o mănâncă nasul.

- „Degetele când mă pişcă, vreun păgân încoa* se mişcă"[l], a murmurat Lottie ca pentru sine.

Mirosul dulceag stăruia, parcă implorând-o să îşi aducă aminte unde îl mai simţise.

Binah o privea cu atenţie şi Lottie s-a gândit că poate şi ea simţise mirosul. Dar înainte să apuce să o întrebe

l **William Shakespeare,** *Macbeth,* **actul IV, scena 1, în româneşte de Ion Vinea (n.tr.)**

ceva, mulţimea a început să se mişte din nou şi doamna Bolter a păşit pe podium.

- Liniştiţi-vă cu toţii! le-a cerut ea. Vă rog să rămâneţi calmi. Vom continua cu focurile de artificii.

Elevii au schimbat între ei priviri şi şoapte.

Directorul Croak a venit şontâc în faţă, sprijinindu-se în baston.

- Horace Silverton-Smith îşi va reveni imediat - acum este cu doamna asistentă, a spus el. Sunt convins că şi-ar dori şi el să ne continuăm ceremonia din această seară. Haideţi să ne bucurăm de artificii şi să profităm de acest moment pentru a deveni mai puternici.

Doamna Kuma a venit alături de el şi a adăugat:

- Vă rog, haideţi să aşteptăm cu bucurie şi nerăbdare noul an şcolar!

Profesorii au părăsit scena, cu doamna Kuma ajutându-l pe directorul Croak. în vreme ce luminile de pe scenă se stingeau, doamna Bolter s-a oprit şi s-a uitat în public. Lottie a văzut-o strângând din pumni în vreme ce cerceta pajiştea cu privirea. Apoi a coborât şi ea de pe scenă.

Primele artificii au explodat în aer, scăldându-i pe toţi într-o lumină oranj-aurie zgomotoasă. Lottie a întins mâna instinctiv către medalionul ei cu lup în vreme ce privea luminile şuierătoare în culori vii. A respirat adânc.

„Fii curajoasă!"

Nu putea lăsa evenimentele din seara aceea să o tulbure; trebuia să rămână puternică pentru Ellie.

- Bietul Horace, a murmurat Binah, apărând lângă ele cu Raphael.

O lumină albastră s-a reflectat în ochelarii ei. Lottie s-a uitat în jur, dar Jamie şi Percy rămâneau ascunşi în mulţime.

- Ce-a păţit? a întrebat Raphael, aşteptându-se, evident, ca Binah să facă lumină în această situaţie.

Nici Lottie nu se putea abţine să spere că felul aproape magic în care Binah ştia totul avea să fie valabil şi în situaţia aceea ciudată.

- N-aş putea să spun, a răspuns Binah, şi de data asta lentilele ochelarilor ei au sclipit violet.

Era imposibil să citeşti ceva pe chipul ei.

Lottie s-a întors către Ellie, a cărei faţă părea la fel de indescifrabilă.

- O fi fost vreo intoxicaţie alimentară, a sugerat Ellie cu jumătate de gură, deloc convinsă de teoria ei.

Lottie a scuturat din cap şi şi-a întors din nou privirea către focul de artificii.

- Dar ţipătul ăla, sunetul ăla... A fost...

Lottie a vorbit încet, în vreme ce priveau cu toţii alte explozii de culoare, luminile care se arcuiau şi coborau pe cerul albastru ca cerneala. Şi-a muşcat buza, nevrând să-şi aducă aminte de gemetele chinuite ale băiatului.

Alte artificii au şuierat deasupra lor, răspândind un mănunchi de lumini de un verde toxic. Culoarea otrăvitoare s-a reflectat în albul ochilor lor, în vreme ce mirosul acru al fumului le-a umplut nările. Lottie s-a uitat la zidul acoperit de viţă care separa Rosewood de restul lumii şi

şi-a adus aminte ce spusese Anastacia despre „vremuri interesante".

Oare asta avea cumva de-a face cu Leviathan? Şi-a alungat repede gândul. Ellie nu mai văzuse niciodată ceremonia de deschidere cu focuri de artificii şi Lottie nu voia să-i strice seara. Aveau tot timpul să se gândească la asta a doua zi.

- Sunt sigură că Horace o să fie OK, a spus ea, schiţând un zâmbet încrezător către prietenii săi. Cu toţii o să fim.

Binah a încercat să zâmbească şi ea drept răspuns, dar părea foarte îngrijorată, şi asta era ciudat. O facea pe Lottie să se simtă şi mai agitată şi din nou s-a abţinut cu greu să o întrebe dacă recunoscuse mirosul.

- Ai dreptate, Lottie. Acum nu putem face nimic în privinţa asta, aşa că cel mai bine ar fi să ne bucurăm de artificii.

Un zâmbet liniştitor a apărut pe faţa lui Binah şi i-a luminat ochii. Dintr-odată, Lottie s-a simţit mai bine. Ellie şi Raphael s-au privit sceptici, apoi el a ridicat din umeri şi s-a întors la spectacolul colorat de pe cer.

- Ei bine, orice o fi avut Horace, să sperăm că nu se mai molipseşte nimeni.

Cuvintele lui Raphael i-au dat lui Lottie un fior rece pe şira spinării. O altă izbucnire luminoasă de smarald s-a arcuit peste pajişte.

în sclipirea de un roşu-închis a unei explozii de mingi de foc, Lottie a zărit doi ochi înfundaţi în orbite care luceau prin fumul de la artificii. Percy Butter a ridicat

mâna în semn de salut, cu un zâmbet vag pe buze. Jamie era lângă el. Se aflau destul de aproape şi Lottie vedea că Jamie era încordat, gata să facă faţă oricărei probleme. Văzându-l acolo, s-a mai relaxat puţin şi a simţit un val de hotărâre. Şi-ar fi dorit să fie şi ea la fel de calmă şi de imperturbabilă în orice situaţie.

Lottie i-a făcut şi ea cu mâna băiatului ciudat, cu aer solemn, apoi s-a dus lângă Ellie şi s-a rezemat de ea, simţind cum un braţ liniştitor o cuprinde pe după umăr şi o trage mai aproape. Mirosul gecii prietenei sale era familiar şi alinător.

- Totul va fi bine, a repetat ea încet, în vreme ce norii de fum i se adunau în jur.

Şi chiar credea asta. Trebuia să creadă

.11
(T9 ^

Lottie stătea singură, în faţa căminului, în haine largi de sport, cu buclele ei blonde prinse sus într-o coadă de cal. Era ziua cea mare. A mijit ochii şi a ridicat o mână pentru a şi-i feri de soarele dimineţii. Iarba sclipea de rouă; Rose- wood arăta minunat. Era greu de crezut că în seara precedentă se întâmplase ceva groaznic, dar asta era realitatea şi nu putea ignora tensiunea care plutea aer. Petalele florilor fluturau în vânt; era ca şi cum Rosewood nu-şi mai găsea locul, aşteptându-se la şi mai multe necazuri.

Lottie se trezise brusc în dimineaţa aceea dintr-un coşmar în care Rosewood fusese stropit cu otravă. Aerul era sufocant şi se simţea ca şi cum ar fi fost închisă într-o maşină, cu gazele de eşapament revărsându-se înăuntru, fără să poată descoperi care era cauza sau cum să scape. întinsese mâna după diadema ei şi încercase să se liniştească repetând mantra atât de cunoscută:

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Dar cuvintele sunaseră fără vlagă, ca şi cum ar fi lipsit ceva.

Acum Lottie a revăzut cu ochii minţii diadema, felul în care sclipise semiluna, aruncând lumini scânteietoare peste portretul strămoşului ei Henry, dându-i senzaţia ciudată că îi făcea cu ochiul.

- Ce vrei să ştiu? a întrebat Lottie în aerul curat al dimineţii.

Imediat s-a simţit tare prostuţă punând o asemenea întrebare diademei şi a clătinat din cap, după care a pornit în căutarea noului ei profesor.

Nu era deloc neobişnuit ca elevii să se trezească devreme şi să iasă pe terenul din jurul şcolii la ore matinale de sport sau ca să-şi facă gimnastica de dimineaţă. Dacă ar fi văzut-o cineva pe Lottie în trening, ar fi presupus că asta făcea şi ea.

Jamie o aştepta lângă porţile de fier forjat care duceau la Ivy Wood. Stabiliseră să se întâlnească acolo pentru prima lor lecţie de antrenament. El se uita lung la ceas, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Lottie să întârzie, ceea

ce era total nedrept, căci era foarte punctuală întotdeauna.

- Ai dormit bine? a întrebat-o el după ce a sosit şi au pornit amândoi în sus pe deluşorul care ducea către Stratus Side.

- Da, surprinzător de bine, a răspuns Lottie, hotărâtă să nu pomenească nimic de diademă sau de coşmarul cu gazul toxic care plutea pe coridoarele de la Rosewood. Ce face Percy?

- E bine.

Vocea lui Jamie era încordată şi Lottie şi-a dat seama imediat că nu era complet sincer cu ea.

- Doar bine?

Ajunseseră la podul de lemn care ducea către pajişte. Ştia că, de îndată ce puneau piciorul pe iarbă, Jamie avea să insiste să înceapă antrenamentul. Dacă nu întreba acum, nu mai avea altă ocazie.

- Da, doar bine. Ce v-a spus Anastacia ieri?

Pe Lottie schimbarea bruscă de subiect a luat-o prin surprindere, dar n-a vrut să-l lase să se fofileze.

- Că Saskia spusese că o va apăra şi că vor veni, citez, „vremuri interesante". Naiba ştie ce înţelegea ea prin „interesante". Lottie a făcut o pauză, apoi a zis: De ce te porţi aşa ciudat când vine vorba de Percy?

- Nu mă port ciudat. Asta a fost înainte sau după ce a început şcoala?

- înainte şi, ba da, te porţi ciudat. îmi dau seama.

Ajunseseră la celălalt capăt al podului şi Jamie a răsuflat

încet, iritat. A pus mâna pe balustradă şi s-a întors cu faţa la Lottie, iar lumina soarelui îi cădea pe părul negru, pe care nu şi-l putea aranja niciodată cum trebuie. A venit aproape de ea - atât de aproape, încât Lottie îi vedea punctişoarele maronii de pe irişi.

- Te-aş ruga să nu uiţi că eu sunt şeful aici.

Lottie şi-a strâns pumnii pe lângă corp. Era limpede că Jamie evita să vorbească despre Percy, şi nu voia să se lase intimidată ca să nu afle de ce.

- Ar trebui să avem încredere unul în altul, Jamie. Nimeni nu e şef aici. Suntem împreună în povestea asta.

Lottie s-a ridicat în vârful picioarelor, pentru a-l putea privi direct în ochi. îţi cer să-mi spui ce ai.

Spre iritarea lui Lottie, Jamie a râs.

- Oh, ceri, nu? Trebuie să-ţi aduc aminte şi că nu eşti o prinţesă adevărată?

A împuns-o cu un deget în umăr şi Lottie s-a dat în spate, clătinându-se şi înroşindu-se.

- Nu asta voiam să-

înainte să apuce să termine ce avea de zis, el i-a zâmbit din nou cu aroganţă, iar dinţii i-au sclipit ca nişte colţi de lup.

- Hai, gata cu pălăvrăgeala! E timpul să începem antrenamentul.

S-a întors către pajişte şi i-a făcut semn să-l urmeze.

Lottie a tras aer în piept, ca să se calmeze. Era clar că nu avea să fie un antrenament uşor pentru niciunul dintre ei.

- Am... scos... timpul...?

Lottie s-a aplecat în faţă, punându-şi mâinile pe coapse, în vreme ce şuviţe umede de păr îi cădeau peste umeri. Respirând greu şi sacadat, s-a uitat în sus la Jamie, zărin-du-l cu greu printre picăturile de transpiraţie. Şi-a trecut o mână peste ochi şi s-a îndreptat, strâmbându-se de durere. Jamie stătea rezemat cu un aer nonşalant de unul din stâlpii porţii de rugby şi se uita la ceas. Nici măcar nu gâfâia.

- Două minute şi douăsprezece secunde. încearcă din nou. Ah, şi să ştii că te-am văzut oprindu-te şi mergând ultimii treizeci de metri, când ai crezut că nu observ. Să nu mai faci asta.

Ea se holbă la el, neîncrezătoare.

- Glumeşti, nu?

Era răguşită şi gâfâia. Sportul nu fusese niciodată punctul ei forte şi se simţea foarte mândră de sine pentru că alergase totuşi fără să leşine.

- Vrei să devii mai puternică, nu? Mai întâi trebuie să te întărim. Eşti prea moale.

Lottie a simţit că se bosumflă. Când stabiliseră să înceapă împreună antrenamentele, se aşteptase la exerciţii graduale, nu la militărie din prima zi.

- Păi, poate că mie îmi place să fiu moale, a răspuns ea, neputând să îşi înăbuşe iritarea.

S-a forţat să stea dreaptă, cu o mână în şold.

- Ai spus că vrei să devii mai puternică. Nu poţi fi şi moale, şi puternică în acelaşi timp.

El nici măcar nu s-a uitat la ea, ci s-a concentrat la ceas, resetând cronometrul.

Lottie s-a gândit pentru un moment la cuvintele lui, încă gâfâind. Obrajii îi ardeau de la efort.

- Ei bine, eu vreau să fiu şi una, şi alta. În cele din urmă, Jamie a ridicat privirea, cu o expresie neîncrezătoare. O să-ţi arăt că există la fel de multă forţă în moliciune ca şi în asprime, i-a spus ea.

S-a lăsat tăcerea.

- Bine, a zis el, în final. Fii moale, foloseşte asta ca pe o armă. Dar trebuie să te bazezi pe ceva. Lottie a dat să spună ceva, dar el a întrerupt-o. Fireşte, amăgeşte-ţi duşmanul, dă-i senzaţia că e în siguranţă, dar, dacă nu ai, de fapt, nimic cu care să-l surprinzi, atunci n-are niciun rost.

Lottie şi-a muşcat buza gânditoare. Jamie avea dreptate - ca întotdeauna.

- Şi cu ce ar trebui să-l surprind, mai exact? a întrebat ea.

- Păi, am putea începe cu rezistenţa. Apoi vom trece la reflexe şi la viteză. I-a zâmbit. Acum mai dă o tură.

După douăzeci de minute de alergat încontinuu, Lottie îşi simţea plămânii arzând, o durea pieptul la fiecare răsuflare, iar în gură avea un gust metalic foarte pronunţat. Nu se simţea bine. „Jamie chiar o face asta în fiecare zi înainte de micul dejun?"

- Va mai dura mult până să devii un partener de alergare la fel de bun ca Raphael, a spus Jamie şi a

aruncat pe jos două gantere mici de iauciuc. Ia astea şi fă cum îţi arăt.

Lottie s-a supus, urmând rutina abdomenelor şi imitân- du-l pe Jamie, care îşi încrucişase braţele peste piept şi se ridica de la pământ iar şi iar... şi iar. Când avea să se oprească? Când Jamie l-a pomenit pe Raphael, Lottie a avut o senzaţie ciudată în stomac. Uitase complet că Jamie şi Raphael fuseseră legaţi la început de pasiunea pentru alergat. Nu şi-a putut stăpâni un strop de gelozie.

- Şi despre ce vorbiţi voi doi? a întrebat ea gâfâind, între două abdomene.

Era greu să-şi imagineze; cei doi aveau personalităţi atât de diferite.

-Ai lăsat umerii în jos. Jamie s-a oprit din mişcări pentru a-i indica poziţia corectă, înainte de a-i răspunde la întrebare. Păi, de cele mai multe ori încercam să obţin orice informaţie, cât de mică, despre mesajele alea ciudate, dar am vorbit şi despre casa lui din Los Angeles şi cum e să ai părinţi faimoşi. îndreaptă spatele!

Lottie a continuat să se întindă şi să desfacă braţele cu greutăţile, după care să se ridice din nou în fund, în vreme ce Jamie îi spunea cum să facă mişcările corect.

- Părinţi faimoşi? a întrebat ea.

- Da. Marcus şi Halle Wilcox. Actorii. întinde-te la loc pe spate.

-CE?

Lottie a ţâşnit în capul oaselor, cât pe ce să se ciocnească de fruntea lui Jamie.

Cum de nu ştiuse asta? Cum de-l cunoştea pe Raphael de un an întreg, şi tot nu ştia nimic despre familia lui? Trei coţofene i-au zburat pe deasupra capului, cocoţându-se într-un scoruş aflat la marginea terenului. Fiecare a ales o creangă diferită şi s-au cuibărit printre frunze ca trei vârfuri ale unui triunghi. Lottie le-a urmărit, ignorându-l pe Jamie, care era nedumerit, până când şi-au luat zborul.

- N-am ştiut...

Dacă se gândea mai bine, nu ştia prea multe nici despre familia lui Binah sau a Anastaciei. Familia nu era un subiect confortabil pentru ea, dar nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult evitase să discute despre asta. Şi-a amintit faţa pe care o făcuse Jamie când îl întrebase de cartea despre istoria Pakistanului, cât de stânjenit fusese, şi acum l-a înţeles mai bine.

- Familia poate fi un subiect dificil uneori, a zis el, con- centrându-se la postura ei. Apleacă-te pe spate.

- Ai dreptate, a răspuns Lottie şi gândurile i-au zburat la diademă. Am crezut că, dacă îl văd pe Ollie, n-o să mă mai simt atât de confuză.

Era ciudat. Iat-o acolo, întinsă pe iarba umedă, transpi-rată toată, durând-o toţi muşchii. Nu prea era cadrul po-trivit pentru un moment sentimental. Jamie rămânea de nepătruns; singurul semn că o auzise era felul încet în care inspirase. Pământul s-a făcut rece sub ea, iarba umedă a devenit îngheţată între degetele ei. Fusese complet insensibilă. În tot acel timp nu se gândise decât

că se simţea ruptă de familia ei. încercase să-şi rezolve problemele... cum? Dându-i lui Jamie o carte?

- îmi pare rău, Jamie. Adică, pentru carte... pentru că te-am făcut să te simţi aiurea.

Jamie şi-a coborât privirea.

- N-ai de ce să te scuzi.

Vocea lui a răsunat la fel de rece ca pământul de sub ea, iar pe chip i se aşternuse o mască perfectă de indiferenţă.

- Văd că încă porţi medalionul Wolfson.

A arătat către lupul de pe pieptul ei; ieşise probabil de sub tricou în timpul alergării.

- Ş i tu.

Au tăcut preţ de o clipă, privindu-se în ochi, cu medalioanele faţă în faţă.

- Şi îl voi purta întotdeauna, a spus el.

Ea nu-şi putea lua privirea din ochii lui, de la acel căprui atât de diferit de al celorlalţi Wolfson - pentru că Jamie *era* diferit.

Nu s-a putut abţine; trebuia să întrebe.

- Nu te gândeşti niciodată la ei? Nu... Lottie voia atât de tare să ştie. Nu era niciodată curios în privinţa părinţilor lui, a mamei sale, sau a Pakistanului, sau cine era tatăl lui? Dar a văzut expresia furioasă de avertizare de pe chipul său şi a înghiţit în sec. Cred că s-a făcut ora pentru micul dejun, a zis ea în schimb.

Jamie şi-a luat mâinile de pe trupul ei. Un mârâit grav i-a scăpat din gât şi privirea i s-a îmblânzit.

- Cred că ne putem întoarce, atunci.

A dat să se ridice în picioare, dar Lottie l-a apucat repede de braţ.

- Stai!

Dar era prea târziu. A tras-o şi pe ea în sus înainte să îl poată opri.

- Ce mai e acum?

Lottie s-a simţit ofensată de tonul lui răstit, dar nu-l putea învinui. Îi dăduse foarte clar de înţeles că nu voia să se gândească la familia lui adevărată.

- Doar că... înainte să ne întoarcem, vrei să-mi spui, te rog, de ce ai fost aşa de misterios mai devreme în privinţa lui Percy?

Spre uşurarea ei, Jamie a oftat resemnat.

- N-a dormit deloc azi-noapte. Nu i-am auzit respiraţia liniştindu-i-se o clipă.

Lottie s-a uitat chiorâş la el.

- Crezi că te supraveghea?

- N-am spus asta. Cred că doar se chinuie să se adapteze.

Jamie îşi îndreptă privirea către clădirea principală a şco-lii, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva.

- 11 înţeleg, a zis Lottie. Şi chiar îl înţelegea. Era normal ca lui Percy să îi fie greu să intre din nou în rutina vieţii de elev după tot ce i se întâmplase. Trebuie să avem grijă de el, a spus ea hotărâtă. Cine ştie cu ce probleme se confruntă acum.

Jamie a încuviinţat din cap şi o şuviţă de păr i-a venit în ochi.

- Dar trebuie să ai grijă şi de tine, Lottie. Fii vigilentă!

Şi a pornit-o înapoi către pod, lăsând-o pe Lottie să se îndrepte singură către casa Ivy.

„Vigilentă." <.

Din nou acel cuvânt. Urmărindu-l pe Jamie cum se îndepărta cu paşi mari, Lottie şi-a dat seama brusc exact ce trebuia să facă. Nu putea comite aceleaşi greşeli ca anul trecut. Trebuia să fie atentă, altfel avea să-i scape din nou ceva. Singura problemă era... ce îi scăpa, mai exact

10

?Ollie era cu ochii în ecranul computerului şi, din cauza luminii puternice a monitorului, nici nu observase cât de întuneric se făcuse în cameră în ultima oră. Telefonul îi bâ- zâia de mesaje de la prietenii lui care îl întrebau dacă ieşea în seara aceea, dar era prea absorbit ca să le răspundă.

Acum ar fi trebuit să-şi facă tema la biologie. În schimb, căuta tot ce putea despre prinţesa Maradovei. îi promisese lui Lottie că nu avea să se implice în niciun fel, dar cu ce putea strica o mică cercetare?

Până acum, găsise un şir de articole defăimătoare din urmă cu doi ani. O sursă anonimă o zărise pe prinţesă furişându-se din palat la nişte petreceri şi concerte dezlănţuite şi purtându-se într-un fel total nedemn de o prinţesă. Articolele on-line erau prost scrise şi vagi. Nimeni nu ştia cum arăta prinţesa sau cum o chema, aşa că era imposibil de înţeles cum ar fi putut să o vadă cineva la acele evenimente. Şi totuşi, oamenii credeau ce voiau ei să creadă, iar povestea se transformase într-o teorie conform căreia prinţesa Maradovei era ţinută ascunsă pentru că era *o sălbatică.*

Dar toate speculaţiile încetaseră cu zece luni în urmă datorită unei fete obişnuite. Ollie se holba uluit la o poză cu prietena lui din copilărie, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de culoarea piersicii, cu diadema pe care el o ştia atât de bine şi care dintr-odată arăta foarte firesc aşezată pe buclele ei blonde. Lottie încă avea feţişoara rotundă şi ochii mari de căprioară, dar era incontestabil că în acea fotografie era o prinţesă.

Ollie închise pagina. Totul era atât de ciudat.

Lottie era prietena lui cea mai bună, zâmbitoare, pasionată de chestii artistice, întotdeauna cu nasul într-o

carte şi care nu se pieptăna niciodată. Era obsedată de prinţese şi întotdeauna îl ruga să pună un film Disney. El se prefăcea că nu vrea, dar în secret se bucura să îi facă pe plac.

„Ştiu foarte bine ce fac. Am încredere că vei respecta asta, nu îţi cer voie."

întunericul din cameră l-a învăluit, trezindu-l la realitate. Singur în camera lui, a avut un sentiment care nu îl mai încercase cu adevărat până atunci. S-a simţit singur. Acel tip de singurătate când nu ai absolut pe nimeni la care să apelezi, pe nimeni cu care să poţi vorbi despre lucrurile care te macină.

Vocea mamei lui s-a auzit de la baza scărilor, chemându-l la cină, însoţită de nişte mirosuri apetisante care veneau din bucătărie.

- Ollie, *o jantar estâ pronto!'*
- O clipă doar, *mamăel*

S-a aplecat spre computer ca să-l închidă, când altceva i-a venit în minte.

- Se răcesc plăcintele, a strigat mama lui.

„Cina *este gata!"* **(în Limba portugheză în original) (n.tr.)**

De obicei, chemarea unei *empanada*[1] era prea puternică pentru ca Ollie să-i reziste, dar în faţa lui se afla acum ceva şi mai tentant. S-a aplecat din nou spre tastatură şi a scris numele pe care le auzise de la Lottie.
Percival Butter Tompkins Leviathan

Cursorul mouse-ului a şovăit peste rezultate. Ştia că nu ar fi trebuit să dea clic pe niciunul dintre ele. Lottie îi spusese să nu se implice, dar el nu se pricepuse niciodată să facă ceea ce trebuie. Mouse-ul clicăia sub degetul lui în vreme ce trecea peste imagini şi articole. Nu era nicăieri pomenit Leviathan. Toate imaginile erau aproape la fel, fotografii cu băiatul cu chipul obosit de la ştiri şi cei doi

gemeni cu părul alb. Aceleaşi lucruri iar şi iar: reporteri, poliţie şi...

- Hei! Lui Ollie a început să-i bată inima tare. Era ceva ciudat la ultimele trei imagini: a simţit că e pe cale să descopere ceva important, ca atunci când observi deosebirile subtile într-un joc de tipul „găsiţi diferenţele". Ce nai....

S-a uitat cu ochii mijiţi la două persoane care stăteau mai în spate alături de Percival, o fată cu părul negru şi drept şi un băiat cu pălărie de cowboy, a căror vedere i-a dat un fior pe şira spinării. Când a trecut la următoarea imagine cu fabrica Tompkins, cei doi erau acolo, bineînţeles, aproape ascunşi în mulţime. S-a întors la ultimele câteva imagini pe care le văzuse şi cele două feţe s-au ivit din nou. A simţit o înţepătură în tot corpul, ca şi cum cei doi necunoscuţi ar fi putut, cumva, să-l vadă.

Plăcintă sau pateu umplut cu un amestec delicios de carne sau legume şi brânzeturi, copt sau prăjit şi servit fierbinte (n.tr.)

„Asta e foarte ciudat."

S-a rezemat de spătarul scaunului şi s-a trezit întrebân- du-se ce ar face Lottie.

Ea nu ar fi ignorat asta. Ar fi simţit că trebuie să afle cât mai multe. Şi dacă cei doi erau persoane importante? Dacă descoperise un soi de conspiraţie?

„Ce-ar face Lottie? Haide!" şi-a spus el din nou.

Şi-a aprins veioza de pe noptieră şi camera s-a luminat dintr-odată. Un teanc de manuale şi o mulţime de creioane îl aşteptau să-şi facă temele. A luat un caiet şi l-a deschis la o pagină goală. Uitându-se atent la fiecare imagine pe care o găsise, a notat toate informaţiile relevante, inclusiv data, printând apoi fiecare poză în care apărea misterioasa pereche. După ce a terminat, patru

scene diferite se aflau în faţa ochilor lui, cu patru seturi de ochi ameninţători. În- tr-una din poze, fata se uita direct în obiectiv, iar zâmbetul ei viclean părea că toarce din fotografie.

- Ollie, *jantarl*

Ollie a tresărit. A simţit că inima îi sare din piept, dar auzul vocii mamei lui l-a făcut să se simtă imediat ca un caraghios. A început să râdă de unul singur, trecându-şi mâinile prin părul ciufulit.

- Vin, *mamăe!*

Şi-a luat telefonul şi s-a îndreptat spre uşă, păşind peste grămezi de haine murdare. Mirosul plăcintelor l-a izbit de îndată ce a deschis-o şi s-a relaxat imediat când a simţit aroma liniştitoare a mâncării braziliene făcute de mama lui.

10

Şi, oricum, ce putea fi atât de periculos într-o fotografie?Ellie a căscat zdravăn în vreme ce se aşeza pe un scaun în sala de mese de la Ivy, lângă Lottie. Erau în locul lor obişnuit, la una din mesele închise la culoare de stejar, lângă fereastra care dădea spre iaz şi de unde se vedea perfect statuia cerbului Ryley. Farfuria ei era plină ochi cu cele mai unsuroase şi mai pline de zahăr preparate de la micul dejun. Jamie a mijit ochii dezaprobator la grămada de mâncare. De la antrenament şi discuţia despre familie cu Lottie, părea cumva mai nervos şi mai obosit decât de obicei şi Lottie avea senzaţia că, într-un fel, era vina ei. Iar faptul că atmosfera era deja încordată nu ajuta la nimic - toţi elevii vedeau bine că Horace tot nu-şi făcuse apariţia.

- Ce? a întrebat Ellie indignată, când a observat cum privea el grămada de pâine prăjită unsă cu cremă de ciocolată. Sunt în creştere!

Lottie a chicotit, întinzând cu gesturi delicate nişte gem pe o chiflă plată.

- Are nevoie de energie, a spus ea în apărarea prietenei sale. În dimineaţa asta începem cursurile opţionale.

Lottie nu-şi putea ascunde entuziasmul. Avea un teanc de cărţi în faţă - şi o grămadă de învăţat.

- Exact, a zis Ellie, cu gura plină de şuncă. Trebuie să fiu în formă maximă pentru Spearion.

- Dacă vrei într-adevăr să fii în *formă maximă,* a zis Jamie pe un ton rece, ar trebui să mănânci multe cereale integrale şi proteine sărace în grăsimi şi...

Ellie şi-a dat ochii peste cap.

- Ce e Spearion? a întrebat Lottie, sperând să pună capăt discuţiilor în contradictoriu.

Ellie a rupt o bucată de pâine cu ciocolată şi a descris cu mâna un cerc în vreme ce o înghiţea, urmată de o gură de suc.

- Este turneul internaţional de scrimă, a explicat ea. Are loc la sfârşitul trimestrului de primăvară şi anul ăsta e găzduit de Tompkins. Ellie a rânjit. Am de gând să câştig un trofeu.

Lottie i-a zâmbit şi ea, neîndoindu-se nici măcar o secundă că Ellie ar putea să câştige.

- Iar eu o să-ţi fac galerie tot timpul!

- De ce naiba o fi un turneu de scrimă găzduit de o fabrică de dulciuri? a întrebat Jamie, pe un ton sceptic.

- Nu ştiu, a răspuns Ellie, o avea vreo legătură cu Al- fred Tompkins. Se pare că scrima este sportul lui preferat şi sponsorizează deplasările, cazarea şi echipamentul, ca să mai apuce şi el să urmărească un turneu final cât mai e în putere.

Ellie şi-a dat seama prea târziu de conotaţia vorbelor ei, care au rămas suspendate în aer, reci şi apăsătoare. Suna ca şi cum tatăl Lolei şi al lui Micky se pregătea pentru ce era mai rău.

- Aşadar, mă bucur să văd că măcar sunteţi amândouă pregătite pentru opţionale, a spus Jamie, făcând un gest către teancul de cărţi al lui Lottie, încercând să schimbe subiectul.

Opţionalele erau unul dintre lucrurile cele mai lăudate de la Rosewood Hali - un program de cursuri şi

activităţi care să scoată din elevi tot ce era mai bun, îngăduindu-le să îşi urmeze pasiunile. Cele mai multe opţionale se adresau tuturor elevilor, dar câteva erau exclusive, aşa cum era şi echipa de scrimă Rosewood Lancers. Aveau concursuri de selecţie, iar Ellie fusese suficient de bună pentru a fi admisă în echipă. Lottie, pe de altă parte, trebuise să aleagă un opţional accesibil tuturor, la fel ca toată lumea, şi acum, după ce făcuse alegerea, aceasta părea cât se poate de evidentă şi lipsită de imaginaţie.

- N-o să te mint, Lottie, dar opţionalul tău pare... cam plictisitor, a spus Ellie, strâmbându-se la teancul de cărţi şi scuturându-se teatral.

- Ei bine, mie mi se pare că istoria regalităţii este o alegere foarte responsabilă. Ar trebui să iei notiţe, Ellie, a remarcat Jamie şi a bătut cu degetul într-una din cărţile lui Lottie.

- Responsabilă, da. Exact asta voiam să spun şi eu, a răspuns Ellie şi şi-a dat din nou ochii peste cap.

- Mie mi se pare palpitant, a spus Lottie, străduindu-se să nu pară că se apăra. E ca dezlegarea unui mister. O să studiez basme adevărate.

„Şi îmi va fi de mare ajutor în rolul meu de substitut", a adăugat ea în gând. După faţa lui Jamie, îşi dădea seama că el ştia exact de ce alesese această materie - şi părea întru totul de acord.

- Şi am un avantaj faţă de toţi ceilalţi din clasă datorită jurnalului lui Oscar.

Mulţumită lui Jamie, avusese deja şansa să citească jurnalul legat în piele care aparţinuse substitutului lui Hen- ric Wolfson, rege al Maradovei - şi bunicul lui Ellie. Ştia mai multe despre substituţi şi familia Wolfson decât cei mai mulţi elevi. Lottie le-a aruncat lui Ellie şi Jamie un rânjet şiret, ca şi cum ar fi fost un act de spionaj în toată regula.

în aceeaşi clipă, în sală s-a lăsat liniştea, atenţia celorlalţi elevi de la Ivy fiind atrasă de ceva. Lottie a clipit nedumerită şi s-au întors cu toţii ca să vadă ce se întâmplase.

Uşile se deschiseseră şi în sala de mese intraseră profesoara Devine şi noua şefă a anului al doisprezecelea din casa Ivy, Alice Amari. Dar nimeni nu se uita la vreuna dintre ele. Privirile tuturor erau aţintite asupra persoanei care se afla între ele. Alice îl conducea pe Horace, care avea un aer foarte timid. Deşi se vedea că era stânjenit de atenţia care i se acorda, Lottie s-a simţit uşurată să vadă că Horace părea să se simtă bine.

Alice Amari era plină de încredere şi calmă, iar părul ei negru, tuns la milimetru, îi punea în evidenţă preocuparea pentru ordine. Vocea ei autoritară a răsunat în toată sala de mese.

- Şi eşti absolut sigur că eşti gata să te întorci la cursuri? a spus ea, ignorând toate privirile.

- Da, sunt sigur. Vă rog, doamnă, pot să mă duc să stau cu prietenii mei acum?

- Da. Profesoara Devine i-a zâmbit şi i-a făcut semn din cap lui Alice să îl lase să plece. Dar, dacă începi să te simţi iar rău, să spui neapărat cuiva.

Ochii mari ai lui Horace şi claia de păr roşcat, faţa aceea, ca şi când tocmai primise o veste proastă, aveau ceva ce stârnea instinctele protectoare ale oamenilor.

- Da, doamnă. Vă mulţumesc, doamnă.

Toată lumea l-a urmărit pe Horace cum se duce să se aşeze lângă fata care strigase după ajutor în seara dinainte.

Profesoara şi-a dres glasul şi a înaintat până în faţa sălii alături de Alice, pantofii lor bocănind în tăcerea care se lăsase.

- Elevi ai casei Ivy, a început doamna Devine, cu părul ei roşu şi scurt într-un dezacord profund cu sacoul violet. Ştiu că în dimineaţa asta unii dintre voi aşteptaţi opţionalele cu sufletul la gură, dar trebuie să rămânem vigilenţi. Lottie a tresărit la acest cuvânt, având senzaţia că universul îi dădea un semn. Dacă vreunul dintre voi se simte rău în următoarele săptămâni, trebuie să spuneţi imediat cuiva. Nu putem lăsa să izbucnească o epidemie, nu-i aşa?

Alice a făcut un pas înainte.

- Dacă vreunul dintre voi se simte chiar şi puţin rău, vă rog să veniţi şi să-l anunţaţi imediat pe şeful de an sau pe infirmieră. Nu vrem să se repete ce s-a întâmplat cu Horace.

„Dar ce s-a întâmplat cu Horace?" nu s-a putut abţine Lottie să se întrebe.

- Acum vă rog să vă continuaţi micul dejun şi o zi bună tuturor.

Profesoara a dat din cap către Alice şi a plecat, lăsându-i pe elevi să se agite în jurul colegului revenit printre ei.

- Ar trebui să îi spui şi lui Percy, i-a zis Lottie lui Jamie.

Apoi i-a trecut ceva prin minte: „Unde *o fi* Percy?"

- Are consiliere vinerea dimineaţa, a răspuns Jamie, dar nu-şi putea lua ochii de la Horace. Apoi s-a întors încet către fete, cu o faţă foarte serioasă, şi le-a spus: Dacă vreuna dintre voi se simte rău, trebuie să-mi spuneţi imediat. Şi dacă aveţi doar nasul înfiindat, vreau să ştiu. S-a înţeles?

Ellie părea că vrea să facă o glumă, dar apoi ochii ei s-au întors către Horace şi şi-a adus aminte de sunetele îngrozitoare pe care le scosese pe pajişte.

- Am înţeles, a spus ea încet.
- Bun. Ne vedem cu toţii după ore, la bibliotecă.

Cursul de istoria regalităţii se ţinea în sala A-2, o clasă mică şi circulară aflată la ultimul etaj din clădirea catedrei de arte plastice, folosită, de obicei, pentru orele de desen după model şi prezentări. Faptul că aveau loc cu toţii în încăperea intimă, plăcută dovedea cât de puţini elevi aleseseră această materie opţională. Pupitrele de lemn fuseseră aranjate în semicerc în jurul unei măsuţe ticsite cu cărţi vechi şi ceea ce păreau a fi bijuterii vechi şi veritabile. Lottie, a ajuns, ca de obicei, prima şi a profitat ca să îşi aranjeze frumos cărţile în faţă, vrând să pară cât mai bine pregătită, pentru a-i face profesoarei o impresie bună. Aşteptase cu nerăbdare cursul încă de când îl alesese şi se bucura să aibă ceva care să o distragă de la toate lucrurile stranii care se petreceau acolo.

Au mai sosit câţiva elevi, dar Lottie nu-l cunoştea prea bine pe niciunul. Doi elevi de la Conch - o fată

roşcată cu părul lung şi un băiat indian cu părul decolorat -, care s-au aşezat unul lângă altul în cealaltă parte a încăperii. Apoi a sosit un băiat de la Ivy cu ochelari mari şi o tunsoare şic, care s-a aşezat singur într-o parte, apoi doi băieţi de la Stratus, care aveau teancuri de cărţi asemănătoare cu cel al lui Lottie. Ea le zâmbea tuturor atunci când intrau, simţin- du-se stânjenită că nu-l cunoştea pe niciunul, dar nimeni n-a scos o vorbă. Era clar că materia era populară printre elevii studioşi şi timizi.

Uşa s-a deschis încet şi profesoara a intrat, ţinând în mână o farfurie mare cu fursecuri.

Lottie a zărit părul roşu ţepos şi aproape că s-a înecat. Adina Devine era ultima persoană pe care se aşteptase să o vadă. înainte să aibă timp să proceseze această informaţie, o fată micuţă, cu o coamă de păr creţ şi o pelerină gri cu căptuşeală galbenă a apărut în spatele profesoarei, ţinând o tavă cu ceşti de ceai cu trandafiraşi roz şi un ceainic. Binah!

Lottie a avut senzaţia că pătrunsese pe un tărâm straniu de basm. Oare toţi cei pe care îi cunoştea aveau să-şi facă apariţia ca prin minune?

- Bună dimineaţă, copii. Vocea profesoarei a răsunat cu ecou în micuţa clasă, prezenţa ei părând prea mare pentru ciudatul spaţiu circular. Ştiu că aşteptaţi probabil pe cineva de la catedra de istorie, dar a avut loc o schimbare de ultim moment în orar, aşa că voi preda eu istoria regalităţii. A aşezat cu grijă farfuria cu fursecuri pe una din băncile goale şi i-a făcut semn lui Binah să

procedeze la fel cu tava ei. Mulţumesc pentru ajutor, Miss Fae. Ia loc, te rog.

Lottie îi simţea pe ceilalţi elevi foindu-se pe scaun. Directoarea adjunctă putea fi foarte intimidantă dacă o supărai în vreun fel, şi marea dorinţă a lui Lottie de a o impresiona a devenit mai intensă ca niciodată. A împins încet mai în faţă una din cărţile ei, în ceea ce a recunoscut imediat a fi o încercare jalnică de a atrage atenţia la cât de bine pregătită era.

Buzele profesoarei Devine s-au arcuit într-un zâmbet cu subînţeles.

- Văd că unii dintre voi sunt deja pregătiţi, a spus ea, apoi a luat un fursec cu ciocolată şi l-a înmuiat în ceai. Vă rog, serviţi-vă cu ceai şi fursecuri... şi - brusc, a părut să se uite la cei mai timizi elevi - nu mai fiţi aşa de îngroziţi! E un opţional, nu o condamnare pe viaţă!

Binah s-a aşezat în banca liberă de lângă Lottie şi i-a aruncat unul din zâmbetele ei largi şi entuziasmate care întotdeauna îi înveseleau pe oameni. Poate că Lottie putea folosi acel curs pentru a o cunoaşte mai bine pe Binah.

- De ce-ai ales istoria regalităţii? a întrebat Lottie, aple- cându-se peste bancă pentru a lua ceainicul.

Binah a ridicat din umeri, iar ochelarii ei mari şi rotunzi au sclipit în lumina care se revărsa prin lucarnă.

- Părea cel mai misterios opţional, a răspuns ea.

Lottie nu mai auzise pe nimeni altcineva referindu-se la istoria regalităţii ca fiind „misterioasă". A simţit dintr-odată dorinţa să o apuce pe Binah de mâini şi să ţopăie în

sus şi-n jos ţipând „TU MA ÎNŢELEGI!". în schimb, a tuşit încet şi a răspuns:

- Şi eu cred la fel.

- Familia, a rostit brusc profesoara Devine, făcând un pas în mijlocul încăperii. Regalitatea înseamnă familie.

Lottie a simţit că toată lumea o privea cu coada ochiului. în definitiv, ce ar crede despre lucrurile astea o prinţesă adevărată? Nu s-a putut stăpâni să se foiască.

- Pentru fiecare membru al unei familii regale, a continuat profesoara, există o linie a strămoşilor care se întinde pe sute de ani, dacă nu chiar mii.

- Dar dacă această linie e întreruptă? a întrebat cu timiditate băiatul de la Conch.

- Sau dată jos? a murmurat fata de la Conch.

- Ah, excelentă observaţie, Sanjiv şi Oria. în aceste situaţii, lucrurile devin foarte interesante, dacă pot spune aşa.

De la locul lui de pe masa din mijlocul încăperii, profesoara Devine a luat un colier de aur cu o lună de opal în mijloc. Lanţul s-a legănat într-un fascicul de lumină şi piatra preţioasă a sclipit. Imediat, Lottie şi-a adus aminte de diadema familiei sale. Privind colierul cum se răsucea între degetele profesoarei, a avut o senzaţie neplăcută, ca un nod în stomac, şi şi-a simţit medalionul cu lup de la gât atârnând parcă mai greu.

- Care dintre voi a auzit de familia Mayfutt? a întrebat profesoara, uitându-se la elevii ei.

Toată lumea a scuturat din cap şi chiar şi Binah a părut nedumerită. Lottie văzuse numele în jurnalul lui Oscar, dar nu citise cu atenţie acele paragrafe, aşa că a

clătinat şi ea din cap. Profesoara a zâmbit, jucându-se încet cu colierul.

- Familia Mayfutt era cândva la fel de venerată şi de renumită ca familia Windsor sau Wolfson. Vreme de sute de ani, până când, într-o zi - Lottie a observat că în clasă se lăsase tăcerea şi toţi copiiiistăteau aplecaţi în faţă, fascinaţi -, prinţesa a dispărut.

S-a auzit un icnet colectiv.

- Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat băiatul de la Stratus, împingându-şi ochelarii pe nas.

- Nimeni nu ştie. Dar aceasta este o dovadă a cât de fragile pot fi aceste linii regale. O singură verigă slabă poate rupe întregul lanţ.

- Un singur lup rău poate strica toată haita, a murmurat Lottie cu gândul aiurea şi a început să clipească când şi-a dat seama că toată lumea o privea. Scuze... e... e o vorbă de familie, a zis ea şi s-a înroşit.

- Cum o chema? a întrebat Binah, pregătindu-şi pixul pentru a lua notiţe şi îndepărtând atenţia celorlalţi de la Lottie.

- Numele ei era Liliana Wilda Mayfutt, şi, din puţinele lucruri pe care le ştim despre ea, se pare că făcea cinste celui de-al doilea nume al ei, căci era destul de sălbatică. Lottie a simţit că aproape se sufocă. Asta spunea toată lumea despre Ellie, că era o *sălbatică.* Oare ştia de Liliana? Să fi fost povestea ei o pildă despre felul în care prinţesele care nu se poartă frumos pot distruge o întreagă linie regală?

- Cum adică era *sălbatică*? a întrebat Lottie.

Profesoara a început să se plimbe în jurul mesei din mijloc răspunzându-i la întrebare.

- Nu îşi dorise niciodată să fie prinţesă, refuza să participe la evenimentele regale şi nu voia să poarte rochiile şi nici măcar bijuteriile pe care le avea.

„Sună cunoscut", s-a gândit Lottie.

- Există o poveste despre un pretendent care i-a făcut curte într-un mod nepotrivit, iar prinţesa i-a spart nasul.

Lottie a tuşit, nereuşind să-şi stăpânească un hohot de râs când şi-a adus aminte cum Ellie îi spărsese nasul prinţului Ashwick doar cu câteva luni în urmă, când i se păruse că îi face ei curte într-un mod nepotrivit.

Fata de la Conch a zâmbit afectat şi şi-a dat la o parte o şuviţă roşcată de păr de pe frunte.

- Ce fată deşteaptă, a remarcat ea.

Lottie începea să se întrebe dacă nu cumva familiile Mayfutt şi Wolfson erau înrudite.

- Chiar aşa. Profesoara s-a uitat din nou la bijuteria pe care o ţinea în mână. Colierul acesta, a spus ea, este unul dintre puţinele lucruri rămase de la Liliana şi familia Mayfutt. Nu au mai existat alţi copii şi linia regală s-a stins odată cu ea.

- Există portrete ale ei? a vrut Binah să ştie, notând totul în caiet.

- Mă bucur că ai întrebat asta. Profesoara Devine a luat o carte de pe masă şi a deschis-o la o ilustraţie, făcând cotorul rigid de piele al cărţii să trosnească. Aceasta este singura reprezentare a prinţesei care s-a păstrat. Un autoportret. Aş vrea să treacă pe la toată lumea.

A întins cartea unuia dintre băieţii de la Stratus, care s-a uitat cu atenţie la imagine. Lottie simţea cum o cuprinde o nerăbdare arzătoare în vreme ce privea cum cartea trecea de la un elev la altul. îşi dorea atât de tare să o vadă pe această prinţesă. Simţea *nevoia* să o vadă. Nu şi-o putea imagina decât ca Ellie, dar nu părea corect. Avu din nou acea senzaţie ciudată pe care i-o dăduse diadema în Maradova, spunân- du-i că îi scăpa ceva.

Cartea a ajuns, în cele din urmă, la Lottie şi ea a luat-o cu o mână tremurătoare. Se simţea agitată. S-a uitat cu atenţie la imaginea prinţesei Liliana.

Primul lucru care i-a venit în minte a fost portretul pe care i-l făcuse ea lui Ellie. Era straniu. Şi Liliana ţinea în mână o sabie şi arăta furioasă şi aprigă. Şi totuşi, cele două nu semănau deloc. Nu exista absolut nicio asemănare cu Ellie, în afară de privirea necruţătoare, dârză. Liliana avea părul blond-închis, care i se revărsa pe spate în bucle rebele. Lottie şi-a dat instinctiv pe spate propriile bucle blonde. Prinţesa din desen avea un chip copilăresc, şi totuşi focul din ochii ei spunea foarte clar că trebuia să fie luată în serios. Lottie a vrut să dea cartea mai departe, îngrijorată că o ţinea prea mult, dar s-a oprit. „Fii vigilentă!" Aceste cuvinte i-au răsunat din nou în minte.

„Ce-mi scapă?"

S-a uitat din nou, cu ochii mijiţi, la imagine. Era acolo un indiciu, ştia prea bine. Şi apoi şi-a dat seama, simţind în clipa aceea cum o scânteie i se aprinde în stomac şi flăcări îi cuprind întregul trup.

Pe buclele blonde ale prinţesei Liliana stătea aşezată o diademă de argint. în vârful ei era o semilună. Era o po-

doabă regală pe care Lottie ar fi recunoscut-o oriunde - cel mai de preţ lucru al ei.

Prinţesa Liliana purta diadema lui Lottie.14 (T9 ^

Lottie a simţit cum pereţii clasei se strâng în jurul ei. Mintea îi era înceţoşată, confuză. Tot restul orei a rămas năucită, încercând cu disperare să înţeleagă ce văzuse. Nu se gândise niciodată cu adevărat de unde venea diadema ei; tot ce ştia era că Henry o primise atunci când predase la Rosewood Hali cu atâţia ani în urmă.

La sfârşitul orei, caietul ei legat în piele mov era plin cu schiţe ale prinţesei Liliana şi ale diademei, însoţite de o listă de teorii ale conspiraţiei.

„Poate era o copie?"

„ Poate că prinţesa şi-a vândut diadema când a fugitV

„Poate că prinţesa a fost omorâtă şi diadema furată?"

La ultima variantă, Lottie s-a înfiorat, încercând să-şi imagineze că diadema ar fi putut ajunge în mâinile lui Henry prin asemenea mijloace ticăloase.

Sau poate că - a şoptit ademenitor o voce în capul ei, pe care nu şi-a îngăduit să o asculte - familia ei avea propriile secrete regale.

Vocea profesoarei a readus-o la realitate.

- Tema voastră este să vă desenaţi propriul arbore genealogic. Vreau să vă obişnuiţi cu asta, deoarece va trebui să desenaţi mulţi arbori la acest curs.

Lottie a dat din cap distrată, scriind repede în caiet. Să deseneze arborele genealogic al familiei Wolfson fusese o temă pe care Jamie i-o dăduse la lecţiile de prinţesă din anul precedent, dar la gândul că va trebui să îl prezinte în faţa clasei i s-a pus un nod neaşteptat în gât. L-a înghiţit.

- Hm, va fi interesant, a remarcat Binah, râzând, în vreme ce îşi adunau lucrurile. Arborele meu genealogic e imens. Am vreo patruzeci de veri, şi asta doar din partea mamei.

- *Patruzeci*? a exclamat Lottie pe nerăsuflate, nevenindu-i să creadă. Eu nu am nici măcar *unul.*

îşi strângea repede caietul şi penarul, nerăbdătoare să ajungă în bibliotecă la Ellie şi la Jamie ca să-i întrebe de diademă.

- Păi, da. Familia regală maradovană e foarte restrânsă.

Lottie s-a oprit, nota veselă din vocea lui Binah luând-o
prin surprindere, şi şi-a dat seama de greşeala pe care o făcuse.

Răspunsese ca Lottie Pumpkin.

A simţit cum medalionul devine iar greu la gâtul ei şi a fost cât pe ce să întindă mâna spre el.

„Aşa se întâmplă când te gândeşti prea mult la familia ta, zăpăcito." Şi-a adus aminte cum s-a enervat Jamie când a tot insistat cu întrebările despre cadou. Acum înţelegea mai bine. Nu puteau să se lase distraşi - nici măcar de propriile lor familii.

- Păi... da, adică, unchiul meu nu a avut copii, şi pe urmă a... aşa că, da. Sunt... sunt doar eu.

„Totul cade pe umerii lui Ellie."

Binah a încuviinţat din cap în semn că înţelegea, şi Lottie s-a gândit că existau totuşi avantaje în faptul că nici ea, nici Ellie nu aveau veri. Pentru că nu era genul de gafă pe care îşi permitea s-o facă, mai ales când era vorba de Binah, care absorbea toate informaţiile ca un burete.

- Trebuie să fug, Binah - mă întâlnesc cu Ellie la bibliotecă.

„Şi dacă nu o întreb repede despre diadema asta, o să explodez efectiv."

- Să-mi spui dacă aveţi nevoie de ceva.

Din nou nota aceea veselă în vocea lui Binah. *Ce* ştia ea? Lottie a dat din cap şi, fără să se uite înapoi, a luat-o la fugă în jos pe scări, îndreptandu-se spre bibliotecă.

Nu era niciun secret că biblioteca de la Rosewood Hali era locul preferat al lui Lottie din toată şcoala. Clădirea albă, circulară, pe două niveluri era împodobită cu ghirlande de flori - acum erau crini - şi cu trandafiri albi, plini de rouă, în jardiniere aşezate de-a lungul zidurilor. Lottie s-a străduit să încetinească pasul când a intrat pe uşile duble de sticlă. I-a zărit pe Ellie şi pe Jamie în cafeneaua aflată în partea stângă a bibliotecii, aşezaţi pe una dintre băncuţele tapiţate. Părul negru al lui Ellie era ciufulit pentru că purtase toată dimineaţa masca de scrimă şi acum stătea ridicat în smocuri în toate direcţiile, ca nişte antene. Un grup de elevi mai mici au trecut pe lângă ei chicotind. Le-au zâmbit celor doi, apoi au grăbit pasul, cumva stânjeniţi. Ellie şi Jamie purtau amândoi

cămaşa casei Ivy, cu emblema cerbului, şi bretele care să le susţină pantalonii, dar, în vreme ce Jamie arăta solemn şi imaculat, Ellie îşi purta uniforma cu o atitudine rebelă, degajată. întotdeauna păreau să atragă atenţia tuturor şi Lottie trebuise să se obişnuiască cu asta.

- Ellie, *no să-ţi vină să crezi* ce s-a întâmplat!

Lottie s-a repezit spre ei, ştiind prea bine cât de ridicolă părea, dar nu se mai putea stăpâni. Ellie a ridicat privirea spre ea cu afecţiune, şi o şuviţă de păr i-a căzut în ochi. A fost aşa de ciudat, a continuat Lottie pe nerăsuflate, abia mai articulând cuvintele până la capăt. Aproape că nici nu-mi vine să cred, dar...

- Asta e o *bibliotecă,* Lottie, chiar dacă suntem la cafenea, a spus Jamie, fără să ridice ochii din exemplarul său din *Hamlet.*

Ellie i-a primit dojana dând ochii peste cap, după care s-a rezemat de băncuţa de lemn, cu braţele desfăcute pe spătar. Amândoi aveau în faţă ceşti aburinde de cafea, alături de teancuri de cărţi. Cafeaua lui Jamie era neagră, în vreme ce a lui Ellie avea un strat gros de frişcă.

- Chiar trebuie să strici cheful tuturor, Jamie?

El i-a răspuns la sprânceana ridicată cu o privire furioasă. „Ce-i cu el în ultimul timp?" Lottie îşi făcea probleme că nu o iertase pentru carte *sau* pentru discuţia de pe pajişte. Jamie era adeseori ţâfnos, dar în ultimul timp i se părea mult prea irascibil.

- Ce-i aşa de grozav? a întrebat Ellie, cu un zâmbet care a potolit imediat agitaţia lui Lottie.

- Uite!

Lottie şi-a trântit caietul pe masă în faţa lor şi l-a deschis. Ellie şi Jamie s-au uitat cu atenţie.

- Sunt mai multe desene cu diadema ta, a spus Ellie după un moment de tăcere.
- Da, aşa e, dar astăzi, la istoria regalităţii, am învăţat despre prinţesa Liliana şi...
- Liliana?
- Da, Liliana.
- Aia din Albania? Nebuna familiei Mayfutt?
- Poftim?

Lottie a clipit, uimită de neaşteptatele cunoştinţe ale lui Ellie. [1]

- Despre ea este povestea moralizatoare spusă tuturor prinţeselor rebele. Parcă era şi o poezie, nu, Jamie? Ellie a pocnit din degete, încercând să şi-o amintească. Jamie, spune-o tu!

Cartea din mâna lui s-a închis cu zgomot şi Lottie i-a văzut buzele tremurând uşor. Şi-a ţinut răsuflarea, dar pe faţa lui a apărut un zâmbet sarcastic şi şi-a dres glasul.

Liliana şi-a luat coroana Şi a aruncat-o-n ţărână pe dat'. Când au venit să o gătească, I-a muşcat pe toţi şi i-a zgâriat.

Fiindcă prinţesa nu s-a făcut mireasă, într-o *noapte, când era singură-n pat,*

A *venit diavolul şi a mâncat-o toată Şi doar sufletul putred i la lăsat.*

Acum Liliana umblă aiurea Pe lângă castelul de ea bântuit, Căutând să înhaţe de-a pururea Fete care se poartă necuvenit.

De nu eşti cuminte, răspunzi mai răstit Sau o apuci pe-o cărare greşită, Prinţesa o să te mănânce de tot negreşit, Aşa cum a fost şi ea ronţăită.

Pe chipul lui Ellie se vedea că se distra de minune în timp ce asculta poezia. Lottie, pe de altă parte, se străduia să înţeleagă ce era aşa de nostim. Din câte se părea, deţinea diadema unui spirit răzbunător şi, oricât de mult ar fi încercat să se convingă că nu existau spirite, nu putea să nu fie îngrijorată, într-un fel prostesc, că poate prinţesa Liliana voia să o înhaţe.

- înspăimântător, a spus Lottie când Jamie a încheiat.

- Ca să nu mai adăugăm cumplit de misogin, a remarcat Ellie, chicotind.

Dar a avut un rezultat complet neaşteptat, a adăugat Jamie ţâţâind, şi Ellie a rânjit şi mai larg

- .Ca orice copil c-un strop de minte-n cap, a spus Ellie pe un ton victorios, ideea că ar exista o fantomă înspăimântătoare mi s-a părut grozavă şi am început să mă port şi mai urât, în speranţa că voi reuşi să invoc spiritul Lilianei.

Lui Lottie i-a venit în minte imaginea unei Eleanor Wolfson micuţe, alergând prin palat şi făcând dezastru la fiecare pas, în speranţa de a găsi o fantomă. Deşi Ellie nu reuşise să invoce spiritul prinţesei, Lottie nu putea să nu se gândească la legătura care exista între ea însăşi şi această prinţesă din vechime - trebuie să fi invocat ea pe cineva, până la urmă.

- OK, ideea e că doamna profesoară ne-a arătat un tablou cu ea şi... Liliana purta diadema familiei mele.

Ellie şi Jamie s-au oprit din râs şi s-au holbat la ea.

- Nu pricep. De c6 ar fi purtat diadema familiei tale? a întrebat Ellie.

- Asta încerc şi eu să înţeleg.

- Şi eşti sigură că e aceeaşi?

Tonul lui Jamie rămăsese distant, dar Lottie vedea că îi stârnise interesul.

- Da, sunt absolut sigură, am...

Brusc, în spatele lor s-a stârnit o agitaţie. O fată urâţică, cu un păr şaten spălăcit, îmbrăcată într-un sarafan cadrilat de la Conch, sărise pe una din mesele de lemn din cafenea, iar prietenii ei încercau din răsputeri să o oprească.

- Beatrice, dă-te jos! Ce faci? a zis unul dintre băieţi, întin- zând mâna în sus, dar fata l-a lovit peste ea, îndepărtând-o.

Fata de la Conch - Beatrice - râdea ca şi cum şi-ar fi pier- dut minţile şi dădea cu piciorul în porţelanurile frumoase de pe masă, urlând atunci când cădeau şi se spărgeau.

Ellie şi Jamie s-au ridicat repede în picioare, în vreme ce toată lumea se înghesuia să plece de-acolo.

Beatrice a început să se legene în ritmul unei muzici pe care doar ea o auzea.

- Veniţi şi voi, a strigat. Hai să facem o petrecere!

Şi a început din nou să chicotească prosteşte, cu mâna întinsă în faţă şi cât pe ce să cadă de pe masă.

- Ce naiba se întâmplă aici?

în cafenea s-a lăsat liniştea când Clark, bibliotecarul, şi-a făcut apariţia, părând surprinzător de ameninţător pentru cineva cu o constituţie atât de firavă.

- Beatrice Bartley, dă-te jos de-acolo imediat!

Furia lui a fost întâmpinată de Beatrice cu alte hohote isterice de râs.

- Ce-ar fi să mă laşi în pace, boşorogule? a răspuns ea.

- Vai de mine! a exclamat Lottie şi s-a abţinut cu greu să pufnească; totul era o nebunie.

Beatrice a încercat să danseze din nou, dar masa s-a legănat sub ea şi a călcat periculos de aproape de margine. Felul în care vorbea, felul în care se legăna.... lui Lottie i se părea familiar, dar nu reuşea să-şi dea seama de ce.

- O să cadă! a strigat Ellie şi s-a repezit spre Beatrice.

Lottie a urmat-o, însă, când s-a apropiat, a fost izbită de un miros dulceag copleşitor - dulce ca pudra de bebeluşi, dar, în acelaşi timp, sinistru ca o otravă.

- Ellie, stai...

Jamie a vrut să o oprească, dar şi el a încremenit în loc. Faţa i s-a strâmbat şi Lottie şi-a dat seama că detectase acelaşi miros.

înainte ca vreunul din ei doi să o poată avertiza în vreun fel, Beatrice a devenit brusc serioasă. S-a oprit din legănat şi a încremenit în ceea ce a părut un moment de luciditate îngrozită. Apoi şi-a dat capul pe spate şi a început să ţipe.

Urletul ei pătrunzător a răsunat în toată biblioteca, un sunet care-ţi îngheţa sângele în vine şi care lui Lottie i-a dat fiori reci pe şira spinării. O ceaţă ameţitoare a

început să o învăluie pe Lottie, copleşind-o. A întins mâna instinctiv pentru a se sprijini de masă, cu răsuflarea tăiată. Dintr-odată, amintirea a dus-o înapoi la momentul în care a fost aruncată de Saskia în maşină. A înghiţit, răsuflând, şi şi-a forţat creierul să îi repete mantra, să îi aducă aminte că era în siguranţă, că era bine.

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Ellie s-a năpustit înainte în acelaşi moment în care fata de la Conch s-a împleticit înapoi, cu picioarele foarte aproape de marginea mesei. Beatrice s-a dezechilibrat, dând disperată din mâini în vreme ce încerca să se îndrepte.

- Ajutor! a strigat, dar era prea târziu.

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit către podeaua tare.

Ellie s-a repezit în spatele mesei, împingând din drumul ei un băiat, şi a prins-o pe Beatrice în braţele ei protectoare, rămânând aşa, ca un prinţ viteaz care îşi luase în braţe mireasa.

Lottie a simţit un val de căldură umplându-i pieptul. Nelinişţea care îi strângea stomacul s-a risipit când şi-a privit prietena neînfricată. Vraja s-a destrămat şi s-a repezit s-o ajute, încercând să ignore mirosul dulceag copleşitor care declanşase o spaimă ciudată. Faţa lui Beatrice, atât de vioaie cu un moment în urmă, era acum albă ca varul, ca şi cum peste pielea ei fusese aşternut un strat de porţelan.

- Dă-mi-o mie, Ellie, mulţumesc. Tamsin, ajută-mă s-o duc la cabinet. Clark a început să dea instrucţiuni calm şi curând toată lumea ajuta la strângerea dezastrului

din jur. Miss Pumpkin, vrei să-i iei tu, te rog, lucrurile lui Beatrice?

Lottie a încuviinţat din cap, simţindu-se încă ameţită.

- Treaba asta devine serioasă, a murmurat Jamie.

Vocea lui era gravă, ca un mârâit gros pe care numai Lottie

şi Ellie îl puteau auzi. Nefiind sigură că putea vorbi fără să se agite, Lottie a adunat în tăcere lucrurile lui Beatrice şi i le-a pus în geantă, când ceva a făcut-o să se oprească. O tabletă pe jumătate mâncată de ciocolată Tompkins cu bomboane pocnitoare, al cărei ambalaj auriu sclipea uşor.

„Mirosul ăla..."

Lottie s-a uitat la tableta de ciocolată cu ochii mari, dân- du-şi, în sfârşit, seama. Acum ştia exact de ce îi amintea acel miros dulceag de pudră. Mirosea ca Lola şi Micky

15

.Câteva zile mai târziu, Lottie l-a găsit pe Horace Silver- ton-Smith într-o cameră privată de studiu de lângă biblioteca Stratus, jucând Dungeons and Dragons cu un mic grup de elevi din ani şi case diferite, printre care şi fata blondă cu ochelari de la Ivy, care ceruse ajutor pe pajişte. Pereţii încăperii erau traversaţi la jumătate de o stinghie orizontală; o tapiserie mare cu tabelul periodic al elementelor acoperea maiestuos unul dintre pereţi, foarte potrivit pentru casa care combina atât de bine arta şi materiile teoretice. Grupul era adunat într-un colţ lângă o fereastră pe pervazul căreia se revărsa o piracantă cu fructe galbene, şi erau atât de concentraţi la jocul lor, încât Lottie s-ar fi simţit prost să-i deranjeze.

Era convinsă că se întâmpla ceva dubios cu ciocolata Tompkins; părea o exagerare, dar regele Alexander îi spusese să fie vigilentă, ceea ce însemna să se încreadă în instinctele ei, şi, dacă asta ar fi putut să o afecteze pe Ellie, trebuia să desluşească toate dedesubturile poveştii. Dar, înainte să-şi expună teoria cu ciocolata lui Ellie şi Jamie, trebuia să ştie dacă Horace mâncase ciocolată în prima zi de şcoală. Lottie a scos din geantă un clipboard, câteva foi albe de hârtie şi un pix şi s-a îndreptat hotărâtă spre grup.

- Bună seara. Elevii s-au întors să se holbeze la ea, cu ochii mari, ca şi cum i-ar fi prins comiţând o crimă cumplită. Lottie şi-a dres glasul şi a continuat: Mă gândeam că m-aţi putea ajuta cu ceva.

Toţi s-au uitat nedumeriţi la ea, o turmă de căprioare prinse în lumina farurilor.

- Nu e prinţesa din Marnovia? a şoptit încântat un băiat chinez cu ochi albaştri către fata blondă cu ochelari de lângă el.
- „Maradova", s-a răstit ea drept răspuns.
- Cum ai intrat aici? a întrebat un alt băiat cu pistrui cafenii. Aici au voie numai elevii de la Stratus şi invitaţii lor.
- Nu poţi s-o întrebi aşa ceva; e prinţesă, a răspuns fata cu ochelari şi l-a pocnit în cap pe băiatul cu pistrui cu o foaie de hârtie făcută sul, alegându-se cu un mormăit din partea lui.

Lottie habar nu avea că statutul ei de prinţesă continua să aibă un asemenea impact asupra celorlalţi. Era obişnuită cu şuşotelile şi privirile ocazionale, dar puştii ăştia tocilari se purtau de parcă tocmai venise la ei o celebritate. Brusc, s-a simţit stânjenită.

- Dacă vă întrerup, pot să... Scuze că vă deranjez.

Lottie s-a îmbujorat imediat.

- De fapt, nu am început încă, a răspuns fata cu ochelari, aşezând în faţa ei o diagramă colorată, ceea ce însemna că era conducătorul jocului. Deocamdată, aranjăm jocul. Te ajutăm cu plăcere. Le-a aruncat tuturor o privire tăioasă: Nu-i aşa?

Toţi au dat din cap şi au murmurat, dornici să-i facă pe plac conducătorului de joc. Era foarte clar că ea era şefa acolo, şi nu doar la Dungeons and Dragons.

- El e Horace şi el e Jun, a spus fata, iar băiatul chinez i-a zâmbit radios când i-a rostit numele. Apoi Eddie, Leonard şi Mia, iar ea e Sunmi, dar noi îi spunem Sunny, şi eu sunt Stevie.

Mia a scos un strănut micuţ când şi-a auzit numele şi toţi ceilalţi şapte s-au întors spre ea. Chipul ultimei fete,

Sunny, era aproape imposibil de văzut în spatele părului negru des şi mătăsos şi al bretonului imens, dar Lottie a desluşit doi ochi somnoroşi conturaţi cu tuş negru. Uitându-se la fiecare în parte, prin minte i-a trecut imaginea celor şapte pitici, şi a fost cât pe ce să chicotească.

- Cu ce te putem ajuta? a întrebat Stevie.

Privirea lui Lottie a întârziat asupra lui Horace, iar faţa lui pătată şi ochii mari şi inocenţi îi aminteau de ea însăşi. Se bucura că băiatul se simţea mai bine.

Lottie şi-a dres din nou glasul pentru a-şi începe chestionarul fictiv.

- Păi, fac un studiu pentru ora de biologie, despre mâncare şi memorie, a început ea, ţinându-şi clipboardul ca şi cum era o treabă foarte serioasă. Mă gândeam că poate aţi vrea să-mi spuneţi ce aţi mâncat în prima zi de şcoală.

Au schimbat cu toţii o privire, apoi Stevie a încuviinţat din cap şi s-au întors cu toţii din nou spre Lottie.

- Păi, eu cred că am mâncat porridge la micul dejun... a spus Mia cu o voce piţigăiată.

Lottie a notat imediat informaţia.

- Vă aduceţi aminte de ceva deosebit, ca, de pildă... S-a prefăcut că se gândeşte puţin. Ca, de pildă, dacă vreunul dintre voi a mâncat ciocolată în ziua aia?

- Hm, a făcut Jun gânditor, scărpinându-se în bărbie. Cred că am mâncat cu toţii din ciocolata lui Horace.

- Super! a exclamat Lottie, convinsă că descoperise ceva. Şi poate vreunul dintre voi să îşi amintească ce marcă era?

- Cred că era Cadbury, dar am mâncat şi nişte Tomp- kins, a intervenit Horace, înroşindu-se pe când vorbea.

Lottie a simţit cum inima îi bate mai repede.

- Şi aţi mâncat cu toţii din aceeaşi tabletă? a întrebat, străduindu-se să îşi stăpânească entuziasmul.

Stevie a ridicat din sprânceană, suspicioasă.

- Asta e o întrebare ciudată, a spus ea răspicat. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi îşi poate aduce aminte aşa ceva. N-am fost atenţi la asta; împărţeam între noi ciocolata când au început artificiile.

S-a uitat la prietenii ei şi toţi ceilalţi au ridicat din umeri, în semn de aprobare.

Lottie a oftat, dându-se bătută. Fără să ştie cu siguranţă că numai Horace mâncase din ciocolata Tompkins, nu avea suficiente dovezi că tableta era otrăvită. Tocmai voia să renunţe şi să găsească o scuză pentru a pleca, când o voce ascuţită le-a atras tuturor atenţia.

- Ţi-am zis că am văzut o FANTOMA! O fată mult mai mare de la Stratus, cu pielea măslinie şi picioare extrem de lungi, stătea cu buzele ţuguiate lângă un băiat mult mai scund, care în mod clar regreta ceea ce tocmai spusese.

Am văzut fantoma şi aşa mi-am luat examenul. Asta e adevărul şi tu eşti doar invidios că ţie nu ţi s-a împlinit dorinţa.

Şi, cu asta, fata a ieşit grăbită din zona de studiu, fără a-i mai da băiatului posibilitatea unui răspuns.

încăperea s-a umplut de şoapte înăbuşite; se părea că nici elevii de la Stratus nu erau imuni la ciondănelile din casa lor.

- Vorbesc despre superstiţia cu statuia lui Elwin, a spus Sunny pe un ton sumbru, care a luat-o prin surprindere pe Lottie.

- Ce anume? a întrebat ea curioasă.

- Vorbeşte întruna despre asta de când ne-am întors la şcoală, a zis băiatul toşcat - Leonard -, chicotind. Francesca Bennington din anul al doisprezecelea, a şoptit el. A zis că anul trecut s-a furişat afară ca să-şi pună o dorinţă la miezul nopţii şi a văzut o fantomă, şi dorinţa, să ia examenul la mate avansată, i s-a împlinit.

Mia şi-a tras nasul.

- Da, a spus ea, dar a zis că a văzut fantoma unei femei, şi William Tufty era bărbat.

Lottie a fost cât pe ce să se înece. Anul trecut, Binah scrisese o ghicitoare care le făcuse pe Ellie şi pe Lottie să mediteze la identitatea lui William Tufty, că era posibil ca el să se fi născut femeie - şi încă nu aflaseră adevărul.

- îmi pare rău, dar despre ce vorbiţi voi acolo?

S-au întors cu toţii să se uite la Lottie, ca şi cum uitaseră că se afla acolo. Stevie a răsuflat adânc, arătând cât se poate de clar că nu-i făcea plăcere să explice ceva aşa de prostesc.

- Chipurile - a început ea, împletindu-şi degetele şi pregătindu-se să spună povestea - cei care au dat numele casei Stratus, Shray şi Sana Stratus, au închis o vrajă în fiecare statuie pe care au făcut-o pentru fiecare casă, dar, dacă mângâi statuia lui Elwin, şoimul de iarnă, de trei ori şi freci bine „W"-ul de pe plăcuţă, atunci ţi se va împlini o dorinţă, dar numai dacă vezi fantoma lui William Tufty.

Gândul la fantome a stârnit imediat în mintea lui Lottie imagini cu Liliana, prinţesa furioasă care înghiţea

orice fată care nu se purta frumos... sau îi fura diadema. Simpla idee a făcut-o pe Lottie să se înfioare fără să vrea, şi totuşi nu s-a putut abţine să se întrebe ce şi-ar fi dorit ea.

- Fascinant! a răspuns Lottie, stăpânindu-şi teama.

- Ne pare rău că nu te putem ajuta mai mult la studiul tău, a spus Stevie, potrivindu-şi din nou ochelarii şi rupând vraja.

Lottie s-a uitat la ea nedumerită şi a avut nevoie de un moment pentru a-şi da seama despre ce vorbea Stevie. Aproape uitase că era acolo pentru a afla mai multe despre ciocolată, atât de absorbită fusese de acest nou basm ciudat şi de gândurile despre fantome şi dorinţe.

„Nu mai fi aşa de uşor de distras", şi-a spus ea, şi totuşi nu şi-a putut stăpâni întrebările care îi stăteau pe limbă.

- Ar putea vreunul dintre voi - a început Lottie, şi nu i-a venit să creadă ce urma să zică - să-mi arate cum să-mi pun o dorinţă la Elwin?

Sunny a ridicat capul şi părul mătăsos i-a căzut într-o parte, dezvăluind un zâmbet larg, somnoros.

- îţi arăt eu, a spus.

Şi, astfel, Lottie a urmat-o pe fata cu chipul ascuns în spatele unei măşti de păr în jos pe scări, către intrarea de la Stratus Side. Sunny fluiera o melodie ciudată, dar veselă în vreme ce se apropiau de statuia şoimului de iarnă.

S-au oprit în faţa unei scări mici în spirală. Treptele înconjurau statuia şoimului - pasărea fusese turnată maiestuos în bronz, cu aripile desfăcute, cu o sclipire

întrebătoare în ochi, ca şi cum ar fi deţinut toate secretele şcolii.

- Mai întâi întinzi mâna şi îl mângâi de trei ori, a spus Sunny, ascunzându-şi cu mâna un căscat.

- Oriunde?

- Cred că oriunde, idar eu aş încerca pe cioc.

Lottie a făcut un pas înainte, a ridicat mâna şi a mângâiat capul lucios al lui Elwin de trei ori, apoi s-a dat înapoi.

- Acum doar freci „W"-ul şi îţi pui dorinţa.

- Trebuie să o spun cu voce tare? a întrebat Lottie, sim- ţindu-se stânjenită că se lăsase atrasă în povestea asta.

Sunny a ridicat din umeri şi a zis doar:

- Cum vrei, apoi s-a îndepărtat.

Lottie a făcut din nou un pas în faţă şi a şters „W"-ul din centrul plăcuţei cu numele lui Elwin cu mâneca bluzei sale albe. Litera era puţin mai mare decât celelalte şi infinit mai strălucitoare.

„îmi doresc..."

S-a oprit, dintr-odată nesigură de ceea ce făcea, nesigură de ceea ce ar fi trebuit să îşi dorească. S-a gândit la Lola, la Micky, la Percy şi la toate lucrurile prin care treceau, la Anastacia şi Saskia, Ellie şi Jamie, lăsându-şi, în cele din urmă, gândurile să se îndrepte spre Liliana. Lottie voia să ajute pe toată lumea. Voia să fie o forţă de neoprit a binelui, dar cum putea face asta când avea ea însăşi atâtea probleme pe cap? O ultimă imagine i-a apărut în minte: diadema mamei sale. A simţit medalionul cu lup atârnându-i greu la gât şi a ştiut exact ce îşi dorea.

- îmi doresc o familie, a spus ea.16

(T9 ^

Ellie întotdeauna se simţea puţin agitată în preajma casei Conch, pe deplin conştientă că uniforma ei cadrilată mov sărea în ochi printre toate celelalte roşii ale elevilor de la Conch. Casa Conch se afla în celălalt capăt al şcolii faţă de Ivy Wood şi foarte rar intra acolo în cursul trimestrului vreun elev din altă casă, cu excepţia celor care făceau parte dintr-o echipă sportivă.

Şi clădirile erau total diferite. Ivy Wood era acoperită cu glicină, o clădire luminoasă cu spaţii largi şi o atenţie rafinată la detalii, plină de pernuţe decorative delicat brodate şi perdele transparente. Conch era o clădire masivă, înconjurată de trandafiri roşii gata să înţepe pe oricine se apropia prea mult, camerele erau pline de mahon închis la culoare şi catifele în culori vii, iar în jur mirosea a antichităţi scumpe.

Ellie s-a zgâit în sus la Saxon, statuia ursului mârâitor care ţinea departe orice oaspete nedorit la porţile de fier ale casei Conch.

- Urăsc locul ăsta, a mormăit Ellie, atrăgând priviri piezişe din partea a două fete de la Conch cu genţi de firmă.

Plimbarea prin Conch era un preţ mic pentru orele de scrimă, dar asta nu însemna că trebuia să-i şi placă. Şi-a aruncat echipamentul peste umăr, ignorându-le privirile. Ellie ştia că ieşea în evidenţă; ştia că nu corespundea tiparului feminităţii. Dar nu-i păsa. Aşa se simţea ea în largul ei şi nu avea de gând să se schimbe.

Ellie a intrat pe uşa mare de stejar, cu două canaturi, a sălii unde se ţineau lecţiile de scrimă, înfruntând frigul care o cuprindea din toate părţile în timp ce trecea pe

sub arcadă. Doamna Bolter şi Thomas, un alt membru al echipei Rosewood Lancers, deja pregăteau echipamentele pentru antrenament şi Ellie a început automat să întindă saltele pe jos.

- Săptămâna asta trebuie să lucrăm la mişcările de picior în fandări, Ellie, a spus profesoara Bolter.

Pielea ei părea întotdeauna şi mai închisă la culoare în echipamentul de scrimă de un alb imaculat. Mercy Bolter era cea mai înaltă persoană pe care o cunoscuse Ellie şi se rădea în cap tot timpul. Avea o prezenţă impunătoare şi Ellie ajunsese să aibă un respect imens faţă de administratoarea casei Conch.

Ellie a zâmbit afectat şi s-a uitat la Thomas.

- Poate rezolvăm săptămâna asta şi cu priza îngrozitoare a lui Tom.

Fără să ezite, Thomas a trecut pe lângă ea cu o saltea şi a lovit-o jucăuş în spatele gleznei.

- Nu-mi zice Tom, i-a spus el.

Ellie l-a împins uşor, după care au terminat de întins saltelele. Simţea că îşi găsise tovarăşii potriviţi în echipa de scrimă, chiar dacă avea de gând să-i nimicească pe toţi la Spearion, la sfârşitul anului. Cu un singur membru al echipei nu se înţelegea încă. Şi, ca la un semnal, uşa s-a deschis din nou cu un scârţâit şi în cadrul ei a apărut silueta de păpuşă Bărbie brunetă, perfect aranjată, a Anastaciei Alcroft.

- Ellie. Thomas.

I-a salutat scurt din cap pe fiecare, după care a trecut pe lângă ei pentru a-şi aşeza echipamentul pe una dintre bănci. În acele zile, ea şi Ellie nu schimbau mai mult de câteva cuvinte.

Ellie nu putea înţelege de ce Anastacia nu voia să ştie nimic de Saskia. Cum putea să nu-i mai pese de ea aşa, din- tr-odată? Fuseseră atât de apropiate; nu avea nicio noimă.

Alţi doi membri ai echipei, Riyadh şi Marzia - amândoi în an cu Ellie - şi-au făcut apariţia împreună, la fel cum făcuseră şi cu o săptămână înainte, şi era clar pentru toată lumea că începeau să se placă. Ellie s-a abţinut să mimeze că-i vine să vomite când băiatul brunet scund şi-a trecut braţul peste umerii italiencei drăguţe, care, din punctul ei de vedere, nu era deloc de nasul lui. în cele din urmă a apărut şi ultimul membru al echipei, un băiat mai mare cu un an numit Aden Wong, care preluase de la Jacob Zee şefia echipei Rosewood Lancers după ce acesta absolvise.

- în regulă, echipă. Haideţi să începem azi direct cu încălzirea, a strigat profesoara Bolter din cealaltă parte a sălii. Thomas, faci pereche cu Aden. Ellie şi Anastacia, voi veţi fi împreună, iar Riyadh, cu Marzia. Haideţi, începeţi cu toţii.

Ellie a încremenit, strângând tare din pumni. Nu ştia dacă se putea stăpâni să aducă vorba de Saskia în condiţiile în care trebuia să facă pereche cu Anastacia.

- Vreau să fiu cu Tom!

Cuvintele lui Ellie erau mai mult o cerere imperativă decât o rugăminte.

Profesoara Bolter i-a aruncat o privire severă.

- Miss Wolf, vei face pereche cu cine ţi se spune să faci pereche. Acum mişcă-te!

Degetul ei ameninţător i-a arătat limpede lui Ellie că nu era o discuţie în care să aibă câştig de cauză, aşa că a respirat adânc şi s-a gândit la Lottie şi la cât de

dezamăgită ar fi fost de ea dacă îşi crea probleme cu echipa de scrimă.

- Da, doamnă, a răspuns, fără tragere de inimă.

Profesoara Bolter a dat din cap aprobator, apoi a plecat către cămăruţa cu echipamente.

Ellie nici măcar nu s-a întors să se uite la Anastacia când s-a dus să-şi ia sabia. Nu se putea opri să se gândească la Saskia. Saskia, care era tot în temniţa palatului. Saskia, pe care se presupunea că Anastacia o iubea. A tras tare o sabie din perete, cu un mormăit furios, făcând suportul să se legene şi trântind pe jos toate armele cu un clincănit sonor.

- Fir-ar!

Ellie a tras un şut unei săbii, trimiţând-o mai departe pe podea.

Colegii s-au holbat la ea, şocaţi de această izbucnire.

„De ce fac mereu chestia asta?" S-a aplecat să ridice săbiile căzute. De ce nu putea să fie mai mult ca Lottie şi să gândească înainte de a acţiona? O mână s-a întins ca să o ajute, o mănuşă impecabilă, de un alb imaculat.

- Trebuie să te aduni, i-a şoptit Anastacia.

- N-am nevoie de ajutorul tău, a mârâit Ellie.

Şi-au ocupat toţi locurile pe saltele, cu măştile puse, o grămadă de făpturi androgine îmbrăcate în alb, în poziţie, gata să execute mişcările. Uşile sălii ţineau frigul afară. Ellie simţea cum transpiraţia i se aduna deja pe frunte în vreme ce înfrunta silueta aproape identică dinaintea ei. Profesoara Bolter s-a întors nervoasă din încăperea cu echipamente.

- Se pare că cineva a mutat marcajele pentru picioare, aşa că, până mă duc eu să le caut, vreau să exersaţi cu toţii fandările înainte. Aden va fi responsabil

cât sunt eu plecată, a strigat profesoara Bolter în vreme ce ieşea din sală, dar Ellie nu o asculta, prea concentrată la Anastacia, cu chipul acoperit de mască, care se afla în faţa ei.

„De ce nu vrei să vorbeşti cu Saskia?"

A făcut o fandare, dar a simţit imediat că piciorul nu era la locul lui şi Anastacia s-a ferit uşor.

- Ai grijă la piciorul stâng, Ellie, a strigat Aden.

Ellen a mormăit o înjurătură. Nu se putea concentra, iar căldura din interiorul costumului ei creştea ca într-un cuptor.

Acum era rândul Anastaciei. Fandarea ei a fost aproape perfectă, dar Ellie a observat un tremur abia vizibil la mâna care ţinea sabia, ca şi cum ar fi strâns-o prea tare, speriată să nu o scape. Se vedea o umflătură pe mâna ei înmănu- şată, conturul unui inel pe degetul ei mijlociu, pe care îl lăsase sub echipament, şi Ellie şi-a adus aminte cum se jucase Anastacia cu diamantul în prima zi de şcoală.

- Îţi tremură mâna, a spus Ellie răspicat, mijind ochii la umflătura de sub mănuşa Anastaciei.

Era clar că Anastacia nu era atât de calmă pe cât se pre- făcea a fi.

- Am băut prea multă cafea.

Cuvintele ei s-au auzit înăbuşite din spatele măştii.

Ellie a încercat o altă fandare, dar din nou s-a repezit prea tare. Nu s-a simţit în stare să se centreze.

- *Imbécile!*

Chiar şi prin mască, Ellie a putut auzi insulta limpede şi tare.

- Ce-ai zis?

A renunţat la poziţie şi s-a apropiat de silueta albă din faţa ei.

- Eşti varză, Ellie. Nu merge aşa.

Anastacia nu s-a clintit, un stâlp alb care se ţinea pe poziţie.

- Nu zău? Hai să vedem cât de varză sunt, ce zici?

Ellie şi-a întins în faţă sabia, pregătindu-se să pareze.

- Cum vrei.

Oponenta ei i-a imitat poziţia, cu sabia întinsă în faţă, şi duelul a început.

Ellie a fandat înainte, trecând instinctiv în ofensivă.

- Trebuie să vorbeşti cu Saskia până la urmă, a spus ea.

- *Tais-toil*

Anastacia i-a îndepărtat sabia imediat, făcând să răsune metalul pe metal.

- Pot fi oameni în pericol, a insistat Ellie.

Temperatura din interiorul costumului ei creştea cu fiecare cuvânt şi simţea o lavă încinsă învolburându-i-se în vene cu fiecare mişcare. Anastacia a trecut şi ea în poziţie ofensivă, preluând controlul.

- Nu... Nu pot... a strigat ea, lovind din nou sabia lui Ellie şi împingând-o într-o parte.

Ellie a clătinat din cap, răsucindu-se pentru a putea lovi din nou.

- Ştiu că o urăşti, dar nu poţi să ignori problema.

La aceste cuvinte, Anastacia a şovăit, mâinile ei tremurătoare şi-au pierdut controlul şi sabia lui Ellie a lovit-o într-o parte, spre surprinderea amândurora.

- S-o urăsc? Anastacia a scuturat repede din cap şi şi-a recăpătat poziţia. Chiar nu înţelegi nimic.

De data asta, Ellie ai ezitat şi Anastacia a profitat pentru a-i aplica o lovitură. Ellie s-a dat în spate şi oponenta ei a încercat cu disperare să-şi păstreze avantajul, ţinându-şi sabia într-o poziţie ameninţătoare. Cele două stăteau gâfâind, încercând să nu se aplece în faţă de epuizare. Ellie a lăsat sabia în jos în clipa în care a procesat ce îi spusese Anastacia. Nu-i vedea faţa, dar era clar că tremura mai tare. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că plângea.

Ceva a cedat înăuntrul Anastaciei şi şi-a lăsat sabia jos încet, răsuflând sacadat pe sub mască.

- Nu mă tem să o urăsc. Mă tem că nu o urăsc, şi asta doare şi mai tare.

Mâna i s-a încleştat pe piept şi Ellie aproape că a simţit durerea în propriul corp, o suferinţă care îi străpungea inima. Anastacia a ridicat mâna şi şi-a scos masca, iar pe obraz îi aluneca o lacrimă, mascată de broboanele de sudoare.

- Imaginează-ţi cum ar fi fost să fie Lottie.

Ellie a simţit un fulger alunecându-i pe şira spinării la auzul numelui celei mai bune prietene ale sale şi şi-a scos şi ea masca.

- Ce înseamnă *asta*? a vrut ea să ştie.

Suferinţa de pe chipul Anastaciei s-a transformat într-o grimasă.

- Hai, te rog, doar pentru că Lottie e complet aiurită, nu înseamnă că nu-mi pot da seama ce simţi pentru ea.

- Lottie e...

Nu se mai întâmplase niciodată ca Ellie să nu poată să-şi găsească vorbele, dar menţionarea numelui lui

Lottie i-a făcut inima să-i bubuie atât de tare în piept, încât nu-şi mai auzea nici gândurile.

- Tu şi Saskia sunteţi atât de asemănătoare uneori, a spus Anastacia cu un zâmbet lipsit de amuzament. Dar, dacă asta te face să te simţi mai bine, sunt foarte sigură că la fel simte şi Lottie. Deşi mă îndoiesc că are habar, de fapt, ce simte; nu e atentă la nimic, prea preocupată să muncească. Sincer...

- Miss Alcroft, Miss Wolf! s-a auzit vocea profesoarei Bolter, întrerupându-le conversaţia. Destul cu parările şi pălăvrăgeala; mă aştept la mai mult de la voi. Amândouă au încremenit auzind vocea furioasă a administratoarei casei Conch. Dacă nu vă grăbiţi să vă întoarceţi la antrenament, o să vă pun să faceţi tururi de pistă.

Fetele şi-au pus măştile. în mintea lui Ellie a apărut imaginea lui Lottie, felul în care roşea atunci când se apropiau una de cealaltă, felul în care îi bubuia inima atunci când Ellie o tachina. Era micuţa ei rază de soare îmbufnată, o floricică delicată pentru care ea ar fi făcut orice ca să o protejeze.

„Tu şi Saskia sunteţi atât de asemănătoare uneori."

Un curent electric a străbătut-o în clipa în care a înţeles brusc şi aproape că a scăpat sabia din mână. Cum de nu îşi dăduse seama până atunci? Era atât de limpede. Toate acţiunile Anastaciei i se păreau acum absolut logice.

Dacă Ellie era exact ca Saskia, atunci Lottie era Anastacia ei. Ellie

nu voia ca Lottie să sufere vreodată aşa

.17
(T9 ^

De cauţi să descoperi adevărul, Apropie-te de Elwin cel de bronz Şi *mângâie-l cu mâna de trei ori;* Atinge *„W'-ul din numele ce-l poartă Şi vei afla că dorinţa toată ţi se împlineşte, Dar numai când spiritul meu în tine poposeşte.*

Aceasta era poezia care dăduse naştere superstiţiei. Cuvintele ei dansau în mintea lui Lottie în timp ce le privea, înfiorându-se la gândul unui spirit. Deja regreta că îşi pusese o dorinţă.

Lottie a închis cu zgomot cartea cu poeziile lui William Tufty, făcând-o pe Ellie să ridice privirea. Din momentul în care se dusese la căminul Stratus şi îşi pusese acea dorinţă, nu-şi putea scoate fantomele din minte, oricât şi-ar fi spus ea că se purta prosteşte. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, nu ajunsese nicăieri cu teoria despre ciocolată.

- Eşti bine? a întrebat Ellie, cu vocea înăbuşită de pixul pe care îl ţinea în gură.

- Da, încerc doar să tărăgănez puţin lucrurile, a răspuns Lottie, deşi nu doar tema încerca s-o amâne. Despre ce vorbeam?

Ellie s-a scărpinat repede pe frunte, încercând să revină cu picioarele pe pământ. Şi ea părea să fie într-o stare totală de zăpăceală. Când s-au întâlnit în acea seară după antrenamentul de scrimă, era limpede că era cu

mintea în altă parte, ceea pe Lottie nu o ajuta să se calmeze câtuşi de puţin.

- Spuneai că ai impresia că din cauza ciocolatei Tomp- kins li se face rău oamenilor, nu?

Cele două stăteau cu picioarele încrucişate pe covorul persan mov de pe podeaua camerei lor, cu părul dat pe spate cu bandane, înconjurate de cărţi şi teme. Lottie a tras din nou în faţa ei arborele genealogic la care trebuia să lucreze pentru istoria regalităţii. Se străduia să îl completeze, dar asta nu făcea decâţ să o streseze şi mai tare.

- Da, corect. Lottie a scuturat din cap, încercând să-şi scoată poezia din minte. Am... am avut doar o intuiţie.

După care a adăugat cu grijă câteva înflorituri la copac, sperând că, dacă îl făcea să arate drăguţ, asta avea să-i alunge senzaţia aceea ciudată.

- Cred că te-ai gândit la asta, Lottie, a adăugat Ellie, dar, aşa cum ai zis şi tu, n-ai putut găsi suficiente dovezi, plus că - Ellie s-a aplecat în faţă ca să scrie ceva la tema ei înainte de a continua -, dacă ciocolata provoacă toate simptomele alea ciudate, atunci de ce ăia care au mâncat o ciocolată întreagă nu au avut aceeaşi reacţie?

Lottie a apucat cu dinţii creionul colorat pentru a avea mâinile libere şi s-a întins după geanta de şcoală.

- Păi, exact asta încercam şi eu să aflu. Teoria mea e că doar unele dintre tablete, aşa că...

Ellie a ridicat privirea din caiet şi a văzut-o pe Lottie scoţând tableta pe jumătate mâncată a lui Beatrice, pe care o luase cu câteva zile în urmă de la bibliotecă.

Cu grijă să nu atingă ciocolata, Lottie a aşezat tableta încet între ele, ca şi cum ar fi fost un obiect sacru.

- Am şterpelit-o din lucrurile lui Beatrice. Mâncase jumătate din ea când, ştii şi tu, a început să se poarte foarte ciudat.

„Foarte ciudat" părea un eufemism nepotrivit pentru ceea ce văzuseră la Horace şi Beatrice, dar lui Lottie îi era greu să descrie mai detaliat totul.

Tableta de ciocolată a părut s-o absoarbă cu totul pe Ellie.

- Îţi merge mintea, prinţesico!

Buzele lui Ellie s-au arcuit într-un zâmbet în colţul gurii şi Lottie a simţit cum trupul îi ia foc la auzul alintului. Gândul că îi era utilă lui Ellie îi făcea inima să tresalte şi simţea o căldură inundându-i tot corpul. Era prima dată după multe zile când se simţea normală. Slavă Domnului că Ellie nu observa că se înroşise.

- Ar trebui să îi spunem lui Jamie de teoria ta, a zis Ellie, uitându-se cu atenţie la ciocolată.

- Nu, de fapt...

Lottie ezita. Pe Jamie încă îl deranja ceva. Nu voia să vină la el cu teoria asta până când nu era sigură că ar fi putut să fie de folos şi poate chiar să-l impresioneze.

- Aş prefera să nu-i spun până când nu am o dovadă că aşa e, dacă nu te deranjează.

Ellie a încuviinţat încet din cap şi câteva smocuri de păr i-au ieşit de sub bandana mov.

- Deci, trebuie să o testezi, nu?

Ellie a luat ciocolata ca s-o cerceteze mai bine, ţinând-o în dreptul ochilor ca şi cum ar fi încercat să o interogheze.

- Corect.

- Să vezi dacă e vorba de anumite tablete de ciocolată Tompkins?
- Exact, dar singura modalitate de a face asta ar fi să gust şi eu şi...

Lottie a văzut îngrozită cum Ellie face ceva de neînchipuit. A rupt un pătrăţel din ciocolata cu lapte şi a început să îl ducă spre gură.

- Ellie! a strigat Lottie.

Pregătirea lui Jamie şi-a spus imediat cuvântul şi Lottie s-a aruncat pe podea, placând-o pe Ellie şi smulgându-i ciocolata din mână înainte să îi atingă buzele. A aruncaţ-o în coşul de gunoi şi s-a întors furioasă spre ea.

- Să nu mai faci niciodată aşa ceva!

Vocea lui Lottie a sunat răguşită şi îngrozită, departe de tonul autoritar pe care şi—1 dorise.

Ellie şi-a înăbuşit un hohot de râs şocat.

- Ce s-a întâmplat?
- Ellie, cum ai putut să faci chestia asta? Dacă ţi se făcea rău?

Lottie a simţit medalionul ţinând-o cu putere, arzând pe pieptul ei în vreme ce inima îi bubuia.

- N-aveam de gând să mănânc pe bune. Zău aşa! A fost doar o glumă.

Hotărât lucru, Ellie se purta ciudat. „Ce se întâmplase la antrenamentul de scrimă?"

- Nu, Ellie, a fost total aiurea.

Lottie s-a zgâit la prinţesă, refuzând să cedeze.

- Uau! Ellie a clipit şocată. Lottie, când ai devenit Jamie, iar el, tu?

Lottie aproape a tresărit, iar limba i s-a înnodat în gură.

- Nu sunt... Nu... De fapt, ce vrei să spui?

Se împiedica în propriile cuvinte, distrasă de greutatea medalionului cu lup de la gâtul ei.

„Chiar ai de gând să renunţi la tine din cauza unei fantezii copilăreşti cu prinţese?"

Un bufnet puternic a smuls-o pe Lottie din gândul care i se strecurase nepoftit în minte. Ca şi cum ar fi auzit vocea din capul ei, tabloul lui Henry Pitkin căzuse de pe noptieră, prăbuşindu-se pe podeaua de lemn.

Ellie a chicotit şi s-a întors către Lottie.

- Fantome? Poate că a venit Liliana să-şi ia înapoi diadema.

Lottie nici n-a auzit-o, privind încremenită, speriată, dar curioasă, portretul străbunului ei.

- Lottie?

Auzindu-şi numele, şi-a revenit şi s-a repezit la tablou. L-a luat de jos cu grijă şi a cercetat rama de lemn, să vadă dacă nu se stricase cumva. Ochii lui o priveau atent, azurii ca ai ei, de culoarea cerului într-o zi senină. O melodie ciudată, obsedantă, a răsunat uşor în urechile ei. Fără să ştie de ce, Lottie a întins mâna către sertarul noptierei şi şi-a pipăit încet diadema. Oare cântecul începea să se audă mai tare?

- Mi se pare mie sau s-a făcut mai rece aici? a întrebat Ellie, uitându-se în jur.

Lottie simţea şi ea răcoarea, ca şi cum ar mai fi fost o prezenţă în cameră, o fantomă de demult. S-a înfiorat, iar superstiţia casei Stratus s-a întors pe furiş în mintea ei.

- Eşti bine, Lottie?

Vocea lui Ellie devenise mai blândă.

- Da.

„Doar că azi mi-am pus o dorinţă foarte stupidă şi acum cred că sunt obsedată de ea."

S-a gândit din nou la Jamie şi ce furios fusese când pomenise ea de familie şi cât de iritat păruse în ultimul timp. La asta se referise când spusese că nu se putea gândi la asemenea lucruri? De când începuse să se gândească la familia ei, Lottie avea senzaţia că o urmărea întruna, împiedicând-o să se concentreze la Ellie şi la Leviathan.

- Trebuie doar să-i dăm de capăt poveştii ăsteia; nu ne putem lăsa distrase de poveşti cu fantome.

Ellie a mijit ochii la ea şi, pentru o clipă, Lottie a fost sigură că se pregătea să spună altceva. În schimb, doar a oftat şi a clătinat din cap. Lottie a aşezat portretul la locul lui pe noptieră şi a închis sertarul.

- Dacă aşa vrei, a spus Ellie.

Apoi a luat din nou pixul, iar Lottie s-a aşezat iar pe podea lângă ea, sperând că Ellie nu avea să observe cât de sacadată îi devenise răsuflarea.

- Şi fără alte glume de-astea, Ellie, te rog. Nu mi-aş ier- ta-o niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău.

Ellie nu a spus nimic şi în cameră s-a lăsat o linişte apăsătoare. Apoi:

- Scuze.

Cuvântul fusese rostit atât de încet, încât Lottie s-a întrebat dacă nu cumva şi-l imaginase doar. Era aşa greu să scoţi nişte scuze de la Ellie, încât aproape că se aştepta ca acel cuvânt să pocnească în aer ca o bulă.

- E OK... Trebuie doar să găsim pe cineva care să guste din ciocolată pentru noi, adăugă repede Lottie. Cineva în care să avem încredere.

- Dar cine? a întrebat Ellie. Şi cum?

Lottie s-a uitat la arborele genealogic din faţa ei, în vreme ce îşi masa tâmplele tăcută şi se gândea. Arborele genealogic care era, de fapt, al lui Ellie, cel pe care avea să îl prezinte a doua zi la ora de istorie a regalităţii. Deodată, un nume i-a venit în minte, cu o asemenea limpezime, încât a făcut ochii mari, surprinsă.

Cred că am pe cineva în cap, a spus ea şi i-a aruncat lui Ellie cel mai grozav zâmbet al ei, în speranţa că avea s-o convingă. Dar nu cred că o să-ţi placă ideea

15

.(T9

Micuţa încăpere părea mai liniştită decât de obicei în dimineaţa următoare, când Lottie a ajuns la ora de istorie a regalităţii. Fiecare scârţâit al unei scânduri din podea şi fiecare zgomot scos de vreo fereastră zgâlţâită de curent o făcea să se alarmeze.

Dormise prost, căci o visase pe Liliana Mayfutt, o siluetă fantomatică care se strecura prin căminul Ivy, hotărâtă să îi fure diadema şi să'o răpească pe Ellie pentru că nu îşi îndeplinea rolul ca o prinţesă perfectă. Lottie a simţit un fior rece pe şira spinării când şi-a amintit imaginea înspăimântătoare a femeii care se tânguia, rătăcind furioasă pe coridoarele căminului.

Dar faptul că nu dormise avea şi un avantaj - ajunsese la oră cu zece minute mai devreme. Şi-a aşezat într-o parte panoul de lemn cu arborele ei genealogic şi a scos jurnalul vechi, legat în piele al lui Oscar. Ce-ar fi fost să vadă dacă nu putea aña mai multe? Frunzărea paginile despre nuntă, când un pasaj scurt i-a atras atenţia. Câteva rânduri întâmplătoare despre Ivan Wolfson, căruia Lottie nu-i acordase niciodată prea multă atenţie, o menţionau pe femeia cu care trebuia, iniţial, să se însoare:

Lili nu a fost niciodată numită partizan sau substitut. S-a considerat că ar fi avut prea mult de furcă în calitate

de partizan, iar familia ei îşi făcea griji că funcţia de substitut doar i-ar fi încurajat comportamentul nesăbuit.

Deşi prea puţini nobili au avut prilejul de a o întâlni, ea l-a cunoscut pe Ivan Wolfson, de care s-a apropiat destul de mult. Familia i-a încurajat pe cei doi să-şi trimită scrisori, în speranţa unei viitoare căsătorii.

Ivan Wolfson nu şi-a revenit niciodată după dispariţia lui Lili. îmi pare rău că nu am reuşit să aflu mai multe lucruri despre ea. În afară de cele câteva portrete ale prinţesei, au rămas prea puţine detalii istorice despre viaţa ei. Lili a devenit o adevărată enigmă.

Lottie a rămas cu privirea la jurnal, răsuflând sacadat, cuprinsă de emoţie. S-a repezit la masa din mijlocul încăperii, cât pe ce să-şi răstoarne scaunul, şi a înşfăcat cartea care le fusese arătată cu o săptămână înainte. A frunzărit paginile până a ajuns la imaginea Lilianei Mayfutt, care o privea furioasă drept în ochi. Lottie a trecut cu degetul peste diadema de pe capul Lilianei, peste atât de familiara semilună. Apoi a dat pagina şi a început să citească cu voce tare, simţind forma cuvintelor...

Liliana Wilda Mayfutt, unică moştenitoare la tronul Albaniei, rămâne unul dintre cele mai misterioase personaje din istoria regalităţii. Purtând numele

crinului[I]*, simbolul familiei Mayfutt, numele ei a fost adeseori prescurtat Liii...*

- Ce citeşti?

Lottie a închis repede cartea cu zgomot. Fusese atât de concentrată, încât nici n-o auzise pe Binah când intrase în clasă. Acum colega ei s-a aşezat lângă ea; avea o tăbliţă mare de lemn, asemănătoare cu cea a lui Lottie, care era bogat împodobită cu arborele genealogic al familiei sale.

- A, despre fantome de demult, nimic deosebit, a răspuns Lottie, păstrându-şi tonul vesel.

Restul colegilor au^ început şi ei să apară şi, în cele din urmă, profesoara Devine a sosit cu o altă tavă cu ceai şi fursecuri, printre care şi unele cu migdale şi fructe confiate, foarte apetisante.

- Văd că aţi fost cu toţii foarte ocupaţi cu arborii genealogici, a spus ea, ridicând din sprânceană la vederea tuturor panourilor din încăpere. Se oferă cineva să ne prezinte arborele său?

IFactor de necroză tumorală (n.tr.)
Basm de Charles Perrault, în care un fluieraş a scăpat oraşul german
Hamelin de şoarecii care îl invadaseră, atrăgându-i departe cu fluierul
său fermecat, iar apoi, când nu a primit răsplata promisă, a făcut acelaşi
lucru cu copiii din oraş. (n.tr.)

Lottie şi-a lăsat privirea în jos, încercând cu disperare să evite privirea profesoarei, dar, din fericire, Binah era deja cu mâna pe sus.

- Excelent, Miss Fae! Vino, te rog, în faţă!

Eşarfa galbenă de şef de an a lui Binah a fluturat uşor când s-a instalat în faţa semicercului de bănci.

După ce profesoara a dat din cap în semn de încuviinţare, Binah s-a adresat clasei.

- Niciunul din părinţii mei nu provine dintr-o familie nobiliară, a început ea. Mama mea s-a născut într-o familie mare din Kenya, în care majoritatea femeilor au devenit infirmiere. Tatăl meu se trage dintr-o familie de tâmplari din Coreea care a început în anii 1800.

A arătat spre portretul unui bărbat coreean aflat în partea de sus a panoului.

Lottie s-a uitat lung la liniile frumos trasate care duceau la fiecare faţă zâmbitoare. Asemănarea membrilor familiei era ciudată, mai ales în cazul mamei lui Binah şi a familiei sale kenyene. Zâmbetele largi, liniştitoare, îl reflectau pe cel pe care ea deja îl cunoştea atât de bine. A simţit înţepături în tot corpul şi şi-a dat seama că, spre ruşinea ei, era invidioasă, un sentiment care nu-i făcea deloc cinste unei prinţese.

„Dar tu nu eşti prinţesă cu adevărat", i-a şoptit o voce în cap.

- Părinţii mei s-au cunoscut la un institut de cercetare din Londra, unde au lucrat împreună pentru a

descoperi şi dezvolta terapia anti-TNF[1], care a revoluţionat tratamentul tulburărilor autoimune.

Unul dintre băieţii de la Stratus din cealaltă parte a încăperii a început să aplaude. Binah a dat din cap către el în semn de mulţumire, apoi a continuat să coboare din generaţie în generaţie, explicând numele şi ocupaţiile tuturor membrilor familiei, până când fiecare faţă zâmbitoare a fost prezentată aşa cum se cuvine.

- Grozav, Binah! Ne-ai dovedit o înţelegere profundă a istoriei familiei tale şi a bogatei moşteniri pe care o ai.

Binah s-a aşezat la locul ei şi profesoara s-a întors din nou către clasă, privirea oprindu-i-se la Lottie.

„începe spectacolul."

Lottie şi-a dres vocea, şi-a luat panoul şi s-a dus în faţa clasei. Simţea în piept un nod de spaimă.

- Bună dimineaţa, a început ea, încercând să nu pară prea agitată şi amintindu-şi că se presupunea că era prinţesă.

„Fii curajoasă!"

- Cred că majoritatea elevilor de la Rosewood ştiu că Lottie Pumpkin este un pseudonim pentru a-mi ascunde identitatea de prinţesă a Maradovei. Vă mulţumesc tuturor pentru că îmi respectaţi, în continuare, intimitatea.

Cuvintele îi veneau destul de uşor, dar din nou avea senzaţia aceea ciudată în stomac. Imagini înceţoşate au

început să îi apară în minte: mama ei, tata, Henry Pitkin. Originile lui Lottie Pumpkin. Jamie avea dreptate să evite să se gândească la familia lui. Nu ar fi trebuit să trezească fantomele - să pună întrebări, să cerceteze jurnale. Ce fusese oare în capul ei?

„M-am născut Charlotte Edith Curren-Pitkin, într-o familie de oameni simpli."

în capul ei se derula adevărata istorie a familiei sale, ca şi cum i-ar fi şoptit-o la ureche cineva. Dar nu putea lăsa asta să o distragă.

- Arborele genealogic al familiei mele se întinde pe şase sute de ani, a intonat ea, reproducând discursul pe care îl repetase. Generaţii de membri Wolfson, întinzându-se înapoi în timp până la Alexis Wolfson, care a cucerit tronul de la familia domnitoare Roanov.

„Pitkin este un nume englezesc vechi, la care a trebuit să renunţăm din cauza tatălui meu."

- Tatăl meu, Alexander, actualul rege al Maradovei, a moştenit tronul la vârsta de douăzeci şi patru de ani, după ce unchiul meu a refuzat domnia şi a părăsit regatul.

„Mama mea era brutăreasă şi avea o patiserie, iar tatăl meu, un cartofor care ne-a mâncat toţi banii şi a trebuit să fugă din ţară."

Simţea fiecare propoziţie ca şi cum ar fi apăsat pe o vânătaie.

„N-ar fi trebuit să-mi pun dorinţa aia; n-ar fi trebuit să-mi pun dorinţa aia."

- El s-a căsătorit cu nobila suedeză Matilde Hedin şi au avut un singur copil - pe mine.

„Pumpkin e un nume prostesc pe care l-a inventat o fetiţă prostuţă, obsedată de prinţese, atunci când au trebuit să fugă pentru a scăpa de datoriile tatălui ei."

- Numele Wolfson are o încărcătură profundă, simbolizând lupul, loial şi aprig şi devotat pentru totdeauna haitei.

„Mama mea a murit când aveam nouă ani, iar tata s-a întors cu o nevastă nouă ca să aibă grijă de mine. După care a plecat iarăşi."

- Familia regală a Maradovei pune mare preţ pe tradiţie şi este dedicată păstrării liniei pură şi puternică.

„Eu sunt singurul membru al familiei Pumpkin care a mai rămas."

Jamie avea dreptate. Familia era un subiect dificil. Indiferent cât încercai să scapi de sentimentul acela groaznic, întotdeauna îl luai cu tine, oriunde mergeai.

- Pot să mă aşez? a întrebat Lottie cu un glas stins.

Avea senzaţia că i se învârte capul şi se temea că n-o să
mai poată sta în picioare.

- Da, sigur. Profesoara i-a făcut semn să ia un fursec cu migdale în drumul ei înapoi la bancă. Îţi

mulţumim pentru această scurtă lecţie de istoria regalităţii maradovene. Foarte utilă, într-adevăr.

Lottie a luat o ceaşcă de porţelan cu boboci de trandafir şi şi-a turnat nişte ceai de petale de trandafir, lăsând aroma puternică să o învăluie şi să o liniştească. îi era greu să se concentreze la arborii genealogici ai celorlalţi. îi era greu să se concentreze la ceva. Cum putea să-şi închipuie că avea să-i înfrângă pe cei din Leviathan sau să ajute pe cineva când era chinuită de propriii demoni? Era inutilă aşa. Nu mai putea amâna; ştia cfe avea de făcut.

Ora s-a terminat şi Lottie a rămas în bancă, aşteptând să plece toată lumea. I-a aruncat o privire lui Binah, rugând-o în tăcere să rămână. Binah a înţeles şi nu s-a grăbit să-şi strângă lucrurile. în cele din urmă, au rămas singure.

- S-a întâmplat ceva, Lottie? Pari mai încruntată decât de obicei.

Lottie nu a putut să nu se simtă prost văzând îngrijorarea lui Binah.

- Binah, a început ea, respirând adânc, avem nevoie de ajutorul tău.

Un zâmbet larg s-a ivit pe chipul prietenei sale, şi Binah şi-a mutat haina cu căptuşeală galbenă într-o parte pentru a pune o mână liniştitoare pe umărul lui Lottie.

Credeam că n-o să mi-l mai ceri niciodată.cT[9] ^

înconjurat de nenumărate recipiente de sticlă pline ochi cu lichide şi prafuri colorate, becul Bunsen a pâlpâit. Ellie, Lottie şi Binah erau adunate în jurul unei mese, fiecare purtând un halat alb de laborator mult prea mare, iar flacăra arzătorului se reflecta în ochelarii lor de protecţie. Lottie ştia prea bine cât de caraghioase erau.

îi explicase lui Binah toate grijile pe care le avea în legătură cu ciocolata - cât de convinsă era că de la ea erau toate simptomele alea ciudate de care suferiseră Horace şi Beatrice. Binah nu se îndoise deloc de logica ei. Imediat propusese să facă nişte analize.

- Binah, să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, a zis profesorul Duran, ajustând cu grijă trepiedul metalic deasupra flăcării arzătorului. E întotdeauna o bucurie să hrănesc minţile curioase ale celor mai buni elevi ai mei.

- Vă mulţumesc, domnule, i-a zâmbit radioasă Binah. Fac orice dacă pot să ajut o colegă.

Profesorul Duran era un bărbat cu un început de chelie şi ochelari cu lentile groase, cu un entuziasm molipsitor faţă de ştiinţă. în mod clar, Binah era eleva lui preferată. Lucru de care profitase, la fel ca de statutul ei de şefă de an, pentru a-l convinge să le lase să folosească laboratorul, sub pretextul că o pregătea pe prinţesa

Maradovei, ceva ce el fusese mai mult decât bucuros să accepte.

- Da, vă mulţumesc şi eu, domnule profesor. Părinţii mei vor fi încântaţi când vor afla că fac pregătire suplimentară.

Lottie a încercat unul din zâmbetele însetate de cunoaştere ale lui Binah şi profesorul Duran s-a luminat la faţă de plăcere.

- Lăsaţi-vă călăuzite de curiozitate, a spus el, înainte de a le lăsa pe cele trei fete cu experimentul lor.

De îndată ce uşa s-a închis în urma lui, Binah a făcut o faţă serioasă. Deşi Lottie n-avea cum să nu îşi spună că tot arăta cam caraghios cu ochelarii aceia de protecţie peste propriii ochelari.

- De ce e atât de dornică să ne ajute când nici măcar nu ştie ce se petrece? i-a şoptit Ellie lui Lottie la ureche.

Binah nu a auzit-o - era concentrată să facă măsurători exacte, cu vârful limbii pe-afară.

- Nu ştiu, a răspuns Lottie, ridicând din umeri. Dar hai să fim recunoscătoare că ne ajută.

Ellie s-a strâmbat şi s-a uitat peste umărul lui Binah, iar Lottie a trebuit să îi tragă un şut în fluierul piciorului ca s-o împiedice să spună ceva. Ellie nu fusese deloc încântată de ideea de a-i cere ajutorul lui Binah. În alte circumstanţe, Lottie ar fi fost de acord că nu trebuiau să implice pe nimeni în povestea asta, dar îşi promisese că avea să fie vigilentă, şi toate poveştile alea cu fantome şi prinţese dispărute nu-i făceau deloc misiunea mai uşoară.

Nu că ar fi recunoscut vreodată în faţa cuiva ce se petrecea. Dar avea nevoie de ajutor, şi Binah fusese încântată să se implice.

- Am înţeles, am înţeles.

Binah a mijit ochii în vreme ce turna o cantitate mică de pulbere roz peste ciocolata topită. Pulberea puţea a măruntaie de peşte stricat.

- Ciudat.

- Ce e? a întrebat Ellie, aplecându-se să vadă mai bine.

- Păi... Binah s-a îndreptat atât de brusc, încât aproape că s-a ciocnit de cele două fete. Ciocolata, în sine, n-are nimic deosebit, dar se pare că a fost acoperită cu un strat subţire de ceva. Uitaţi-vă.

A mai presărat nişte pulbere roz şi Lottie a văzut cum un lichid scânteietor, cu un miros puternic a apărut pe suprafaţa ciocolatei, după care s-a evaporat într-un norişor de fum. Lottie a recunoscut acel miros - îl simţise pe pajişte, când Horace avusese criza de ţipete, şi la bibliotecă, atunci când Beatrice începuse să danseze nebuneşte pe masă.

Cunoştea mirosul, dar nu ştia ce substanţă era. Binah a mai presărat nişte pulbere pe o altă bucată de ciocolată şi aceasta a început să lucească şi să capete o irizaţie toxică, la fel ca o pată de ulei.

- Orice ar fi, sigur n-are ce să caute într-o ciocolată, a zis Binah, strângându-şi părul la spate într-o coadă de cal.

- Scârbos! Ellie a strâmbat din nas şi şi-a acoperit faţa cu mâna. Miroase oribil.

- Eşti sigură că nu se întâmplă nimic dacă îl inhalăm? a întrebat deodată Lottie, brusc panicată că s-ar fi putut expune unei otrăvi.

- Absolut nimic, a răspuns Binah, închizând arzătorul. II recunoşti?

Lottie a înghiţit în sec. Lola şi Micky treceau printr-o perioadă atât de grea, dar era limpede că mirosea ca ei, acel miros de pudră de bebeluşi.

- Da, a spus Lottie cu jumătate de gură. Miroase ca nişte Lola şi Micky otrăvitori.

Binah a chicotit şi a întins mâna după restul de ciocolată.

- Ce exprimare poetică, Lottie.

Lottie s-a îmbujorat.

- Dar teoria mea, a continuat Binah, e că tu scapi ceva din vedere.

- Poftim? a făcut Lottie.

- Simptomele, mirosul... Mă întreb dacă nu cumva seamănă mai mult cu altceva. Binah şi-a împins pe nas ochelarii de protecţie şi lumina s-a reflectat în lentilele lor. Poate cu ceva de care ai prefera să nu-ţi aduci aminte?

- **Ă...**

Lottie a vrut să spună că habar n-avea despre ce vorbea Binah, când a simţit din nou un damf. O amintire urâtă, adormită i se trezea acum în minte. S-a gândit la felul în care Beatrice se zbânţuise pe masa de la bibliotecă, la felul în care alergase EUie să o prindă şi la persoana care

ezitase. Persoana care nu stătuse niciodată pe gânduri, în nicio situaţie.

- Jamie.

Răspunsul pe care-l aştepta a venit sub forma unei şoapte aproape imperceptibile.

Era acelaşi miros pe care îl simţise în răsuflarea lui Jamie în noaptea în care leşinase la piscina casei Conch. Şi-a amintit dintr-odată. Câţiva elevi rămăseseră la Rosewood în vacanţa de Crăciun şi se duseseră la o petrecere de Revelion la casa Conch. îşi amintea acum cât de ameţit fusese Jamie şi cum ea se gândise că i se pusese ceva în băutură -, dar mai era şi acel miros ciudat din răsuflarea lui chiar înainte să leşine în braţele ei şi să-i tragă pe amândoi în apa rece ca gheaţa a piscinei.

Binah şi-a luat ochii de la arzătorul Bunsen şi s-a uitat la ea foarte serioasă.

- E acelaşi?

Un mârâit grav le-a atras atenţia şi s-au întors amândouă, pentru a o vedea pe ElJie bătând darabana pe masă. Ochii îi sclipeau ameninţător.

- Care-i treaba, Binah? a izbucnit ea, lovind masa cu palma şi făcând toate recipientele să zăngăne - şi pe Lottie să tresară.

Binah a părut complet netulburată de izbucnirea ei, dar Lottie şi-a simţit inima bătându-i mai tare şi şi-a dorit să aibă la ea diadema, care să o liniştească.

- Scuze, a răspuns Binah pe un ton calm. Am prostul obicei de a mă lăsa dusă de val. Poate că e momentul să vă explic.

Acesta nu era răspunsul pe care îl aşteptase, şi Ellie s-a întunecat la faţă.

- Da, Binah, te rugăm, a spus repede Lottie, încercând să destindă atmosfera. Eu şi Ellie suntem puţin nedumerite.

Binah a dat din cap, legănându-şi coada de cal. Şi-a scos încet ochelarii de protecţie ca să-i şteargă cu halatul de laborator şi a început să vorbească.

- Anul trecut, după ce am aflat ce i s-a întâmplat lui Jamie de Anul Nou, pur şi simplu nu am putut să accept că nu exista nicio explicaţie. Aşa că am ieşit pe furiş într-o noapte şi m-am dus la cabinet ca să-i caut fişa.

- Ai ieşit pe furiş? a exclamat Ellie cu răsuflarea tăiată.

Binah era o elevă exemplară!

- Normal! Altfel cum aş fi putut pune mâna pe fişă? Sunt convinsă că ştiţi amândouă prea bine cum e cu activităţile astea ruşinoase, dar necesare.

Ellie şi Lottie au înghiţit în sec la unison, amintindu-şi cum se strecuraseră în bibliotecă după ora de stingere la începutul anului trecut.

Binah a continuat.

- Nu era nimic deosebit. O fişă care menţiona paloarea pielii, un miros dulceag în răsuflare şi vorbire incoerentă... Detalii ciudate, dar nimic care să mă ajute

să înţeleg ce se întâmplase. Asta până la incidentul cu Horace de pe pajişte.

Binah s-a oprit, lăsându-le timp lui Ellie şi lui Lottie să înţeleagă ce le spusese. Sclipirea din ochii ei părea să lumineze întreaga încăpere.

- Mi-am dat seama imediat. Am început să recunosc foarte bine tiparele şi simptomele după ce i-am urmărit pe părinţii mei lucrând.

Lottie şi-a adus aminte cum Binah urmărise totul cu mare atenţie în timpul focului de artificii, dar nu zisese nimic despre comportamentul lui Horace.

- Oricum, abia când ai venit tu cu teoria ciocolatei am găsit o cauză. Bravo, Lottie! Ştiam că mă pot baza pe tine.

Binah i-a aruncat un zâmbet ameţitor, care, în mod normal, ar fi făcut-o pe Lottie să se îmbujoreze de mândrie, dar, înţelegând atât de bine despre ce era vorba, s-a ales doar cu un nod în stomac. Apoi s-a întors către Ellie; după faţa pe care o făcuse, şi-a dat seama că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie.

Dacă ingredientul secret din ciocolată era aceeaşi otravă care îi făcuse rău lui Jamie, asta nu putea însemna decât un singur lucru: avea cumva de-a face cu Leviathan.

- Şi nu ştim care e ingredientul ăsta secret? a întrebat Lottie.

- Păi... Binah a maf rupt un pătrăţel de ciocolată şi l-a aşezat într-un vas Petri. Apoi i-a făcut semn lui Ellie să îi dea un recipient cu un lichid galben-închis din

celălalt capăt al mesei. E o singură chestie pe care o putem încerca, a zis ea, dar trebuie să fim foarte, foarte atente când... ELLIE, STAI!

Dar era prea târziu. Ellie deja turna lichidul peste ciocolată. Tot vasul a început să fâsâie şi bule mari au apărut pe suprafaţa ciocolatei. S-au format două canale clare de lichid, care sfârâiau şi pocneau de parcă s-ar fi transformat în şerpi.

- Ups! a făcut Ellie, dându-se în spate.

- Asta e... Binah şi-a pus la loc ochelarii de protecţie cu viteza fulgerului, aplecându-se pentru a privi ciudatul şarpe chimic care dansa în vas. Nu mă aşteptam la asta, a spus ea.

- Mie mi se pare o reacţie de schimb, dar cu ardere?

Lottie a încuviinţat din cap la cuvintele lui Ellie, încercând să-şi aducă aminte de cunoştinţele ei de chimie.

Binah a şoptit ceva, ca şi cum ar fi fost prea tulburată ca să o spună cu voce tare.

- Lăsaţi-mă o clipă, a zis şi, ridicându-se repede în picioare, şi-a înşfăcat geanta de pe podea.

- Deci, ştii ce e? a întrebat Ellie, acoperindu-şi nasul de la miros.

Fără să o bage în seamă pe Ellie, Binah a scos o carte jerpelită cu titlul şters şi a deschis-o la pagina de care avea nevoie. Paginile cărţii erau pline de imagini înspăimântătoare cu oameni purtând măşti de gaze şi de cuvinte precum „toxic" şi „eugenie".

- Uite! a exclamat Binah şi vocea i s-a piţigăiat de încântare. Se numeşte formula Hamelin şi e un amestec de substanţe chimice, printre care sucratina şi intoxicotina. Binah zâmbea larg acum, încântată de descoperire. Este faimoasă pentru folosirea ei în tehnicile de spălare a creierului. Urmăreşte aducerea subiectului într-o stare de delir somnolent în care va face tot ce i se spune.

- Au numit-o aşa după *Fluieraşul din Hamelin*a întrebat Lottie, molipsindu-se şi ea în parte de entuziasmul lui Binah.

- Da, exact! Dar fascinant e că şeful echipei de cercetători, Hanz Thumann, nu a finalizat niciodată formula;

întotdeauna a fost doar o teorie. Nemţii au încercat să finalizeze o versiune în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar toate informaţiile s-au pierdut şi nimeni nu s-a mai apucat de atunci să recreeze formula, din cauză că era ilegal.

Binah părea să zâmbească în sinea ei, dar Lottie nu găsea nimic amuzant în asta.

- Sună ca o poţiune magică, a şoptit Lottie.

Prin minte i-au trecut cuvintele „Toarnă-i, toarnă-i, zo- ru-i mare, foc şi clocot în căldare!"'.

- Şi atunci, ce naiba caută într-o ciocolată Tompkins? s-a auzit vocea tremurată a lui Ellie.

Lottie începea să înţeleagă gravitatea situaţiei. Când fă- cuse legătura între miros şi Lola şi Micky Tompkins, nu-şi imaginase defel o conspiraţie atât de mare care să

recurgă la spălarea creierului. Până acum, fusese hotărâtă să lupte împotriva celor din Leviathan, dar în acest moment nu mai simţea decât teamă.
„Fii de neoprit!" şi-a spus ea.
A schiţat cel mai curajos zâmbet al ei. Nu putea să o lase pe Ellie să vadă cât de speriată era.
- O să-i dăm noi de cap! le-a spus ea fetelor, strângând din pumni.
Chipul lui Ellie s-a mai luminat.
- Lottie...
- Aşa e! a întrerupt-o Binah. Următorul pas logic este să punem laolaltă toate informaţiile pe care le avem.
Părea atât de sigură, atât de neafectată de descoperirea lor. Spre surprinderea lui Lottie, calmul şi încrederea ei o făceau să se simtă puţin mai bine.
Binah a început să îşi strângă relaxată lucrurile, continuând să vorbească.
- Mai întâi, vreau să îmi spuneţi exact ce s-a întâmplat cu Saskia San Martin şi tot ce ştiţi despre Leviathan.
Timpul a început să se scurgă mai domol în vreme ce Lottie se străduia să-şi dea seama ce voia să spună Binah.
„Saskia? Leviathan? De unde a...?"
Ellie şi Lottie s-au holbat la Binah cu gura căscată, în vreme ce ea îşi arunca rucsacul pe umăr. În tot acel timp se întrebaseră ce ştia Binah, dacă ştia ceva. Iar acum primiseră răspunsul.

Binah ştia totul

.Jamie se juca absent, cu mâna stângă, cu medalionul lui cu lup, iar metalul părea rece la atingere. S-a uitat lung la exemplarul său din *Hamlet,* indiferent la cuvinte, care se înceţoşau, devenind simboluri neclare sub ochii lui. Un mârâit grav i-a scăpat printre buze când şi-a dat seama, încă o dată, că citise un monolog întreg fără să înţeleagă o iotă.

Asta era total inacceptabil.

Vedea că Lottie devfenea distrasă, ca şi cum ar fi fost obsedată de ceva. Nu putea îngădui să-l tragă în jos odată cu ea. Trebuia să fie el cel puternic; trebuia să o tragă înapoi în sus. Şi totuşi, iată-l, cu cartea despre Pakistan pe care i-o dăruise Lottie arzând în buzunarul rucsacului său. Ştia că ar fi trebuit să o arunce, dar ceva îl oprea de fiecare dată, ceva care îl implora să o scoată şi să descopere o piesă de puzzle care lipsea.

- „Mai presus de toate, fii ţie însuţi credincios."[1]

Vocea nazală fermecătoare al lui Raphael l-a smuls pe
Jamie din gândurile lui.

- Ce vrea să spună Polonius cu asta, de fapt?

Preţ de o clipă, Jamie a simţit ca şi cum cineva tocmai pătrunsese în mintea lui, dar a trecut repede peste asta.

Opţionalele se terminaseră cu douăzeci de minute în urmă, dar Jamie îi promisese lui Raphael că avea să îl

ajute cu *Hamlet* pentru opţionalul de studii shakespeariene.

Teatrul de la Rosewood Hali era locul lor preferat pentru repetarea replicilor. Se afla în mijlocul şcolii, un dom masiv cu arcade grandioase şi pereţi cu lambriuri vechi de mahon, care prezenta cu mândrie creaţiile elevilor din promoţiile anterioare. Spaţiul de spectacol avea un aer elegant şi totodată dramatic, cu scena lui de lemn închisă la culoare, înconjurată de o zonă în formă de potcoavă cu scaune îmbrăcate în catifea roşie. Fiecare cuvânt răsuna cu ecou în teatru, lovindu-se de pereţi şi pătrunzând în fiecare crăpătură.

- Vrea să spună exact ce spune, a răspuns Jamie simplu, închizându-şi cartea şi simţindu-se uşurat de această pauză bine-venită. îi spune fiului său că cel mai important lucru pe care îl poate face cineva este să fie sincer cu sine.

Cu buzele strânse, cu chipul concentrat, Raphael scrise explicaţia lui Jamie lângă replica din carte.

în loc să se întoarcă la cartea lui, aşa cum ştia că ar fi trebuit să facă, Jamie a zăbovit o clipă pentru a-şi privi colegii de la cursul de studii shakespeariene.

Percy Butter stătea aplecat într-unui din scaunele luxoase de catifea roşie, cufundându-se în tapiţeria moale care părea mult prea aprinsă faţă de înfăţişarea lui mohorâtă, obosită. Era limpede că se chinuia să rămână treaz în sala slab luminată, chemarea de sirenă a somnului ademenindu-l, în vreme ce Jamie îl privea cum

clipea alene şi aţipea pentru o clipă. Se apleca în faţă şi apoi tresărea, trezindu-se, într-un fel care celor mai mulţi li s-ar fi părut amuzant, dar Jamie ştia că în permanenta lui epuizare era mai mult decât o simplă lipsă de somn.

Jamie l-a bătut pe Percy pe umăr pentru a-i atrage atenţia şi a-l scoate din starea de somnolenţă.

- Trebuie să vorbeşti cu cineva despre somnambulismul tău, i-a spus el prin semne.

Percy a ridicat privirea la el, clipind ca să se trezească.

- E-n regulă, a răspuns el.

- Nu e-n regulă. Te oboseşte şi mă trezeşte şi pe mine în fiecare noapte.

Percy a înghiţit în sec, cu un aer stânjenit. Jamie se simţea prost că făcea asta, dar ştia că cel mai bine pentru Percy era să stea de vorbă cu consilierul său.

- Înţeleg că preferi să nu te gândeşti la ce s-a întâmplat, dar nu poţi continua să te prefaci că eşti bine.

Jamie şi-a simţit mâinile ezitând în vreme ce făcea semnele, iar gândurile i-au zburat la Lottie în vreme ce amintirile îi reveneau, amintiri pe care ar fi vrut să le îngroape cât mai adânc. Obrajii ei îmbujoraţi din cauza gerului, ea legată în partea din spate a maşinii, înfruntând un pericol la care nu ar fi trebuit niciodată să fie expusă, cu care nu ar fi trebuit niciodată să se confrunte.

Amintirea era atât de vie, încât părea aproape materială, făcându-l să simtă din nou frigul din noapte aceea.

Percy a părut rănit de cuvintele lui.

- Nu mă prefac. Poate că ar trebui să mergi şi tu la consiliere, a gesticulat furios Percy, apoi şi-a înşfăcat cărţile şi s-a năpustit afară.

Jamie a oftat adânc. Exact de-asta nu îşi dorise un coleg de cameră. Nu ar fi trebuit să conteze dacă îşi făcea vreun prieten la Rosewood; el nu era acolo ca să-şi facă prieteni. Privirea i s-a îndreptat spre Raphael, care continua să scrie pe exemplarul lui din *Hamlet,* rostind fără sunet versurile pe măsură ce le citea. Şi totuşi, oricât de mult încerca Jamie să-şi spună că nimic din toate astea nu conta în marea schemă a obligaţiilor sale de partizan, vedea chipul rănit al lui Percy, pe Raphael, preţuindu-i cu sinceritate ajutorul, şi pentru prima dată se simţea de parcă ar fi descoperit ceva despre care nu ştiuse niciodată că îi lipsea.

O amintire i-a trecut fulgerător prin minte.

„Vino cu noi!"

Saskia, întinzând mâna către el, în ultima ei încercare disperată de a scăpa.

„Nu." Jamie a scuturat din cap, încercând să îşi alunge amintirea. „Ce-mi face şcoala asta?"

- Jamie!

Vocea prinţesei lui i-a invadat urechile, trezindu-l la realitate.

- Hei! Jamie, eşti aici?

Vocea lui Ellie a răsunat în sală, la fel de autoritară ca întotdeauna.

- Suntem aici, a strigat Jamie când Raphael a ridicat privirea, dar grupul care şi-a făcut apariţia din partea stângă a scenei nu era deloc cel la care se aşteptau ei. Ellie şi Lottie au intrat una lângă alta, cu Binah în urma lor, iar geanta sa enormă cu cărţi sălta împreună cu buclele ei. Binah părea să ignore complet feţele îngrijorate ale lui Ellie şi Lottie, şi Jamie a simţit imediat că ceva nu era în regulă.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Atât prinţesa, cât şi substitutul ei s-au uitat spre Raphael, apoi au schimbat o privire între ele. Hotărât lucru, ceva se petrecea şi era limpede că Raphael nu putea rămâne cu ei.

- Prinţesa dovleac şi amica ei turbată! Raphael a zâmbit afectat, în mod clar fără să perceapă tensiunea. Cum de avem această onoare?

Ellie a răspuns scoţând limba la el, ceea ce l-a făcut să râdă şi mai tare.

- Raphael, cred că va trebui să pleci, a spus Jamie direct.

Un chicotit slab i-a scăpat lui Raphael, dar apoi a văzut faţa lui Jamie.

- Dar mi-ai promis să mă ajuţi cu replicile din *Hamlet,* a protestat el indignat.

Ellie a clătinat din cap spre el, încercând să-i spună că era o treabă serioasă.

- Ei bine, asta are prioritate, a spus Jamie pe un ton rece.

încrederea plină de infatuare a lui Raphael a fost spulberată pentru o clipă de o expresie de sinceră lezare, dar, spre deosebire de Percy, şi-a pus repede masca la loc şi s-a întors către Binah.

- Să-nţeleg că priveşte pe toată lumea? a vrut el să ştie. Toată lumea are secrete. Mai întâi Anastacia, şi acum voi.

- Raphael, ne pare rău că e doar...

Lottie, întotdeauna atât de dornică să evite orice conflict, părea sincer enervată de izbucnirea lui.

- Mă rog.

Raphael şi-a luat lucrurile şi a ieşit valvârtej din teatru, oprindu-se pentru o clipă lângă Binah, care a ridicat din umeri către el ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat.

Uşa laterală s-a închis cu zgomot.

„Trebuia să fac asta", şi-a spus Jamie. Nu putea pune sentimentele cuiva mai presus de siguranţa prinţesei lui, indiferent cât de greu îi era. De îndată ce paşii lui Raphael nu s-au mai auzit dincolo de uşă, Jamie s-a întors către cele trei fete cu un oftat prelung.

- Ar fi bine să nu fie vreo glumă.

- Staţi să văd dacă am înţeles bine. Jamie încerca să rămână calm, dar atmosfera din camera verde din culise

era încordată. Desenele florale lipsite de armonie de pe pereţi şi aerul prăfos, cu miros înţepător nu făceau decât să contribuie la atmosfera claustrofobică. Jamie se holba la Binah. Tu ştiai că Saskia este un partizan fără scrupule?
Binah a încuviinţat din cap.
- Corect.
- Şi ştii despre Leviathan şi ai făcut cercetări despre el?
- Corect, a repetat ea, privindu-l fără ezitare.
- Şi crezi că ar putea avea vreo legătură cu posibila otrăvire a lui Horace şi Beatrice?
- Corect din nou, a răspuns Binah.
- Şi eşti cumva la curent cu prinţesa sub acoperire?
Şi spunând asta, lui Jamie i-au fugit ochii pentru o clipă la Lottie.
Binah şi-a scos ochelarii ca să le cureţe lentilele, în vreme ce confirma una dintre cele mai mari temeri ale lui Jamie:
- Corect.
O clipă s-a simţit complet în ceaţă. A clipit încet, încercând să înţeleagă cum putea fata asta să ştie atât de multe... şi exact ce ar trebui el să facă.
Existau planuri pentru eventualitatea în care cineva ar fi descoperit aranjamentul dintre Lottie şi Ellie - dar această situaţie era, cu siguranţă, mai complicată decât ar fi putut rezolva un ordin de a păstra tăcerea.
Jamie a răsuflat prelung şi s-a întors către prinţesa lui, cu ochii mijiţi.
- De cât timp, mai exact, ştiaţi voi că Binah ştie?
Feţele lui Lottie şi Ellie erau ele însele un răspuns. Jamie

nu şi-a putut stăpâni mârâitul grav pe care îl simţea în gât.

- Nu e atât de simplu! l-a întrerupt Lottie înainte ca el să le poată certa. Nu eram sigure. Ne gândeam că ar *putea* să ştie....

Vocea i s-a stins în faţa privirii aspre a lui Jamie.

- Şi ne-am gândit doar că ar putea să ştie că eu sunt, de fapt, prinţesa, a adăugat Ellie, făcând un pas protector în faţa lui Lottie. Habar nu aveam că ştia de Saskia şi Leviathan şi toate celelalte.

- Mi s-a părut că v-am spus cât se poate de clar că ştiam că erai sub acoperire, a intervenit Binah. Hmm, poate că ghicitoarea cu William Tufty nu a fost suficient de clară, a adăugat ea, murmurând în barbă.

- Ar fi trebuit să-mi spuneţi, s-a răstit Jamie.

îi era imposibil să-şi ascundă dezamăgirea faţă de Ellie şi de Lottie. După tot ce se întâmplase, ele ar fi trebuit să ştie mai bine ce să facă.

- Ce să-ţi spunem? a răspuns Ellie, cu o furie crescândă în voce. Că era posibil ca prietena noastră să ne ştie secretul?

- Exact.

Ellie nu putea să-şi ascundă enervarea.

- Deci, stai să văd dacă am înţeles, a spus ea, încrucişân- du-şi braţele. Am greşit amândouă pentru că nu ţi-am spus despre ceva ce nu ştiam dacă putea sau nu să fie aşa.

Dar Jamie nu asculta. începuse să se plimbe încoace şi-ncolo în vreme ce se răstea la ele.

- Nu asta e ideea. Tu şi Lottie tot timpul...

Ea l-a întrerupt:

- Lottie îmi e întotdeauna loială.

Jamie s-a oprit şi le-a privit furios.

- Poate că asta e problema, a spus el.

- Ce? a bolborosit Lottie.

Dar Jamie nu putea opri cuvintele care se revărsau din el.

- Poate că amândouă trebuie să fiţi mai loiale rolurilor voastre şi să nu mai fiţi aşa de copilăroase în privinţa relaţiei dintre voi.

Cele două fete păreau atât de şocate, încât niciuna nu se putea uita la el. Asta l-a enervat într-un fel iraţional.

în cele din urmă, Lottie a vorbit, iar cuvintele ei i-au înlănţuit pieptul ca un lujer plin de spini.

- Jamie, ce spui tu acolo e îngrozitor.

Acum era rândul lui să-şi întoarcă privirea.

-Ă...

Toţi trei s-au întors la Binah, care îşi punea cu grijă ochelarii la loc pe nas.

- Nimic în viaţă nu^trebuie temut, ci doar înţeles. Acum este momentul să înţelegem mai mult, ca să ne temem mai puţin, a spus ea pe un ton realist.

Toţi trei s-au holbat la ea nedumeriţi.

- Ce...? a început Jamie.

- E un citat din Mărie Curie, a explicat ea. Le-a zâmbit şi tensiunea din încăpere s-a mai redus puţin. Mie mi se pare că e posibil să fiţi puţin speriaţi, şi asta vă înfurie, şi nu prea ştiţi ce să faceţi cu furia asta, aşa că o îndreptaţi unul spre altul.

Jamie a oftat adânc. Binah avea dreptate; asta nu era de niciun folos. Ceea ce trebuia el să facă era să se asigure că asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

- Cum de ştii toate astea, Binah? a întrebat el.

Binah a tăcut. Era clar că se aşteptase ca Jamie să o întrebe ce ştia şi nu de unde ştia.

- De fapt, asta mă întrebam şi eu, a spus Ellie, cu o mână în şold, întorcându-se către Binah.

Binah nu a răspuns imediat, ci şi-a ţuguiat buzele, gânditoare.

- Am fost prieteni foarte buni, a început ea cu o voce liniştită. O umbră de tristeţe i-a trecut peste chip, dar şi-a revenit imediat. Adică eu, Saskia, Anastacia şi Raphael. Am fost cei mai buni prieteni în primii noştri ani la Rosewood.

S-a lăsat liniştea în încăpere, textura catifelată şi prăfoasă a camerei absorbind vorbele lui Binah în vreme ce ea spunea povestea.

- Ne-am înţeles foarte bine până cu un an înainte să veniţi şi voi, când Saskia a devenit distantă şi secretoasă. îmi dădeam seama că asta o făcea pe Anastacia să sufere, dar lui Raphael nu i se părea că ar fi

ceva în neregulă. Binah s-a încruntat amintindu-şi. Ei erau devină... Leviathan. Au profitat de tensiunea dintre Saskia şi Anastacia. Au atras-o pe Saskia promiţându-i bani şi libertate pentru amândouă, ca să poată trăi departe de părinţii ei conservatori.

Povestea lui Binah se încolăcea prin aer ca un şarpe. Jamie a văzut-o pe prinţesa lui foindu-se. Ellie s-a întors către el, şi privirile li s-au încleştat ca nişte magneţi, în vreme ce ea îşi strângea pumnii pe lângă trup. El a clătinat încet din cap, cerându-i să rămână calmă.

Lottie a făcut un pas înainte, aşezându-se între Jamie şi Ellie. S-a uitat de la unul la altul.
„Oare Lottie ştie la ce ne gândim noi?" Jamie şi-a alungat repede gândul din minte, căci nu voia ca Lottie să îl distragă din nou.
- Aşadar, Leviathan vizează partizanii? a întrebat el.
- Cred că asta face parte din planul lor.
- Şi cum de ştii tu asta? Cum de... cum de ştii totul?
Asta tot nu aflaseră.
Un zâmbet răutăcios s-a ivit pe buzele lui Binah.
- Păi, am auzit în tuneluri.
- ŞTIAM EU! a strigat entuziasmată Lottie, apoi şi-a dus repede mâna la gură când a văzut faţa îngrozită a lui Jamie. Scuze, adică... tunelurile. Ştiam eu că trebuiau să fie mai multe tuneluri. i
- Tuneluri?

Jamie s-a străduit din răsputeri să nu explodeze. „Există ceva ce fetele astea nu îmi ascund?"

- Ca tunelul ăla pe care l-ai descoperit tu şi prin care am ajuns în bibliotecă? a întrebat-o Ellie pe Lottie într-o doară.

Jamie era sigur că aveau să-i sară ochii din orbite.

- Există tuneluri şi încăperi subterane în toată incinta şcolii; abia dacă am explorat jumătate din ele, dar ştiu că trebuie să fie mai multe. Binah era aproape ameţită când vorbea, încântată să aibă cui să-şi împărtăşească descoperirile. William Tufty a fost o persoană foarte secretoasă. Nu-mi pot imagina decât că le-a construit dintr-un motiv.

Lottie a încuviinţat din cap, cu un aer gânditor.

Uneori, am senzaţia că şcoala - a ezitat, apoi a continuat - am senzaţia că şcoala încearcă să te ghideze

- .Poate că asta şi face, a răspuns Binah, cu un licăr în ochi.

- Deci, în tunelurile astea poţi auzi conversaţiile oamenilor? le-a întrerupt repede Jamie, nevrând să se lase prins în discuţii prosteşti despre cum şcoala efectiv încearcă să le ghideze.

- Oh, da, a spus Binah. E un tunel nemaipomenit lângă toaleta fetelor de lângă dulapul cu materiale de pictură din Stratus Side. Unele secrete pe care le-am descoperit în vreme ce studiam acolo, înăuntru, erau de-a dreptul scandaloase, dacă sunt în măsură să spun asta.

Un chiţăit slab a scăpat de pe buzele lui Lottie la această informaţie şi s-au întors cu toţii spre ea.

- Ai fost în tunelul ăsta, a spus Jamie, dar de pe chipul lui Lottie ştia deja răspunsul. Şi ai auzit ce discutau fetele?

- Păi, aşa am aflat că toată lumea credea că eu sunt prinţesa, de fapt.

Lottie a încercat să schiţeze cel mai frumos zâmbet al ei, dar lui Jamie nu i se părea că exista vreun motiv să zâmbească.

Jamie şi-a frecat fruntea, pe jumătate nervos, pe jumătate impresionat.

- E o nebunie totală, a mormăit el.

S-a uitat la cele trei fete. Ellie încă părea nesigură, Binah era în mod clar încântată, iar Lottie era, ca de obicei, hotărâtă.

- Oricum, a continuat el, informaţiile pe care le-aţi cules din tunelurile astea secrete ne-ar putea oferi un mare

avantaj faţă de Leviathan. A respirat adânc şi aproape că nu-i venea să creadă ce urma să zică. Şi-a întors privirea către Binah şi i-a spus: Ne-am bucura dacă ne-ai putea ajuta.

Ellie a izbucnit, surprinsă, într-un hohot de râs.

- Excelent! a declarat Binah, păşind în mijlocul încăperii. Acum, dacă am rezolvat cu asta, haideţi să ne

dăm seama cum şi de ce otrăveşte Leviathan pe toată lumea.
Lottie a ezitat, muşcându-şi buza concentrată.
- Şi cum facem asta? a întrebat ea.
A urmat o clipă de tăcere, cât Binah s-a bătut gânditoare cu degetul peste bărbie.
- Păi, a spus ea, mai întâi ar trebui să fim foarte atenţi la orice incident similar şi să vedem dacă există un tipar, şi cred că e foarte clar de unde ar trebui să începem.
Cei trei membri ai trioului regal s-au privit, şi niciunul dintre ei nu a putut să răspundă.
Jamie şi-a dat ochii peste cap, iritat că trebuia să întrebe.
- Nu, Binah, te rog, spune-ne tu, a zis el pe un ton sec.
Binah a ignorat ironia.
- Petrecerea de Halloween e peste cinci zile, le-a spus ea. O mulţime de mâncare. Vată de zahăr, mere caramelizate, ciocolată, lucruri de genul ăsta...
Jamie a înţeles imediat.
- Mâncare care ar putea fi otrăvită.

21

(T9 ^

- Cred că glumeşti!
Lui Lottie nu-i venea să creadă. S-a privit în oglinda de la baie. Toate coşmarurile ei păreau să se adeverească. Fusese transformată într-un dovleac veritabil.
- Arăţi de milioane! chicoti Ellie din cadrul uşii, arătând grozav fără niciun efort în costumul ei de pirat, completat cu o sabie de plastic şi un cârlig fals.
Era seara de 31 octombrie şi toată lumea de la Rosewood Hali se pregătea pentru petrecerea de Halloween. Lottie era deja foarte încordată din cauza conspiraţiei cu otrava; o şcoală plină de schelete, pânze de păianjen, lilieci şi păianjeni sinistru de realişti nu o ajutau cu nimic. „Dovleci afurisiţi." În momentul acela, nu avea nevoie să i se aducă aminte de familia ei. În seara aceea avea o treabă importantă! Şi n-o ajuta nici costumul ăla ridicol.

- De ce trebuie să fiu un dovleac? Asta e discriminare! a oftat Lottie, abia reuşind să-şi ridice braţele de sub costumul portocaliu şi umflat.

- Binah a făcut costumele astea special pentru noi, iar mie mi se par grozave.

Ellie a intrat în baia faianţată, păşind agale ca un adevărat căpitan de piraţi.

- Păi, sigur că ţi se par grozave. Tu arăţi nemaipomenit!
- Şi tu arăţi nemaipomenit.

A venit în spatele lui Lottie şi au rămas amândouă privindu-se în oglindă, diferenţa de înălţime dintre ele fiind mărită de cizmele negre cu toc ale lui Ellie.

- Nu-i adevărat. Arăt ca un dovleac.
- Un dovleac drăgălaş.

Ellie a rânjit şi şi-a lăsat bărbia pe umărul lui Lottie, gâdilând-o pe gât cu răsuflarea ei. Lottie s-a bosumflat, cu obrajii şi părul potrivindu-i-se cu costumul umflat.

- Şi, la urma urmei, a continuat Ellie, ridicând o sprânceană, de când se plânge mereu modesta Lottie Pumpkin de un dar?

Lottie a îngheţat. Nici măcar nu se gândise că era prost crescută. Binah pregătise acele costume special pentru ele şi ea nu se gândea decât la sine. Cu siguranţă asta nu era o purtare de prinţesă şi, dacă nu era cu băgare de seamă, avea să ajungă personajul unei poveşti moralizatoare despre egoism.

„Bună, curajoasă, de neoprit", s-a gândit ea, amintin- du-şi mantra, şi trase adânc aer în piept, privindu-se în oglindă.

- Un dovleac drăgălaş? a repetat, străduindu-se să vadă şi ea ce vedea Ellie.

Ellie rânji.

- Cel mai drăgălaş!

Binah le aştepta în faţa porţii de la Ivy, îmbrăcată ca o Zână a Florilor, cu două aripi care, efectiv, străluceau.Pe materialul subţire, cu sclipici pe margini, fuseseră făcute desene delicate cu vopsea fosforescentă; arăta ca şi cum ar fi împrăştiat praf de zâne. Rochia ei era acoperită cu sute de petale. Avea părul prins în vârful capului, cu floricele şi pietricele sclipitoare în buclele negre. Le-a zâmbit radioasă, cu dinţii ei strălucitori cum era şi costumul, iar Lottie a fost surprinsă de cât de firesc i se părea să o vadă pe Binah îmbrăcată în zână.

- Arătaţi perfect! a exclamat Binah, bătând din palme.

- Aaa! Vă mulţumesc, doamnă! Acum haideţi să mergem, ca nişte ştrengari ce suntem, să dansăm o gigă săltăreaţă.

Ellie şi-a dus mâna la pălăria cu trei colţuri, după care a tras-o pe Lottie lângă ea cu un braţ.

Lottie se simţea bine să o aibă cu ele pe Binah, şi era o uşurare că mai ştia şi altcineva despre aranjamentul ei ca substitut. Acum, ea şi Ellie se puteau relaxa cu adevărat în preajma ei, şi lui Lottie îi tresălta inima văzând că Ellie mai avea o prietenă în afara palatului care îi cunoştea secretele.

S-au îndreptat către sala principală care dădea spre grădina de trandafiri. Florile de pe alee păreau să se închidă somnoroase, dar ţepii le luceau ascuţiţi. Fumul artificial se învolbura în jurul lor pe când se apropiau de clădire, iar luminile roşii şi verzi se revărsau pe sub uşi, alături de muzica răsunătoare. Două fete îmbrăcate ca eleve zombi le-au salutat. Lottie le-a zâmbit şi ea cu jumătate de gură. Una dintre ele i-a rânjit şi şi-a dat seama că era Sunny, fata somnoroasă de la biblioteca Stratus. Era aproape imposibil de
recunoscut cu tot machiajul acela înfricoşător şi cu părul pieptănat pe spate.

- Deştept costum! a remarcat Sunny, zâmbind.

- Mersi. Mi l-a făcut prietena mea. Lottie a arătat către Binah, care a încuviinţat din cap cu mândrie. Fetelor, ea e Sunny. Ea, ă, m-a ajutat la studiul ăla pentru biologie. V-aduceţi aminte?

A făcut ochii mari la Ellie şi Binah, sperând ca ele să se prindă.

- Super! a exclamat Binah fără nicio ezitare.
- Deci, a început Sunny, rânjind, ai văzut vreo fantomă?
- Poftim?

Lottie aproape că s-ia înecat auzind întrebarea, iar Binah şi Ellie au părut la fel de nedumerite.

- Ştii tu, statuia lui Elwin. Ai văzut vreo fantomă?
- Ai mângâiat şoimul? a întrebat Binah, în mod clar cunoscătoare a superstiţiei de la Stratus; Ellie, pe de altă parte, părea total confuză. Ce dorinţă ţi-ai pus?
- Nu mi-am pus. Nu s-a întâmplat nimic.

Lottie şi-a lins agitată buzele. Nu le-a spus fetelor că îşi dorise o familie, căci cum ar fi putut? O familie nu avea să o ajute în rolul ei de substitut.

Ellie a ridicat încet o sprânceană, privind cu atenţie stânjeneala lui Lottie.

- Vreau un măr caramelizat! a exclamat ea deodată şi a împins-o pe Lottie înăuntru, cu Binah venind în urma lor.

Lottie a ştiut că Ellie voia să abată atenţia de la ea şi a simţit un val de recunoştinţă.

- Ne vedem mai târziu, Sunny! i-a strigat ea.

Sala cea mare era plină ochi cu elevi de la Rosewood în costume înfiorătoare şi extravagante, care dansau pe muzică pop. Lottie voia să li se alăture, dar nu putea scăpa de senzaţia stranie pe care i-o dădea seara aceea. Ellie a înşfăcat un măr caramelizat de pe o masă - impresionant, când avea doar un cârlig în loc de o mână - şi a început să se uite prin sală.

- Toată lumea o să se îmbuibe cu dulciuri în seara asta, aşa că trebuie să fim atenţi la cei care mănâncă ciocolată Tompkins şi la orice simptom al otrăvii

Leviathan, a spus Ellie, pregătindu-se să muşte zdravăn din măr.

- Atunci poate că n-ar trebui să mâncăm nimic nici noi, Ellie, a certat-o Lottie, smulgându-i mărul din mână şi lăsând-o cu gura căscată.

- Dar, dacă teoria ta e corectă, atunci ar trebui ca doar ciocolata Tompkins să fie o problemă, a protestat Ellie şi a întins din nou mâna după măr, dar de data asta Binah a fost cea care a oprit-o.

- Nu cred că ar trebui să riscăm, a spus ea.

Ellie a scos un pufnet uşor, dar n-a mai încercat să ia mărul.

Din punctul de vedere al lui Lottie, nu te puteai încrede în mere.

S-au uitat prin mulţime şi au zărit câteva feţe cunoscute. Profesoara Devine, profesoara Bolter şi doamna Juma erau toate îmbrăcate în vrăjitoare, fiecare având o pălărie ţuguiată în culoarea casei sale. Anastacia dansa cu nişte fete tot de la

Conch, toate îmbrăcate ca diferite celebrităţi hollywoodi-ene clasice. Lottie s-a simţit uşurată să o vadă distrându-se. Raphael arăta şic şi totodată caraghios într-un costum de T-Bird din *Grease,* cu părul dat pe spate şi cu o buclă rebelă pe frunte, iar lui Lottie a fost cât pe ce să-i stea inima în loc o clipă când i-a văzut lângă el pe Jamie şi Percy, îmbrăcaţi la fel. Se îndoia foarte tare că fusese ideea vreunuia din ei doi, dar nu se putea împiedica să îşi spună cât de grozav arăta Jamie în geacă de piele. Când privirile lor s-au întâlnit, a fost sigură că zâmbetul lui afectat se datora costumului ei de dovleac.

„La naiba cu costumul ăsta ridicol!" şi-a spus ea. O roşie s-ar fi potrivit mai bine cu culoarea pe care o căpătaseră obrajii ei.

Privirea lui a trecut de la Lottie la Ellie, care i-a făcut un semn entuziast cu cârligul ei de pirat. El a dat scurt din cap către Lottie, apoi s-a întors din nou la Raphael şi Percy. Lottie a recunoscut gestul: era felul lui de a-i spune să rămână atentă.

Când s-a mişcat, un obiect strălucitor de pe pieptul lui a reflectat lumina roşie de discotecă, atrăgându-i atenţia lui Lottie şi făcând-o să ducă mâna instinctiv la propriul medalion cu lup. Cuvintele lui Sunny i-au răsunat brusc în minte: „Ai văzut vreo fantomă?"

Cum putea ea să rămână atentă cu toate poveştile alea cu fantome care o urmăreau?

- Lottie, ce s-a întâmplat? a întrebat Binah, cercetând bufetul.

- Nimic, a răspuns repede Lottie.

Prea repede, probabil, pentru că celelalte două fete au schimbat o privire care spunea că nu o credeau absolut deloc.

Ellie s-a aşezat în faţa ei, ascunzându-i-l privirii pe Jamie.

- E din cauza a ce-a spus Sunny? a întrebat ea.

- N-am văzut nicio fantomă! s-a apărat Lottie.

Ellie a zâmbit afectat şi Lottie şi-a dat seama că fusese păcălită.

- Fantome? a întrebat Binah, ridicând privirea de la nişte popcorn pe care îl cerceta.

Prietenele lui Lottie o priveau, iar albul ochilor lor strălucea în luminile fluorescente. Lottie a tras adânc aer în piept, ştiind că nu mai putea evita discuţia aceea.

- OK, uitaţi ce e: de fapt, mi-am pus o dorinţă la statuia lui Elwin. Lottie a oftat, simţindu-se stânjenită. Şi de atunci, m-am simţit ca şi cum aş fi bântuită de o fantomă, sau ceva. Ellie a încercat să deschidă gura, dar Lottie a continuat repede: Mi-am pus o dorinţă legată de familie, pentru că am simţit că diadema încerca să-mi spună ceva şi, după ce am văzut-o pe Liliana cu aceeaşi diademă, mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre strămoşii mei, în special despre Henry Pitkin... Lottie s-a oprit şi s-a uitat la faţa uluită a lui Ellie. Sună foarte stupid, nu-i aşa?

Ellie a privit-o chiorâş, fără să încerce măcar să îşi ascundă nedumerirea.

- Crezi că eşti bântuită de Liliana?

Atunci atenţia le-a fost atrasă de Binah, care şi-a dres zgomotos glasul.

- Cred că Lottie vrea să spună că are senzaţia că e bântuită de faptul că se simte ruptă de familia ei, a explicat Binah pe un ton calm.

Lottie a observat privirea lui Ellie îndreptându-se pentru o clipă spre medalionul ei cu lup şi un val de vinovăţie a copleşit-o. Motivul pentru care nu voia să îi spună lui Ellie nimic despre aceste sentimente stranii era medalionul. Din punctul de vedere al lui Ellie, Lottie făcea parte din familia Wolfson, iar Lottie nu voia ca Ellie să o creadă nerecunoscătoare.

- Lottie, aşa e? a întrebat Ellie, aerul ei obişnuit de bravadă dispărând acum.

- Familia e un subiect dificil.

Lottie nu s-a putut opri să nu repete cuvintele lui Jamie, ştiind că ar fi fost prea greu să îşi explice sentimentele cu propriile cuvinte. Ellie era exact opusul ei: avea o legătură aproape *prea* strânsă cu familia ei.

- Păi...

Binah şi-a împins ochelarii pe nas. Lottie vedea în ochii ei cum în minte începea să-i încolţească un plan.

- Am putea încerca să luăm legătura cu familia ta, dacă vrei, a spus Binah.

- îmi pare rău că trebuie s-o spun, Binah, dar toţi membrii familiei mele cu care mi-aş dori să vorbesc s-au prăpădit de mult.

Rânjetul acela răutăcios s-a ivit din nou pe faţa lui Binah.

- E Samhain[1], a spus ea. 31 octombrie e o zi de trecere, un moment când pragul dintre lumea noastră şi cealaltă e foarte subţire.

- Binah, ce tot spui tu acolo? a întrebat Lottie.

- Spun că... Sclipiciul de pe aripile ei a scăpărat când şi-a aruncat părul peste umăr. Fetelor, voi aţi făcut vreodată o şedinţă de spiritism?

Veche sărbătoare celtă care celebra sfârşitul anotimpului recoltelor şi începutul iernii, sau a „jumătăţii întunecate" a anului, prin focuri şi sacrificii. Focurile erau o modalitate de a le lumina drumul sufletelor celor morţi care se întorceau în infern din lumea celor vii. (n.tr.) Binah a aprins un chibrit şi o flacără aurie a pâlpâit, după care a aprins o lumânare galbenă, groasă. Flacăra a crescut şi lumina a umplut camera, în vreme ce ea a aşezat sfeşnicul pe un pupitru de lemn.

Lottie încercase să se împotrivească, spunând că trebuiau să rămână la petrecere şi să caute semne de otravă, dar Binah fusese foarte hotărâtă.

- Dacă n-o facem acum, n-o să mai avem altă ocazie! spusese ea. Şi, la urma urmei, nu se vede pe nicăieri ciocolată Tompkins.

Ellie fusese de acord.

- Putem să ne întoarcem la petrecere după ce terminăm. Lottie, lasă-ne să te ajutăm. O să ne rămână timp şi pentru Leviathan.

Şi cele două o târâseră afară pe Lottie, care protestase doar cu jumătate de gură.

Binah le condusese în sus, pe aleea înspăimântător de liniştită, către Stratus Side. Foarte rar ajungeau Lottie şi Ellie să viziteze căminul Stratus şi era prima dată când vreuna dintre ele intra în camera lui Binah. Nu era deloc cum îşi închipuiseră.

Toată lumea ştia că lui Binah îi plăcea să înveţe, dar Lottie pur şi simplu nu se aşteptase să vadă asta *atât* de clar.

Podeaua era acoperită cu cărţi şi hârtii, în afara unui cerc care înconjura o măsuţă joasă, perfect organizată, unde câteva perne zăceau împrăştiate pe duşumeaua vopsită. Orice suprafaţă care nu era acoperită de cărţi era ocupată de plante cărora le mergea de minune şi care îşi întindeau lujerii peste pervazuri şi diferite suprafeţe. Lottie se simţea ca şi cum ar fi intrat într-o bibliotecă sau o seră - sau poate amândouă.

Acum s-au adunat în mijlocul camerei, aşezate pe perne la măsuţa joasă, iar costumele lor păreau total nelalocul lor în camera înghesuită.

- Mai întâi, trebuie să aprindem nişte salvie, a spus Bi- nah pe un ton detaşat, aplecându-se în spate ca să tragă un sertar de lângă pat în care a băgat mâna adânc pentru a scoate un mănunchi legat cu sfoară.

A aprins capetele tulpinilor şi a început să se învârtă prin cameră, lăsând fumul foarte parfumat să umple încăperea. Apoi s-a întins sub pat, de unde a scos o cutie prăfuită, ascunsă de pături. Pe capacul ei era scris OUIJA. A suflat cu grijă stratul gros de praf şi Lottie s-a întrebat de câtă vreme o fi zăcut acolo.

Binah a ridicat capacul şi a scos din cutie o tăbliţă de lemn, pe care a aşezat-o pe masă. S-a instalat pe o pernă în faţa fetelor şi s-au uitat toate la plăcuţă. Pe marginea ei se aflau nişte litere aşezate în cerc, iar în centru erau cuvintele DA, NU, SALUT şi LA REVEDERE.

Lottie s-a înfiorat fără să vrea.

- Nu e niciun pericol?

- Ce pericol ar putea să fie? a pufnit Ellie. Nu e adevărată.

Şi-a folosit capătul cârligului pentru a se scobi nonşalant între dinţi, semănând foarte bine cu piratul pe care îl întruchipa.

Lottie a vrut să o aprobe. Nu ştia prea bine ce sperau ele să obţină acolo, dar avea destulă minte cât să n-o întrebe nimic pe Binah.

- Absolut niciun pericol, a asigurat-o Binah, ignorând-o cu totul pe Ellie. Tot ce trebuie să facem e să ne aşezăm vârfurile degetelor pe indicator şi să-i punem unuia din strămoşii tăi o întrebare. Odată ce am intrat în legătură cu un membru al familiei, el ne va conduce degetele către literele sau simbolurile de pe plăcuţa ouija, astfel încât să formeze un răspuns.

Lottie a ascultat cu atenţie în vreme ce Binah explica regulile.

- începem? a întrebat Binah.

Lottie şi Ellie s-au privit, apoi au încuviinţat din cap. Ellie şi-a aşezat două degete pe indicator. Binah a urmat-o repede şi apoi au aşteptat-o şi pe Lottie.

Când vârfurile degetelor ei au atins lemnul lustruit al indicatorului, a simţit cum electricitatea statică i se urcă rapid pe braţ, o senzaţie nu neplăcută, dar cu siguranţă intensă.

- Am vrea să intrăm în legătură cu un membru al familiei lui Lottie Pumpkin, a intonat Binah, cu o voce calmă, dar autoritară.

A urmat un moment de tăcere încărcat de aşteptare şi apoi aerul din cameră s-a răcit.

Un frig pătrunzător a umplut încăperea, iar răsuflările lor s-au transformat în aburi. Ellie s-a înfiorat, dar a încercat să-şi mascheze tremurul ridicând din umeri. În mod clar exista o prezenţă nevăzută acolo.

- Eşti rudă cu Lottie Pumpkin? a întrebat Binah pe un ton respectuos.

Niciuna din ele nu îndrăznea să respire, de teamă să nu tulbure încăperea. Dar nu era nimic - nicio mişcare, niciun sunet.

- Ce prostie, a mormăit Ellie.

Dar, spunând acestea, degetele au început să îi tremure. Lottie şi-a dat seama că a simţit şi Ellie, pentru că a încremenit, privind tăbliţa cu ochii mari.

Era o vibraţie joasă, o senzaţie aproape pişcătoare în vreme ce indicatorul începea să se mişte încet sub degetele lor.

Lottie s-a întrebat dacă entuziasmul lor colectiv era cel care împingea obiectul, dar, în acelaşi timp, nu îi păsa - era incitant. A privit, fascinată, cum indicatorul s-a apropiat de cuvântul DA, dar a trecut pe lângă el şi s-a îndreptat către literele de deasupra.

- Să ia cineva un pix şi o hârtie, a şoptit Binah.

Lottie a întins mâna către birou şi a luat un ciot de creion şi o foaie de hârtie. Fără să-şi ia ochii de la plăcuţă, cu vârful limbii pe-afară de concentrare, a scris fără să se

uite în vreme ce mâinile lor se mişcau pe tăbliţă de la o literă la alta.

- L... A... T... I...

Au rostit în cor literele şi Lottie le-a notat.

- F... U... L... I...

Lottie a început să se încrunte. A aruncat rapid o privire la ce scrisese acolo. Era o aiureală. Ellie părea la fel de nedumerită, dar Binah nu era descurajată, ci continua să se concentreze la tăbliţă.

- T... Y... M.

La acea ultimă literă, s-a întâmplat ceva ciudat. Indicatorul a tremurat deasupra lui „M" şi apoi le-a condus degetele încet în jurul literei, în sensul acelor de ceasornic.

Un rânjet a apărut pe chipul lui Binah. I-a zâmbit radioasă lui Lottie şi a făcut un semn din bărbie către tăbliţă. Dar Lottie nu înţelegea ce se întâmplase. Ce-i scăpa? Literele erau o amestecătură.

„O amestecătură..."

Aerul din cameră a început să se încălzească în vreme ce fetele se uitau lung una la alta. Vibraţia din vârful degetelor lor a dispărut la fel de repede pe cât începuse. Binah a mişcat repede indicatorul pe plăcuţă către LA REVEDERE şi totul s-a terminat, dintr-odată.

S-au strâns în jurul bucăţii de hârtie şi au privit lung la literele scrise de Lottie.

Literele pluteau în faţa ochilor ei. Nu aveau niciun sens, dar poate dacă le aranja din nou... O imagine i-a venit în minte, imaginea femeii care o obseda.

- Ia să vedem... a şoptit ea. L-I-L...

Ellie a înţeles imediat când a văzut-o pe Lottie aşezând literele într-o ordine diferită şi a strigat:

- I... Lili! Apoi: M-A-Y... F...

- U-T-T! a continuat Lottie. Lili Mayfutt!

A şoptit numele, temându-se să îl rostească cu voce tare şi nevenindu-i să creadă ce se afla în faţa ei.

„De ce Lili? Ce voia?"

Camera a devenit înceţoşată în vreme ce ea se uita din nou la literele amestecate şi murmura în barbă:

- Staţi... Mai văd ceva...
- Ce e, Lottie?

Ellie a ridicat îngrijorată o sprânceană văzând-o pe Lottie cum începe din nou să scrie.

Lottie s-a oprit din scris şi a ridicat hârtia, confuză.

- Uitaţi... Putem să avem şi „Tufty", dar nu îl avem pe „W" de la „William".

Auzind asta, Binah a zâmbit.

- Lottie, mai spune-mi o dată care e superstiţia cu statuia lui Elwin.

Lottie s-a uitat la ea nedumerită, dar ştia că nu trebuia să pună la îndoială instinctele lui Binah.

- Il mângâi pe cap de trei ori, apoi freci „W"-ul din mijlocul numelui său şi îţi pui o dorinţă. Dacă vezi fantoma lui William Tufty, dorinţa ţi se împlineşte.
- Ce ciudat că superstiţia se referă la fantoma fondatorului şcolii noastre, şi totuşi tu eşti bântuită de o prinţesă rebelă, a spus Binah gânditoare, strângând tăbliţa ouija şi suflând în lumânare.

în momentul în care flacăra a dispărut, mintea lui Lottie s-a limpezit brusc. Nu era singura persoană care fusese bântuită de fantoma greşită; la fel păţise şi Francesca Bennington din al doisprezecelea an. Nu-i venea să creadă că nu îşi dăduse seama până atunci. Adevărul fusese tot timpul sub nasul ei.

- *William* Tufty! Sigur că da! Tăbliţa ne spunea să răstur- năm „M"-ul! Vai de mine!

Lottie şi-a dus mâna la gură. Brusc, trăsăturile familiare ale Lilianei şi pictura lui Tufty cu acea sclipire atotcunoscă- toare în ochi începeau să aibă noimă.

- Ce e, Lottie? a întrebat Ellie, uitându-se când la una, când la alta.
- „De cauţi să descoperi adevărul" - a început să recite Lottie - „vei afla că dorinţa toată ţi se împlineşte..."

Firişoarele de păr de pe braţele ei s-au ridicat în clipa în care şi-a dat seama de greşeala pe care o făcuseră cu toatele.

- Binah, nu dorinţa ta se împlineşte, ci dorinţa de a afla adevărul despre William Tufty.

Nici măcar nu s-a întrebat dacă Binah ştia poemul. „Binah ştie totul."

Lottie s-a holbat la prinţesa ei. Cea mai bună prietenă a sa, care trăia o viaţă dublă, disperată să scape din capcana îndatoririlor regale. La fel ca Liliana Mayfutt - proprietara originară a diademei lui Lottie. Prinţesa fugară... Adevărata identitate a lui William Tufty... Lottie a simţit că totul se leagă.

- Cred că tocmai am aflat cine a fost William Tufty.

Şi, a adăugat Binah, luând un rucsac de pe podea, cred că ştiu unde s-au ascuns.- Ştiam eu că trebuie să fie mai multe coridoare secrete!

Binah, practic, cânta în vreme ce se furişau afară către statuia şoimului de iarnă. Dar Lottie nu putea să nu fie tulburată. Şirurile decorative de lilieci şi pânze de păianjen o făceau să se simtă ca şi cum intrau într-un mormânt.

Făcea exact ceea ce Jamie o avertizase să nu facă, exact ceea ce îşi spusese *singură* să nu facă: distrăgea atenţia tuturor cu o căutare minoră prostească, în vreme ce ele trebuiau să se concentreze pe adevăratul duşman - Leviathan.

Şi totuşi, nu le-a oprit. Chemarea misterioasă din adâncul şcolii pusese stăpânire pe ea şi ştia că nu avea să scape din ghearele ei până când nu o înfrunta.

S-au apropiat de baza scărilor, iar paşii lor răsunau în tăcere. De dincolo de uşă se auzeau sunetele slabe ale petrecerii de Halloween, încă în plină desfăşurare. S-au oprit în faţa lui Elwin, simbolul celor ingenioşi, al celor care rezolvă mistere, al celor cu o gândire creativă. Era logic că, dacă voiai să-ţi ascunzi undeva secretele, aveai să le ascunzi printre elevii de la Stratus.

Mâinile lui Lottie au început să tremure în vreme ce privea în ochii păsării atotcunoscătoare. Fusese ferită de ornamentele de Halloween, căci elevii consideraseră că ar fi fost o lipsă de respect, dar absenţa unui decor ţipător în marea sală cu ecou o făcea să pară, într-un fel, mai intimidantă decât în orice alt loc de la Rosewood. Şi apoi senzaţia a devenit mai puternică.

Lottie ştia că era în capul ei, o durere ciudată care vibra în locul unde stătea, de obicei, diadema. Era ca şi cum senzaţia urca de undeva de sub podea, vibrând sub tălpile ei, prin corp, către creştet. Şi, ca şi cum ar fi venit de departe, a auzit şoapta unei melodii. S-a întors către Binah şi Ellie, dar niciuna din ele nu părea să simtă sau să audă ceva.

Binah a început să studieze statuia, dar Lottie şi-a dat seama că nu o putea urmări. Şi-a dus mâna la piept pentru a încerca să-şi acopere bubuiturile inimii.

- Hei, prinţesico, a şoptit Ellie, aplecându-se către urechea lui Lottie. Vrei să mă ţii de mână?

Probabil că observase cum se simţea Lottie. în vocea ei nu era nici urmă de sarcasm, doar zâmbetul ei în colţul gurii, liniştitor, în vreme ce îi întindea mâna liberă lui Lottie. în acel moment, Ellie semăna mai degrabă cu un prinţ decât cu un pirat.

- Da, te rog.

Lottie şi-a strecurat mâna într-a lui Ellie şi a simţit cum îi dispare teama.

„Fii curajoasă!"

- Uite! a strigat Binah, întorcându-se către ele cu un zâmbet larg.

Lottie a simţit mâna lui Ellie strângând-o pe a ei şi au urmat-o amândouă pe Binah mai aproape de Elwin.

- „W"-ul! Binah a trasat cu un deget litera din numele lui Elwin. Aşa cum sugerează tăbliţa ouija, ar putea fi şi un „M" întors. Vedeţi?

Lui Lottie cu greu îi venea să creadă, dar dacă Binah avea dreptate, asta era ascunzătoarea lui Lili Mayfutt.

- Deci... ce facem? a întrebat Ellie.

Lottie s-a uitat cu atenţie la literă şi a apăsat palma pe tăbliţă, sperând să se întâmple ceva - orice. Dar nimic. Binah s-a apropiat şi a încercat să facă acelaşi lucru, dar tot nimic.

- Lăsaţi-mă pe mine.

Ellie şi-a tras sabia din teacă, cu o sclipire poznaşă în ochi. Lottie nu ştia prea bine ce ar fi putut să facă prietena ei cu o sabie de plastic, dar apoi Ellie a scos un urlet şi a început să lovească din toate părţile cu tăişul săbiei în statuie, mişcându-şi fulgerător braţul prin aer.

- Tu. Te. Vei. Deschide. Tu. încăpere. Secretă. Stupidă! a răcnit ea.

Incredibil, dar tot nimic nu s-a întâmplat.

- Liliana Mayfutt, deschide uşa acum!

Ellie a coborât sabia, dând lovitura finală.

Clic.

Ellie s-a dat repede înapoi, apucând-o din nou de mână pe Lottie.

- Ce-a fost asta? a întrebat Lottie, strângând-o de degete pe prietena sa.

Toată lumea a tăcut şi a privit cum „W"-ul s-a rotit încet pe statuie, însoţit de scârţâitul unui mecanism ascuns, iar litera a devenit un „M".

- „W" pentru „William" şi „M" pentru „Mayfutt"! a strigat Binah cu satisfacţie.

Avea dreptate - ea întotdeauna avea dreptate.

S-a auzit un scrâşnet şi statuia lui Elwin a început să se ridice, urcând către scările în spirală, cu aripile înălţându-se deasupra lor. Ochii statuii au sclipit când au întâlnit lumina lunii care se revărsa pe fereastra de deasupra, reflectând strălucirea argintie în încăperea de sub ea.

Acolo unde şoimul stătuse înainte pe un soclu, acum se afla o arcadă deschisă cu scări care duceau în jos, tot mai jos, către un spaţiu necunoscut şi întunecat aflat sub picioarele lor.

Ellie a privit în jos către scări şi a scos un fluierat.

- Şcoala asta e complet razna!

Binah, întotdeauna pregătită, a scos două lanterne din rucsacul pe care îl luase din camera ei.

- Haideţi, repede, a spus ea, întinzându-i fiecăreia câte 0 lanternă. Nu mai e prea mult până se termină petrecerea.

Nu a trebuit să-i spună de două ori lui Ellie, care a luat-o înainte după ea, trăgând-o pe Lottie de mână.

Şi, din nou, Lottie a coborât în vizuina iepurelui[I].

I **Aluzie la Alice din** *Alice în Ţara Minunilor* **de Lewis Carroll (n.tr.)**

Pe peretele tunelului se vedea o manetă, chiar în spatele uşii care se deschisese.

- Ah, deci aşa poate fi activată uşa din interior, a murmurat Binah, uitându-se cu atenţie la maneta de alamă. Interesant. Ar trebui să o închidem, ca să evităm să fim descoperite.

Spunând aceasta, a tras maneta şi uşa s-a închis încet, cufundându-le în întuneric în vreme ce porneau în jos pe scări.

Lottie s-a agăţat de braţul lui Ellie, iar Ellie a strâns-o mai bine, cu blândeţe. Cu fiecare pas pe care îl făceau, bâzâ- itul şi melodia din capul lui Lottie deveneau mai puternice, şi totuşi ştia că trebuiau să vadă ce se afla acolo jos.

- Asta e! a strigat Binah, sărind de pe ultima treaptă şi răspândind în spatele ei sclipici ca şi cum ar fi fost o zână adevărată.

Ajunseseră într-un spaţiu circular, ca o cavernă, mărginit de pereţi de piatră reci. În centrul încăperii se afla un şevalet de lemn, în faţa unei canapeluţe roşii de catifea, pline de praf. Grămezi de obiecte dreptunghiulare erau proptite de pereţi şi acoperite cu bucăţi mari de pânză. Ellie şi-a întins cârligul şi a ridicat un colţ, scoţând la iveală o ramă aurită.

- Tablouri, a şoptit ea.

Alte picturi erau aşezate în teancuri legate pe jos. Blatul unui birou uluitor de mahon a lucit în lumina lanternelor lor. Din fiecare sertar se revărsau hârtii.

Aveau în faţa ochilor atelierul unui artist.

- Asta trebuie să fie locul unde venea să lucreze William Tufty - sau Liliana, a spus Ellie.

A început să inspecteze încăperea împreună cu Binah, amândouă ridicând diverse obiecte şi apoi punându-le la loc.

- Ce-i asta?

Mâna lui Ellie a atins un caiet legat în piele de pe o măsuţă de toaletă, cu paginile atât de fragile şi

decolorate, încât părea că ar fi putut să i se fărâmiţeze între degete în orice clipă. Cele trei fete stăteau una lângă alta, uitându-se la obiectul acela străvechi într-o tăcere solemnă, în vreme ce Ellie dădea paginile cu grijă, ţinându-şi răsuflarea de teamă ca scrisul să nu dispară ca prin farmec.

Nu încăpea nicio îndoială; cuvintele pe care le aveau în faţă erau o dovadă de hetăgăduit.

- E jurnalul Lilianei Mayfutt, a declarat Ellie.

Prin faţa ochilor lor se perindau date, nume şi ţări, scrise cu un scris elegant, pe măsură ce Ellie continua să răsfoiască jurnalul.

- „1643... Albania... Japonia... Kou... 1646... Rosewood... Edith..."

Un tăvălug de istorie secretă li se dezvăluia în faţa ochilor, povestea prinţesei tinere care fugise şi îşi luase o altă identitate şi toate aventurile care conduseseră, în cele din, urmă, la înfiinţarea unei şcoli. însăşi şcoala în care se aflau.

- Ca să vezi, a spus Ellie, închizând cu mare grijă jurnalul ca şi cum ar fi fost o carte sfântă.

Dar Lottie abia dacă o auzea. Abia dacă pricepea ceva din ceea ce tocmai găsiseră, absorbită de acea melodie din mintea ei, care devenea din ce în ce mai tare, când ceva i-a atras atenţia.

Rezemat de birou se afla un tablou în ramă aurie, acoperit parţial cu o pânză. Sub ea, Lottie a zărit un zâmbet uşor, care a umplut-o de căldură. Fermecată, s-a apropiat de tablou şi a dat deoparte husa, care a căzut pe jos cu un foşnet ca un oftat fantomatic. Restul picturii s-a dezvăluit privirii ei şi Lottie a început imediat să tuşească şi să murmure incoerent - nu din cauza prafului, ci a persoanei care o privea din ramă. S-a dat înapoi, împiedicându-se de un alt teanc de tablouri, iar husele lor au căzut, scoţând la iveală alte rame aurite şi alte imagini ale aceluiaşi chip. A fugit la următoarea pictură, şi la

următoarea, trăgând husă după husă şi învârtindu-se înnebunită prin toată încăperea.

- Lottie, ce s-a întâmplat? a spus Ellie, alergând la ea ca să o calmeze.

Costumul de dovleac devenise dintr-odată sufocant. Lottie a tras înnebunită de el, smulgându-şi-l peste cap şi aruncându-l pe jos, şi a rămas doar în furoul ei negru. A îndreptat un deget acuzator către primul tablou şi ochii de un albastru tulbure pe care îi cunoştea atât de bine. Ochi care erau exact ca ai ei.

- Toate tablourile astea... a început ea, chinuindu-se să îşi recapete răsuflarea. Sunt toate ale lui Henry Pitkin, strămoşul meu.

Aproape că nu putea să înţeleagă ce vede.

„De ce naiba să fi pictat William Tufty atât de multe portrete ale lui?"

- Ei bine, asta e ciudat, a spus Binah, meditativă. De unde ştii?

S-a apropiat de birou şi a luat una dintre numeroasele bucăţi împăturite de hârtie dintr-o cutiuţă de lemn cu încuietoare, studiind scrisul cu ochii ei de bufniţă.

- Nu-ţi dai seama după faţa lui? Lottie gâfâia arătând către imagine. Avem aceiaşi ochi. Şi este pictat în acelaşi stil ca portretul pe care îl am eu. Trebuie să fi fost făcute de aceeaşi persoană.

- Crezi că Liliana ţi-a pictat strămoşul de nenumărate ori? a întrebat Ellie, uitându-se cu atenţie la tablou.

Lottie nu a avut timp să răspundă, căci Binah a apărut în spatele ei, cu bucata de hârtie încă în mână.

- Cred că e posibil să fi făcut mai mult decât să-l picteze, a spus Binah, înăbuşindu-şi un chicotit în vreme ce le întindea o scrisoare, deşi genul ăsta de sentiment m-a ocolit întotdeauna.

Lottie nici n-o auzea. Mâinile ei tremurau uşor în vreme ce lua hârtia şi o netezea, ţinând lanterna în sus ca să poată vedea mai bine cuvintele. O durere dulce-

amăruie i s-a ivit în piept, chiar sub locul unde se afla medalionul cu lup.

Preaiubitei mele vulpiţe, Liliana,

În fiecare dimineaţă mă trezesc cu o nerăbdare plină de bucurie de a privi chipul trandafiriu al frumoasei noastre Edith.

Se *face destul de durdulie acum şi* sunt *sigur că, dacă i-ai vedea burtica rotunjoară, ţi-ar veni să o înfuleci fără doar şi poate. Face o adevărată zarvă în casă şi îşi fugăreşte încântată doicile prin parc. E la fel de zgomotoasă şi cere la fel de multă atenţie ca şi mama sa!*

Dar ochii ei sunt cei care îmi amintesc cel mai mult de tine, acel albastru de nu-mă-uita. E un rod al iubirii, negreşit, şi din iubire va şi înflori.

De la şoricelul tău pe vecie îndrăgostit, Henry

- Se iubeau, a şoptit Lottie, strângând scrisoarea la piept, dorindu-şi să absoarbă cât mai mult posibil din tandreţea acelor cuvinte.

Când îşi dorise o familie, nu-şi imaginase nicio clipă că avea să o găsească ascunzându-se în inima şcolii Rosewood.

- Ce? Cine? a întrebat Ellie, uitându-se peste umărul lui Lottie şi îndreptându-şi lanterna către scrisoarea secretă de dragoste.

- William - adică Liliana - şi strămoşul meu Henry Pit- kin. Lottie s-a uitat din nou la scrisoare şi ochii i s-au înceţoşat. Au avut un copilaş împreună - pe Edith.

Lottie a împăturit cu grijă scrisoarea şi şi-a dat seama că bâzâitul şi melodia din capul ei încetaseră. Ele o conduseseră către adevăr şi acum nu mai erau necesare. Lottie găsise ceea ce căutase. Crezuse că, venind la Rosewood, întorsese spatele familiei sale - în schimb, şcoala o adusese mai aproape decât şi-ar fi putut imagina vreodată de cei pe care îi iubea.

- Deci, de-aici vine celălalt prenume al meu, a spus ea, înghiţindu-şi un mic suspin.

Nu era tristă; era în culmea fericirii. Dintotdeauna simţise chemarea către Rosewood, dintotdeauna ştiuse că

diadema ei era specială. împreună, o conduseseră către singurul lucru care lipsea din viaţa ei.

„Mulţumesc." A închis ochii şi a rostit în tăcere cuvântul, cu o durere surdă şi dulce în piept.

- Aşadar, e diadema Lilianei? a întrebat Ellie, neputând să-şi ascundă încântarea la vederea unei bijuterii adevărate a idolului său din copilărie.

- Da, a răspuns Lottie, zâmbind. Acum este cu adevărat diadema familiei mele.

Faptul că diadema ei fusese cândva a Lilianei îi umplea inima de fericire. Această bijuterie de familie, această moştenire, nu îi fusese, pur şi simplu, dăruită lui Henry Pitkin; *aparţinuse* strămoaşei ei Liliana, preaiubita soţie a lui Henry. Faptul că Liliana renunţase la tron - pentru a fugi departe, ca să găsească libertatea, să găsească dragostea şi să îşi ia o identitate cu totul nouă ca bărbat pentru a putea înfiinţa o şcoală - nu a făcut decât să întărească încrederea lui Lottie în mantra ei: „Fii bună, fii curajoasă, fii de neoprit!" Liliana avusese toate aceste calităţi, iar Lottie credea că le putea avea şi ea.

Fetele au pornit-o înapoi spre căminele lor înainte să se încheie petrecerea, închizând uşa secretă şi aşteptând ca statuia să coboare din nou pe soclu. Apoi au răsucit „M"-ul la loc în poziţia lui de „W".

- Şi conspiraţia cu otrava de la Leviathan? a întrebat Lottie în vreme ce păşeau pe alee.

îşi pusese din nou costumul de dovleac înainte să iasă din camera secretă. La urma urmei, n-aveau chef de întrebări stânjenitoare.

Binah şi-a întins braţele şi a căscat.

- Păi, n-am auzit niciun ţipăt de groază sau isteric, aşa că mă gândesc că suntem în siguranţă în seara asta.

Lottie a încuviinţat din cap, dar ştia că trebuiau să rezolve problema asta înainte să fie afectaţi şi alţi copii.

S-au întors toate trei în camerele lor, stabilind că atelierul lui William Tufty avea să rămână micul lor secret.

în definitiv, era moştenirea lui Lottie.

Când Lottie s-a întins în pat în seara aceea, s-a întrebat dacă nu cumva deja visa. Liliana Mayfutt fugise de-acasă şi întemeiase Rosewood Hali dându-se drept William Tufty - un adevăr la fel de ciudat ca existenţa substituţilor şi a partizanilor. Lottie se gândea că putea înţelege - propriile ei cercetări îi arătaseră că fusese greu pentru femeile din familia regală să facă altceva decât să zâmbească afectat, să se mărite şi să aibă copii. Dacă Liliana îşi dorise cu adevărat să fie liberă în acele vremuri, să poată să facă propriile alegeri - cum ar fi, de pildă, să înfiinţeze o şcoală -, poate că nuavusese altă posibilitate decât să pretindă că este bărbat. Lottie a mângâiat diadema de pe noptieră, imaginându-şi de câte ori Liliana, Henry, Edith sau chiar mama ei îşi găsiseră alinarea în acelaşi fel.

„Bună, curajoasă, de neoprit."

Ştiind de unde provenea diadema ei, aceste cuvinte i se păreau şi mai puternice acum.

Această lume a regalităţii devenea tot mai magică şi Lottie începea să înţeleagă mai bine de ce simţea că îi fusese sortit să se afle aici.

- Aşadar, ai legături regale cu Rosewood, a spus Ellie.

Desena cu un deget mici opturi deasupra capului,
în vreme ce stătea întinsă în patul ei, meditând la tot ce descoperiseră.

- Aşa se pare, a răspuns Lottie, strângându-l lângă ea pe Domnul Truffles.

încă îi era greu să se obişnuiască cu ideea.

- Şi amândouă avem sânge regal.

Nu era o întrebare, dar Lottie a răspuns oricum.

- Asta nu schimbă nimic, a spus ea repede, remarcând tonul trist al lui Ellie.

- Lottie, de ce nu mi-ai spus ce simţi în legătură cu familia ta? a întrebat dintr-odată Ellie, aproape întrerupând-o.

Lottie s-a întors pe o parte ca să se uite la Ellie. A ezitat înainte să răspundă, negăsindu-şi prea bine cuvintele pentru a explica tot ce simţea.

- Părinţii tăi au fost aşa de buni şi m-au primit în familia regală. Am crezut că ar părea lipsă de recunoştinţă din partea mea să-mi fac probleme în legătură cu ai mei.

Liniştea s-a lăsat din nou în cameră, ca o ceaţă uşoară.

- Mă bucur că ţi-ai găsit căminul, Lottie, a murmurat Ellie, în cele din urmă, pe un ton precaut.

Lottie nu şi-a putut stăpâni râsul, pufnind în vreme ce încerca să-şi înăbuşe chicotelile.

- Nu, Ellie, nu pricepi? Nu-i venea să creadă că Ellie nu îşi dăduse seama, dar, de fapt, nu se pricepuse niciodată prea bine la subtilităţi. Henry şi eu. Liliana şi tu. Istoria se repetă. Cred că mi-a fost dintotdeauna sortit să fiu legată de tine.

Ellie s-a întors cu faţa la ea şi privirile li s-au întâlnit.

- Familia Wolfson, familia Mayfutt, Rosewood... Ellie, nu ei sunt căminul meu. Tu eşti căminul meu.

Buzele lui Ellie s-au deschis şi ochii ei s-au făcut mari la cuvintele lui Lottie. În cele din urmă, a zâmbit.

- Cred că e o tradiţie ca prinţesele rebele să facă o pasiune pentru dovlecii mici şi drăguţi.

- Cum...

Nasul lui Lottie s-a încreţit în vreme ce încerca să înţeleagă ce spunea Ellie şi obrajii i s-au înroşit într-un fel greu de explicat.

Noapte bună, prinţesico, a zis Ellie şi, întorcându-se cu spatele şi trăgându-şi pilota până la bărbie, a lăsat-o pe Lottie să cugete pe îndelete la ce voise ea să spună mai exact. **r>v9** *Qs^X*

G PARTEA A DOUA

Prieteni

*I*Lottie se simţea bine. Trupul îi era uşor, mintea, limpede precum cristalul şi, pentru prima oară de când începuse toată povestea cu Leviathan, chiar era convinsă când spunea că totul avea să fie OK.

A coborât din pat dansând în dimineaţa aceea, nerăbdătoare să ajungă la antrenamentul cu Jamie. Diadema ei sclipea pe noptieră, amintindu-i cu căldură cât de departe ajunsese în acel an; eţa moştenirea ei, dovada că era moştenitoarea şcolii Rosewood, că locul ei era acolo.

- Liliana...

Lui Lottie aproape că i-a sărit inima din piept de spaimă când a auzit vocea răguşită a celei mai bune prietene ale sale, care vorbea în somn. Pleoapele lui Ellie au tremurat de câteva ori în direcţia lui Lottie. Ea a rămas nemişcată, temându-se să scoată vreun sunet, dar Ellie s-a cufundat din nou încet în somn.

După ce a descoperit cât de profundă era, în realitate, legătura ei cu Rosewood, Lottie a simţit o imensă responsabilitate faţă de şcoală. Era ca şi cum fiecare elev făcea acum parte din familia sa şi era datoria ei să se asigure că erau cu toţii în siguranţă şi fericiţi. Această responsabilitate însemna că pregătirea ei cu Jamie era şi mai importantă acum.

Trebuia să-i oprească pe cei din Leviathan, dar, ca să poată face asta, trebuia să fie puternică.

Era deosebit de rece în acea dimineaţă de noiembrie, când Lottie se îndrepta către pajişte; aerul era nemişcat şi tăcut, iar parfumul florilor, mai domol, căci se pregăteau de somnul de peste iarnă.

- Ai întârziat cinci minute.

Paşii lui Lottie au şovăit la auzul tonului aspru al lui Jamie. Tot îl mai supăra ceva?

- Scuze, a trebuit să mă mişc foarte încet pe lângă Ellie, deşi pe fata aia nici cu uraganul nu poţi s-o trezeşti.

A încercat să îi zâmbească, dar, spre nedumerirea ei, el nici măcar nu a surâs dispreţuitor. Nu se vedea nicio urmă din umorul lui sarcastic, doar o privire iritată.

- Să nu mai întârzii, a spus Jamie pe un ton rece, întor- cându-i spatele şi lăsând-o să vină după el.

Lottie a simţit că i se strânge inima. Chiar crezuse că se înţelegeau bine, dar el tot trecea de la o atitudine prietenoasă la una neaşteptat de iritată, iar ea nu-şi dădea seama cu ce greşea.

- Bine, a răspuns ea, frustrată.

Jamie a condus-o undeva la marginea pajiştii, ceva mai aproape de casa Conch decât era obişnuită, şi i-a aruncat la picioare două gantere.

- Fă exerciţiile alea pe care ţi le-am arătat săptămâna trecută şi pe urmă putem exersa autoapărarea.

Ea a oftat, neştiind ce putea spune pentru a-l îmbuna, când, spre surprinderea ei, el şi-a scos propriul set de gantere - mult mai mari decât ale ei - şi s-a apropiat pentru a lucra împreună cu ea.

- O! a făcut ea prosteşte. Nu ştiam că te antrenezi şi tu.

- E vreo problemă? a întrebat Jamie, scoţându-şi hanoracul şi dezgolindu-şi braţele subţiri, dar puternice.

A luat în mâini ganterele şi a început să se antreneze, întinzând braţele în faţă şi dând cu pumnii în gol.

- Nu, doar că...

Vorbele i s-au oprit în gât în vreme ce îl privea lovind agresiv aerul rece; mişcările lui erau deopotrivă prudente şi violente, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit o furie sălbatică. Şi totuşi, Lottie nu-şi putea lua privirea de la el; trupul lui armonios era ca o statuie sculptată cu migală.

- Mă distrage. A zis-o fără să se gândească şi şi-a dus imediat mâna la gură când şi-a dat seama. N-am vrut să spun asta, am vrut să spun că eşti foarte bun; mă face să mă simt proastă.

Îi venea să-şi tragă una pentru că fusese atât de nepoliticoasă. Asta în mod clar nu avea să-l binedispună.

- Mda, păi, şi tu mă distragi, a răspuns el fără să ezite.
- Poftim? Nu ştiu ce crezi tu...
- Iar faci aşa, eşti distrată şi mă distragi şi pe mine. Ri- dică-ţi ganterele! a zis el pufăind şi continuând să lovească violent în gol.

Lottie a tăcut, fără tragere de inimă, şi şi-a ridicat greutăţile.

„Sunt distrată şi distrag?" Asta era, în general, opusul a cum se simţea ea de când descoperise adevărul despre familia ei.

- Te înşeli, a spus Lottie.

-Ce? '

Jamie s-a oprit din lovituri şi a început ea, în schimb, să atace spaţiul din faţa ei. Fiecare mişcare violentă şuiera prin aer, şi Lottie nu s-a oprit. Atitudinea lui Jamie o demoraliza, şi asta era tot ce-i lipsea acum.

- Am muncit mult, a spus Lottie, şi am înfruntat lucruri la care nici n-aş fi vrut să mă gândesc, ca să pot rămâne vigilentă şi să nu mai fiu distrasă. Nu ştiu ce am făcut ca să te aduc într-o dispoziţie atât de proastă, şi nu ştiu ce să fac pentru a o schimba, dar în niciun caz nu mă acuza că aş fi distrasă. Eu mi-am înfruntat demonii, Jamie, ceea ce nu pot spune şi despre tine.

A lăsat greutăţile pe pământ, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai zisese, încercând să-şi recapete răsuflarea. O şuviţă i-a ieşit din coada de cal şi i-a căzut în ochi. A suflat spre ea, ca s-o dea la o parte, dar i-a venit din nou în faţă.

S-a întors iarăşi spre Jamie şi a încremenit văzându-i chipul. Părea îndurerat, şi privirea lui îi aducea atât de bine aminte cum se uitase la ea în seara aceea, lângă piscină. El a întins mâna şi i-a dat şuviţa de păr după ureche, privind-o atât de intens în ochi, încât nu şi-a putut întoarce privirea.

- Lottie, a început el, cu o voce blândă, şi ea şi-a dat seama că începe să se relaxeze, dar apoi a clătinat din cap, privirea i-a devenit din nou rece şi şi-a luat mâna. Nu faci decât să mă tragi în jos, a spus.

Lottie era aproape prea şocată ca să mai zică ceva. Vorbele lui o dureau, şi încă mult, dar un sentiment de amărăciune i s-a ivit în piept şi a simţit răceala din aer învolburându-se în jurul ei. Una era să o acuze că era distrasă, dar cum îndrăznea să spună că îl trăgea în jos? Făcea tot ce putea pentru a-i opri pe cei din Leviathan, muncind din greu pentru a face faţă unor lucruri care o îngrozeau, deşi el refuza să vadă asta.

- În ce fel te trag în jos?

Mâna ei a rămas înfiptă în şold, imitând cât de mult putea atitudinea de „nu mă pune la încercare" a lui Ellie.

- Trebuie să o pun pe primul loc pe Ellie şi coroana, iar tu...

- Eu *întotdeauna o* pun pe Ellie pe primul loc; înseamnă totul pentru mine. Să nu îndrăzneşti să te îndoieşti de asta! Doar ăsta e şi motivul pentru care ai acceptat să mă pregăteşti, pentru ca amândoi să o putem pune pe primul loc şi să nu ne facem griji unul pentru celălalt. Lottie a înaintat un pas spre el, nelăsându-i privirea dezaprobatoare s-o oprească. Nu transforma asta în problema mea, dacă tu nu poţi s-o faci, sau fii sincer şi spune-mi ce te deranjează cu adevărat.

Ceva din ce a spus trebuie să fi ajuns până la el, deoarece în jurul lor a început să se facă dintr-odată foarte cald, ca şi cum frustrările fiecăruia dintre ei ar fi radiat în atmosferă. Brusc, şi cu mai multă violenţă decât era nevoie, Jamie şi-a aruncat ganterele, dar Lottie nici n-a clipit. Se săturase de atitudinea lui şi se săturase să o învinuiască pe ea pentru asta. Deja avea destule pe cap.

- Să te pregătesc pe tine de două ori pe săptămână îmi mănâncă din propriul meu antrenament. Asta e slujba mea, Lottie, şi, cumva, tu mă împiedici să o fac bine. N-ar fi trebuit niciodată să accept să lucrez cu tine. Nu pot.

- *Nu poţi1* Nu înţeleg, credeam că...

- Nu, nu înţelegi. Niciodată nu înţelegi nimic.

Jamie a ridicat vocea mai mult decât se aştepta Lottie, aşa că a făcut un pas în spate.

- Ce-i cu tine, Jamie? De ce eşti aşa de - a ezitat să rostească vorbele, pentru că i se părea aproape o prostie - aşa de rău?

Şi-a tras nasul, frecându-se disperată pe faţă în încercarea de a-şi opri lacrimile, dar nu a reuşit să le împiedice să îi alunece pe obraz.

- Lottie, eu...

Un fluierat ascuţit a străpuns aerul îngheţat de pe pajişte şi, când s-au întors, l-au văzut pe Raphael venind în fugă spre ei, cu un rucsac săltându-i în spate şi cu transpiraţia lucindu-i pe pielea cafenie.

Lottie s-a frecat din nou repede pe faţă, încercând să-şi vină în fire înainte ca Raphael să facă vreo supoziţie.

- Nu ştiam că prinţesa dovleac mi-a luat partenerul de jogging.

Raphael chicotea pe când se apropia de ei, dar, după ce s-a oprit şi şi-a aruncat pe jos rucsacul, s-a aplecat puţin, sprijinindu-se cu mâinile pe picioare, pentru a-şi recăpăta răsuflarea, acela fiind, în mod clar, sfârşitul alergării lui înainte de ore. I-a privit nedumerit, studiindu-le feţele, şi Lottie s-a panicat că ar fi putut să o întrebe de ce plângea.

- Chiar nu credeam că obrajii tăi pot să se facă mai roşii decât i-am văzut pân-acum.

A zâmbit afectat, iar dinţii lui perfecţi, ca nişte perle, au sclipit către ea.

- Nu sunt roşii, ci trandafirii, şi asta e dovada că am lucrat intensiv, dar mersi oricum, a răspuns ea, încrucişân- du-şi braţele şi aşezându-şi imediat pe faţă masca unuia care se simţea perfect şi nu tocmai ce avusese o ceartă care ar fi putut strica o prietenie.

- Şi Jamie ce scuză are? a miorlăit Raphael, arătând către partizanul furios. i

Lottie s-a uitat la Jamie. Continua să o privească fix, şi pieptul i se umfla şi se lăsa încet. Era clar, după maxilarul său încordat, că voia să spună mai multe, dar

trebuia să îşi ţină buzele pecetluite în prezenţa lui Raphael.

- Sunt bine.

Şi-a luat cu greu privirea de la ea, pufnind brusc, ca un taur furios.

- Chiar? Raphael şi-a schimbat tonul, părând acum sincer îngrijorat. Jamie, nu mi-o lua în nume de rău, dar arăţi îngrozitor. Lottie a trebuit să-şi ţină răsuflarea ca să nu icnească la această observaţie fără menajamente, dar n-a avut timp să se gândească prea mult la asta, că Raphael a spus ceva care a schimbat totul. Percy tot nu te lasă să dormi cu umblatul lui în somn?

„Percy umblă în somn?"

Lottie i-a aruncat o privire, aproape nevenindu-i să creadă că Jamie ţinuse ceva secret faţă de ele, după cât le mustrase, dar el a refuzat să se uite în ochii ei.

- Am spus că sunt bine, Raphael. Ne vedem mai târziu.

Raphael a dat din umeri, recunoscându-se învins, şi s-a
întors să plece, dar apoi s-a oprit.

- A, da! Jamie, ai uitat ceva în punga cu notiţele de la *Hamlet* pe care mi le-ai împrumutat.

Aerul a încremenit din nou în vreme ce Raphael băga mâna în rucsac şi Lottie a văzut confuzia de pe chipul lui Jamie, ceva ce foarte rar îi era dat să vadă.

- Voiam să trec pe la tine şi să ţi-o las, când v-am văzut. Raphael a tras fermoarul de la buzunarul lateral. E o carte de istorie, sau ceva, a adăugat el într-o doară, şi confuzia lui Jamie s-a transformat în groază.

Aerul s-a schimbat din nou, o agitaţie l-a cuprins pe Jamie şi, cu viteza fulgerătoare a unui partizan, a înşfăcat braţul lui Raphael, care tocmai ieşea din rucsac. Dar prea târziu! Era ceva ce Lottie nici nu visa să mai vadă vreodată. Cartea. Cartea despre istoria Pakistanului pe care i-o dăruise ea cu mai bine de o lună în urmă. Cartea care - îşi dădea abia acum seama - încă îl bântuia.

Jamie a smuls cartea de la Raphael şi a băgat-o în rucsacul lui fără niciun cuvânt.

Dintr-odată, toată confuzia din ultimele săptămâni s-a risipit.

„De-asta e Jamie aşa distant."

- Mulţumesc, Raphael, a răspuns Jamie pe un ton foarte calm, nelăsând să se vadă nicio urmă din stinghereala pe care o simţea.

Bineînţeles că nu a funcţionat, căci reacţia lui iniţială fusese prea agresivă şi Raphael începuse să se holbeze la el, uluit.

-Bine... a spus el încet, uitându-se când la unul, când la altul. Ne vedem mai târziu.

L-au urmărit cu privirea cum se îndrepta alergând către casa Conch, devenind un punctişor pe măsură ce se îndepărta, fără să ştie ce impact avusese asupra celor doi.

- Jamie... Lottie s-a întors către el, neştiind prea bine ce-ar fi trebuit să spună. Se simţea ca şi cum ar fi fost martoră la ceva foarte intim. îmi pare rău, a zis ea, în cele din urmă, cuvintele ieşindu-i ca o şoaptă sugrumată.

- N-ar mai trebui să facem asta, a spus el calm, îndrep- tându-se către gantere pentru a le strânge. A fost greşeala mea. Hai să ne vedem, mai bine, de şcoală şi de responsabilităţile noastre. Amândoi.

O privire hotărâtă în direcţia ei i-a spus cât de serios vorbea, de fapt.

Lottie s-a gândit la începutul verii, când el acceptase să o pregătească, şi cum simţise că se înţelegeau foarte bine unul pe altul. Cum putuse să strice totul atât de rău? Fără să se poată uita la el, şi-a lăsat capul în jos.

- Chiar voiam să ajut, a spus ea.

Jamie a pufnit amar, dar nu părea supărat.

- Ştiu, a răspuns.

în cele din urmă, Lottie l-a privit din nou În ochi - acei ochi căprui-închis, ascunşi în spatele unor gene dese şi întotdeauna atât de greu de citit. Nu era supărat; era trist, în spatele măştii crăpate se ascundea o imensă şi profundă singurătate.

Iar Lottie a simţit că avea să treacă mult timp până aveau să devină din nou la fel de apropiaţi

.Pe măsură ce luna noiembrie se scurgea lent, o ceaţă groasă s-a lăsat peste şcoală şi odată cu ea a venit şi o linişte stranie. Nu era liniştea calmă, de studiu pe care şi-o amintea Lottie de iarna trecută, ci o linişte încordată, ca şi cum Rosewood ar fi ştiut că ceva sinistru pândea dinăuntrul său.

Lottie, Binah şi Ellie erau în noua lor „bază secretă", atelierul Lilianei. Acum veneau adeseori în timpul perioadei lor săptămânale de „studiu liber" şi decoraseră spaţiul pentru a se simţi ca acasă, umplându-l cu luminiţe colorate, agăţând diverse lucruri pe pereţi şi transformându-l astfel într-o grotă scânteietoare şi confortabilă în care să înveţe şi să facă planuri.

- Au mai fost două cazuri de copii afectaţi de surogatul de formulă Hamelin, a anunţat Binah. Rory Martin din anul şapte, în timpul unei ore de mate săptămâna trecută, şi Alice Amari, din anul doisprezece, şefa casei Ivy, în pauza de masă acum două zile.

Binah îşi notase ora exactă, datele şi împrejurările în care se produsese fiecare incident. Era limpede că începea să se contureze un tipar. Până atunci fuseseră zece incidente în total, fiecare cu aceleaşi simptome şi acelaşi miros de pudră de bebeluşi.

- Câte unul pe săptămână, a spus Lottie pe un ton solemn, cu foile ei de recapitulare la chimie întinse pe birou în faţa sa.

Teoretic, ea era moştenitoarea şcolii Rosewood; trebuia să aibă grijă ca toţi elevii să fie în siguranţă, şi asta însemna să îşi dea seama ce plănuia Leviathan - şi să-şi dea seama repede.

Ellie a mormăit, prăbuşindu-se pe canapeaua de două locuri, căreia Lottie şi Binah îi schimbaseră tapiţeria.

- Nu are nicio logică. Cum o dată pe săptămână? Şi de ce?

Nu ştiau răspunsul. Nu mai aveau alte informaţii care să le ajute şi începeau să aibă senzaţia că ajunseseră într-un punct mort. Lottie a aruncat o privire către una din picturile Lilianei, imaginându-şi furia ei şi amintindu-şi că acelaşi foc curgea şi prin venele ei.

„Fii de neoprit!"

- O să ne dăm noi seama, a spus Lottie, închizându-şi cartea şi aruncându-i lui Ellie unul din cele mai liniştitoare zâmbete ale ei.

Nu puteau lăsa Leviathan să câştige; aveau să-şi dea examenele şi să-i dejoace planul - oricare ar fi fost el.

- Unul pe săptămână, a repetat Binah cuvintele încet, aproape în şoaptă. Asta e recapitularea la chimie? a întrebat ea dintr-odată, şi ochii i s-au făcut mari, ca de bufniţă, aşa cum se făceau întotdeauna când îi venea vreo idee.

- Aăă, da... Vrei să te uiţi?

Lottie a întins cartea, dar Binah a ignorat-o şi şi-a împins ochelarii pe nas, încruntându-se concentrată.

- Unul pe săptămână... a repetat ea ca pentru sine, privind lung către cartea de recapitulare la chimie, *Biochimia experimentală modernă.*

Faţa i s-a luminat în clipa în care şi-a dat brusc seama de ceva.

- E un experiment! a zâmbit ea cu gura până la urechi, încântată de noua ei descoperire. Leviathan experimentează.

- Iar elevii de la Rosewood sunt subiecţii! a adăugat Lottie, sărind entuziasmată de pe scaun.

- Probabil că încearcă să perfecţioneze formula, a început să speculeze Binah, bătând cu pixul în caiet şi notând noua informaţie.

- Dar nu pot să-mi dau seama cum strecoară otrava în şcoală. Cine le-ar putea face treaba murdară

acum, că Saskia a fost capturată? a spus Lottie, plimbându-se prin atelier.

Cineva, sau ceva, probabil că aducea substanţa - cineva din şcoală. O mulţime de chipuri i-au trecut prin minte: directorul, profesorii, elevii... *Elevii*? La acest gând, s-a oprit şi a avut o senzaţie ciudată că îi scăpa ceva. Deodată, în minte i-a venit Percy Butter, băiatul traumatizat care împărţea camera cu Jamie.

- Cred că ar trebui să-i spunem lui Jamie, a zis Binah, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. S-a uitat în jur de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că nu era şi el acolo şi că lipsea de ceva vreme. Dar unde e? S-a întâmplat ceva? Binah s-a întors către Lottie, care a simţit cum i se umezesc palmele şi i se pune un nod în gât. Se hotărâse să-l lase în pace pe Jamie, aşa cum îşi dorise, şi la fel făcea şi el. Se întâlneau să discute despre Leviathan şi să ia micul dejun, dar, în afară de asta... Nu păruse prea interesat de atelier nici după ce îi spuseseră ce descoperiseră, iar examenele care se apropiau deveniseră o scuză grozavă pentru a se evita unul pe altul. Lottie trebuia să recunoască însă că datorită acestui lucru reuşise să lucreze foarte mult.

- Eu şi Jamie...

Se pregătea să le spună că ea şi Jamie hotărâseră să ia puţină distanţă unul faţă de altul, când Ellie s-a îndreptat brusc, ca şi cum ar fi străbătut-o un fulger.

- Auziţi?

Avea urechile ciulite aproape la propriu, iar nasul i se mişca, de parcă ar fi fost un lup care adulmecă un miros.

- Ce să auzim?

Binah şi Lottie s-au uitat una la alta, rămânând cât de silenţioase puteau.

Ellie a sărit în picioare.

- Plânge cineva.

Abia au avut timp să-şi adune lucrurile, că Ellie s-a îndreptat către ieşire.

- Ellie, unde te duci? a strigat Lottie, aproape ciocnindu-se de ea când s-a oprit la baza scărilor.

Ellie a rămas o clipă încremenită, ascultând cu atenţie, apoi a pornit din nou.

- Sunetul se mişcă, a spus ea.

- Păi, atunci să mergem după el, a zis Lottie, făcându-i semn lui Ellie să o ia înainte.

S-au strecurat afară din atelierul lor secret, ascultând cu grijă ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă când au deschis şi au închis la loc apoi uşa tainică. Vremea mohorâtă îi făcuse pe aproape toţi elevii să se refugieze în sălile de studiu, lăsând şcoala pustie şi mai scârţâitoare ca de obicei. Au urmat-o pe Ellie afară prin ceaţă, în josul aleii mărginite de trandafiri, încercând, dar în zadar, să audă ce auzea ea. Trecuseră deja de căminul Ivy Wood când au apucat-o spre pădurea Rose, un loc în care elevilor le era interzis accesul.

Primul lucru pe care l-a remarcat Lottie a fost cântecul. O melodie ciudată şi qbsedantă se auzea dinspre pădure, ca prin vis, încât lui Lottie i se părea aproape că vine chiar din capul ei. înainte să poată să o urmeze, melodia a încetat brusc.

„Oare mi-oi fi imaginat doar?"

Apoi s-a uitat în jos şi acolo, la intrarea în pădurea întunecată, se afla o dâră de firimituri aurii care dispărea printre copaci, ca şi cum ar fi fost acolo pentru a le ghida.

- Alea sunt... firimituri de pâine? a întrebat Lottie, fără să-şi creadă ochilor.

Binah s-a aplecat şi a luat pe deget câteva firimituri, apoi s-a ridicat şi le-a dus la nas.

- De biscuit, de fapt.

- Acolo! Auziţi? a spus Ellie şi, tăcând apoi, a intrat în pădure.

Au urmat-o.

- Mie mi s-a părut că aud o melodie, a şoptit Lottie, dar, când s-a concentrat mai bine, a auzit ce urmărea Ellie.

Un scâncet vag, înăbuşit de ceaţă, i s-a strecurat încet în urechi. Tristeţea inconfundabilă a unei fete care plângea.

„Nu plânge, mai degrabă se tânguieşte." Gânduri la făpturi prevestitoare de moarte i-au umplut mintea lui Lottie, zâne îndurerate care aleargă în pădure pentru a jeli. A întins mâna spre Ellie şi şi-a împletit degetele cu ale ei pentru a potoli durerea bruscă pe care o trezise sunetul în ea. Cele două fete s-au privit, apoi au dat din cap şi au pătruns mai adânc în misterioasa şi întunecata pădure Rose, urmând firimiturile de biscuit.

Cu mai puţin de un an în urmă, Lottie alergase în pădurea aceea în ziua aniversării morţii mamei sale. Acum, cele trei fete s-au strâns una într-alta în vreme ce înaintau cu greu. Stejari cu trunchiuri răsucite împiedicau lumina să pătrundă, iar ceaţa implacabilă care se lăsase deasupra şcolii atârna densă în aerul întunecat.

- Acolo! a şoptit Ellie, arătând către un stejar cu trunchiul gros, într-un luminiş plin de muşchi.

Era acelaşi copac sub care se trezise Lottie cu atâta timp în urmă. Şi-au ţinut răsuflarea, ascultând suspinele îndurerate.

„Voi fi bună. Voi fi curajoasă", şi-a repetat Lottie în gând.

- Hei! a strigat ea.

Plânsul s-a oprit brusc şi ele au ocolit prudente copacul, ca să nu îl sperie pe cel care se afla acolo.

în spatele trunchiului se vedea stofa galbenă în carouri a unei uniforme de la Stratus. Mirosul inconfundabil de pudră de bebeluşi plutea în aer.

Şi iat-o. Aşezată sub ramurile marelui stejar era Lola Tompkins, plângând în hohote şi îndopându-se cu un pachet de biscuiţi

.Ceaţa din jurul şcolii începea să devină supărătoare şi Jamie nu reuşea să reziste în faţa cântecului ei adormitor. Totul îl epuiza, iar partea cea mai rea era că nu putea să o mai învinuiască pe Lottie pentru asta. Ea îşi ţinuse promisiunea şi se comporta ca un substitut perfect şi o elevă model, şi, în mod miraculos, reuşise să o facă şi pe Ellie să se poarte frumos. Problemele care nu-i dădeau pace lui Lottie dispăruseră, şi ar fi fost o dovadă de încăpăţânare din partea lui să o învinuiască pe ea că era distrat. Şi totuşi, exact aşa făcuse.

îi trebuise doar o săptămână în care să nu o vadă ca să îşi dea seama că nu ea era problema. Continua să fie cu mintea aiurea, tot nu făcea niciun progres în cercetările sale despre Leviathan şi continua să se gândească la Lottie.

Pentru că nu mai putea să o învinuiască pe ea, dădea vina pe toată lumea şi pe toate lucrurile.

- Jamie, ai auzit ce-am spus?

Jamie a ridicat privirea spre Raphael, care dădea din mână pentru a-i atrage atenţia, în vreme ce se îndreptau amândoi către bibliotecă.

- Da, Raphael, dar pur şi simplu nu ştiu cum să-ţi mai explic că nu-mi pasă ce personaj din *Răzbunătorii* aş putea să fiu.

Jamie şi-a dat ochii peste cap, ştiind că Raphael nu avea să renunţe la subiect.

- întotdeauna mi s-a părut că tu semeni cu Bucky. Eşti atât de serios şi de melancolic.

Raphael s-a holbat la Jamie ca şi cum s-ar fi pregătit să îi prezică viitorul. Jamie i-a răspuns cu o privire dezaprobatoare, care a reuşit să-l facă pe Raphael doar să râdă.

- Dap! a pufnit Raphael. Tu şi Bucky v-aţi potrivi la fix!

Au trecut pe lângă un grup de eleve de la Ivy, care au

chicotit şi s-au înroşit când Raphael le-a făcut cu ochiul, iar Jamie a trebuit să se abţină să îl ia peste picior. Se

obişnuise repede cu efectul pe care el şi Raphael îl aveau asupra elevelor, dar se detesta pentru că se lăsa atras în jocul ăsta. I-a zâmbit uneia dintre fete. Aşa cum era de aşteptat, ea s-a înroşit ca focul şi le-a şoptit ceva prietenelor ei. Vanitatea era o altă slăbiciune pe care această şcoală o scosese la iveală în Jamie.

Au intrat pe uşa arcuită a bibliotecii, unde stabiliseră să se întâlnească cu Percy. Astăzi era mai linişte decât de obicei, căci toată lumea se pregătea pentru examenele de iarnă. Lui Jamie atmosfera i se părea neliniştitoare, ca şi cum dincolo de aparenta acalmie ar fi stat la pândă ceva.

Apoi l-a izbit mirosul.

Dulce, ca pudra pentru bebeluşi. Acel miros inconfundabil nu putea însemna decât un singur lucru. Jamie a intrat imediat în alertă, gata să acţioneze rapid în momentul în care cineva ar fi prezentat simptome de intoxicaţie cu formulă Hamelin. Instinctiv, a întins braţul în faţa lui Raphael, ferindu-l de orice posibil pericol. Mintea i s-a umplut de imagini cu Lottie având probleme, cu Lottie otrăvită, cu toate persoanele la care ţinea el victime ale Leviathan.

Un mormăit i-a scăpat din gât. „Ar trebui să te gândeşti numai la Ellie."

Raphael i-a împins braţul deoparte în clipa în care sursa mirosului le-a apărut în faţa ochilor.

Micky Tompkins. Stătea jos şi vorbea concentrat cu Percy. Era ciudat să îl vadă pe Micky fără Lola. El şi Percy comunicau prin semne. N-ar fi trebuit să îl surprindă pe Jamie că Micky cunoştea limbajul semnelor; Micky şi Lola crescuseră cu Percy, familiile lor fiind foarte apropiate datorită afacerilor. Ceea ce îl surprindea era subiectul discuţiei lor, uşor de citit pentru el în timp ce-i urmărea cu privirea.

Prinse trei cuvinte-cheie. „Periculos"... „marionetă"... „ajutor".

Dar ultima propoziţie a fost cea care l-a îngrijorat cel mai mult pe Jamie. Percy a ridicat privirea şi l-a surprins

uitân- du-se la ei. Şi-a coborât mâinile, încercând să-şi ascundă mesajul, dar nu a funcţionat. Jamie l-a văzut pe colegul lui de cameră spunându-i lui Micky: „Opreşte-te. Jamie cunoaşte limbajul semnelor".

Au încremenit amândoi şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, s-au întors către Raphael şi Jamie, care se apropiau de ei.

- Micky! Nu ştiam că te-ai întors. Raphael s-a repezit spre el, ciufulindu-l în joacă. Eşti OK? Unde e Lola?

Micky le-a zâmbit radios amândurora, un gest atât de dulce, încât Jamie aproape că i-a simţit gustul.

- Salut, Raphael, Jamie. Sunt foarte bine, mulţumesc.

Micky întotdeauna avusese un fel ciudat de a vorbi: fără prea multe cuvinte. Dar chiar şi pentru el răspunsul era prea concis, în ciuda zâmbetului.

- Unde e Lola? a repetat Jamie, silindu-se să-şi păstreze tonul vesel al vocii.

Nu voia ca Micky să îşi dea seama de suspiciunile lui. Micky s-a întors către el, iar privirea lui albastră de gheaţă i-a străpuns inima.

- Sunt convins că Lola e foarte OK fără mine.

în mod clar, Lola nu era deloc OK. Lottie nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de supărat. O durea chiar şi să se uite la ea cum suferea.

- Lola? a spus Lottie încetişor.

Lola a tresărit auzindu-şi numele şi s-a şters repede la ochi, încercând din răsputeri să ascundă că plânsese. Bineînţeles că nu a funcţionat; avea ochii umflaţi, iar nasul îi devenise aproape la fel de roşu ca buzele.

- Eşti OK? a întrebat Ellie serioasă, neştiind cum să o aline.

- Sunt foarte bine.

Lola a încercat să schiţeze un zâmbet, care lui Lottie i-a rupt inima. Ea însăşi îşi perfecţionase zâmbetul fals cu mulţi ani în urmă.

Ellie şi-a scos geaca şi, fără niciun cuvânt, a înfăşurat-o în jurul Lolei. Binah şi Lottie i-au urmat

exemplul şi s-au aşezat în cealaltă parte a Lolei, înconjurând-o toate acum ca un cocon cald. Pentru o clipă, ea a părut şocată, dar curând s-a relaxat în compania lor, lăsându-şi lacrimile să-i alunece nestingherite pe obraji.

- Nici măcar nu ştiam că te-ai întors, a şoptit încetişor Lottie.

- M-am întors azi-dimineaţă, a răspuns ea cu un sughiţ. Cum m-aţi găsit aici?

- Ne-am luat după firimiturile de biscuiţi, a răspuns Binah, râzând de isprava lor.

- Ups!

Lola a roşit şi a râs uşor, cu jumătate de gură.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Ellie. E nevoie să bat pe cineva?

Ellie şi-a lovit palma cu pumnul pentru a arăta că vorbea serios şi Lola aproape că a zâmbit, dar a scuturat repede din cap.

- Nu, nu. Doar că se duce totul de râpă. Şi-a răsucit pe deget o şuviţă de păr alb. Sunt îngrijorată că ne-am întors prea repede la şcoală, dar trebuia să plecăm din casa aia.

Lottie cunoştea prea bine sentimentul acela, cercul vicios de a vrea să fii alături de cineva drag din familie care e bolnav, dar pe care îţi e prea greu să îl vezi aşa de nefericit.

- înţeleg, a spus încet Lottie, dorindu-şi să îşi poată deschide sufletul în faţa Lolei şi să-i vorbească despre adevărata ei viaţă de familie. Am auzit de tatăl tău la ştiri.

Din fericire, Lottie simţea că Lola începea să se liniştească.

Lola a respirat adânc şi sacadat şi a început să îşi spună povestea.

- Tatăl meu e aşa de bolnav. E bolnav de foarte mult timp. Richard Butter l-a ajutat cu afacerea, dar anul ăsta i-a fost mult mai rău. Lola s-a oprit preţ de o clipă, ca

să se adune, şi Lottie a simţit cum Ellie întinde mâna şi o strânge pe Lola de umeri. Imediat după fuziunea cu Butter, au început să se perinde pe la conac o mulţime de oameni ciudaţi, şi nu mai putem sta niciodată singuri cu tata, a continuat Lola, apoi s-a scotocit în buzunar după un şerveţel şi şi-a suflat nasul.

- Ce fel de oameni? a întrebat Ellie.

- Sunt stagiari la Richard Butter - Ingrid şi Julius. Lola a devenit foarte serioasă, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva neplăcut. Mă sperie, a şoptit ea. Dar e vorba de tata. Cred că îşi pierde minţile. Tot încearcă să cânte la pianul ăla vechi al mamei, care ne-a rămas după moartea ei, dar are degetele prea distruse de artrită. Şi, pe urmă, Micky a fost foarte îngrijorat pentru Percy. Ştiu că e greu pentru amândoi, dar nu vrea să vorbească deloc cu mine despre asta. Niciodată nu am stat prea mult timp despărţiţi. Doar am... Sunt aşa de... îmi pare rău, am...

- E OK, Lola. Binah a mângâiat-o pe cap liniştitor. Putem să stăm, pur şi simplu, cu tine dacă vrei. Nu trebuie să spui nimic.

- Ne bucurăm doar că eşti din nou cu noi, a adăugat Lottie, dar nu era sigură că Lola îi vedea zâmbetul încurajator printre lacrimi.

- Simt doar că ceva nu e în regulă cu casa. E ca şi cum ar fi fost - şi-a încreţit nasul, de parcă ar fi simţit miros de putreziciune - otrăvită.

Lottie a simţit că încremeneşte. A aruncat o privire la Bi- nah şi la Ellie. Feţele lor spuneau că şi ele credeau la fel. Coconul fusese destrămat. Vieţile oamenilor erau în pericol.

- Lola, a început ea, trebuie să te întrebăm ceva, dar, te rog, nu te simţi obligată să răspunzi dacă nu vrei.

S-au întors cu toatele, formând un romb pe pământul acoperit cu muşchi unde stăteau aşezate.

Lola s-a uitat pe rând la fiecare dintre ele şi a dat din cap.

- Ştii ceva despre un grup numit Leviathan? Sau de ce se pare că unele tablete de ciocolată Tompkins otrăvesc lumea la Rosewood?

Binah a trecut direct la subiect, fără să folosească însă un ton intimidant. Din păcate, Lola le-a privit lung, cu o faţă lipsită de expresie. Ceaţa a părut să se îndesească şi să devină mai groasă în jurul lor.

- Otrăvesc? Ciocolata Tompkins? Nu... nu ştiu nimic despre asta. Lola şi-a lăsat capul în jos şi a apăsat cu palma iarba udă de rouă de lângă ele, lăsând o urmă închisă la culoare. îmi pare rău...

Ellie a început să-şi muşte buza, iar părul negru i-a căzut peste ochi în vreme ce trăgea de iarbă.

- E OK, a spus repede Lottie, încercând să înveselească atmosfera.

A întins o mână spre Ellie, un gest pe care îl făcuse de un milion de ori. Toate aveau hainele umede de la cât umblaseră prin ceaţă şi toată lumea începuse să tremure de frig.

- Stai liniştită, o să aflăm noi ce se întâmplă cu formula Hamelin.

Ochii Lolei s-au făcut mari.

- Ai spus „formula Hamelin"?
- Da, a răspuns încet Lottie.
- De unde naiba ştii de asta?

Lola s-a îndreptat brusc, lovindu-se de crengile copacului, de unde o ploaie dfe rouă s-a scuturat pe ele.

Cele trei fete s-au uitat una la alta.

- Păi, avem motive să credem că o variantă a formulei Hamelin e cea care otrăveşte oamenii de la Rosewood, a spus Binah, apoi şi-a curăţat ochelarii cu un colţ din puloverul ei galben de la Stratus şi apoi şi i-a pus la loc. Ştii ceva despre asta?

O pală de vânt s-a stârnit brusc şi ceaţa a părut să se învolbureze în jurul Lolei, iar şuviţe din părul ei mătăsos au fluturat delicat, umplând aerul cu un miros dulceag.

- Nu e o poveste frumoasă, a spus ea, în cele din urmă, şi dintr-odată a părut mult mai matură. Străbunicul meu, Hanz Thumann, a fost principalul cercetător. Era un om foarte rău. Vorbele ei păreau vâscoase şi dense ca melasa. A renunţat la proiect după ce şi-a dat seama, hm, cât de distrugător era. A ascuns toate cercetările şi a fugit în Anglia,
unde şi-a schimbat numele. Lola şi-a lăsat privirea în poală. Mâinile i se înroşiseră de frig şi pe obraji îi apăruseră două cercuri rozalii perfecte. Aşa am devenit Tompkins.

înainte ca vreuna din fete să poată spune ceva, Lola a băgat mâna în geantă şi a scos o cutie muzicală albă.

- Asta e tot ce-a mai rămas din Thumann, a spus aproape în şoaptă în vreme ce ridica încet capacul.

Pe cutie erau pictate păsări albe care zburau sau se adăposteau în nişte tufişuri roz dintr-o pădure crem. Când capacul s-a ridicat, a apărut un porumbel mic din porţelan, care a început să se învârtă când muzica a prins viaţă.

Lottie a recunoscut imediat melodia obsedantă; era aceeaşi melodie pe care o auzise la intrarea în pădure.

Pe partea interioară a capacului, cu un scris de mână frumos, erau nişte cuvinte pe care Lottie nu ştia să le traducă.

Um diese erinnerung festzuhalten, musst du sie zuerst zerstören.

- El i-a dat cutia mamei, iar ea ne-a dăruit-o nouă, a continuat Lola. E foarte specială.

A cuprins cu palmele obiectul preţios şi l-a strâns la piept, stând în genunchi ca şi cum s-ar fi rugat.

Lottie nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult semăna cu Lola. Familiile amândurora îşi schimbaseră numele, amândouă îşi pierduseră mamele când erau mici şi amândouă aveau obiecte preţioase care să le aducă aminte de ele. Lottie avea diadema, iar Lola, cutia muzicală.

Lola a închis cutia cu un bufnet delicat şi muzica s-a stins.

- Asta e o veste minunată! a exclamat Binah, bătând din palme, şi ceaţa a părut să se ridice ca prin minune în jurul lor. Probabil că Leviathan caută cercetările pentru a perfecţiona ceea ce au deja.

- Cum poate fi asta o veste bună? a întrebat Ellie, cu ochii mari.

- Pentru că, a continuat Binah, ridicându-se în picioare, înseamnă că Leviathan nu are informaţiile care îi trebuie. De aceea face experimente pe elevii de la Rosewood. Nu înţelegeţi? încă avem timp să oprim orice-ar avea de gând să facă.

Lottie a simţit un v$l de uşurare. Asta era nemaipomenit. Dacă aveau dreptate, atunci Leviathan nu reprezenta totuşi ameninţarea de care se temeau - încă.

- V-am fost de ajutor? a întrebat Lola cu un chiţăit, revenind la obişnuita ei purtare dulce.

Mai mult decât crezi, a răspuns Lottie

.27 cT9

Către Alteţa Sa Regală, Lottie Pumpkin.

De LUNI întregi mă tot gândesc dacă să-ţi trimit sau nu această scrisoare, dar, până la urmă, m-am hotărât că fac ceea ce trebuie spunându-ţi ce am descoperit, chiar dacă sunt absolut convins că o să te înfurii pe mine pentru că „m-am implicat". Dar nu uita că sunt cel mai bun prieten al tău din copilărie şi mama mea îţi *face mâncarea preferată ŞI, dacă asta nu ajută, încearcă să-ţi aminteşti zâmbetul meu nevinovat şi cum întotdeauna reuşea să te convingă. Aşa că, fără să mai lungesc vorba, şi ŞTIU că ai spus să nu mă implic, dar am găsit pe net aceste imagini în vreme ce căutam câteva dintre numele pe care le-ai pomenit când ai fost aici, şi pozele astea, cum e de înţeles, m-au cam speriat, şi m-am gândit să ţi le trimit în caz că au cumva de-a face cu acel „Leviathan" de care ziceai.*

Sper că nu e prea stresant să fii prinţesă.

Prietenul tău foarte drăguţ, care chiar nu a vrut să se implice, şi asta a fost doar un accident,
Ollie
P.S. NU TE SUPĂRA PE MINE

.Lottie s-a holbat la scrisoarea scrisă de mână, neputân- du-se abţine să scrâşnească din dinţi. Era singură în bibliotecă. Binah avea pregătire suplimentară cu nişte elevi din clase mai mici, iar Ellie era la antrenamentele de scrimă.

„Drăguţul de tine!"

Exact asta nu voise să facă Ollie. Şi mai ştia, în adâncul sufletului, că, de fapt, o enerva că Jamie avusese dreptate - din nou.

O avertizase că, dacă îi spunea lui Ollie, îl putea pune în primejdie, că nu trebuia să aducă şi alte persoane în lumea lor. Acum, Ollie bâjbâia prin preajma conspiraţiei Leviathan, şi nu putea face nimic pentru a-l opri. Lottie şi prietenii ei de la Rosewood aveau acum o mulţime de informaţii. Ştiau că Leviathan încerca să perfecţioneze formula Hamelin. Ştiau că experimenta o dată pe săptămână cu ciocolata Tompkins. Şi mai ştiau că ceva dubios se petrecea la conacul Tompkins şi, posibil, cu compania Butter.

Dar tot nu ştiau cum strecura Leviathan otrava în Rosewood, care era scopul lui sau unde erau ascunse cercetările pe care le căuta. Lottie a respirat adânc şi a luat din nou scrisoarea lui Ollie. O umbră a căzut peste ea, lungă şi întunecată. Inima a început să-i bată mai tare. Fără să ridice privirea, ştia exact cine era.

- Bună, Jamie.

A încercat să-şi păstreze faţa serioasă. Umbra s-a mutat dincolo de masă şi Lottie a auzit hârşâitul unui scaun când Jamie s-a aşezat în faţa ei. I-a văzut pe masă mâinile cafenii, cu degetele împletite, când s-a aplecat spre ea.

- Lottie, a început el în şoaptă. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

Lottie şi-a muşcat buza. Dintr-odată, aşezată în acel moment în faţa lui, nu-şi mai putea aduce aminte de ce fuseseră atât de distanţi.

„Pentru că îi distragi atenţia", o voce enervantă din capul ei i-a amintit.

- Cum vrei, a răspuns ea, dar fără să ridice privirea din scrisoarea lui Ollie.

- Lottie, a repetat el, de data asta pe un ton mai categoric. Ai putea să te uiţi la mine măcar?

A simţit afectarea din vocea lui. A ridicat fără să vrea privirea şi a fost şocată să vadă cât de obosit părea. Părul lui negru, neascultător, era mai răvăşit decât de obicei, şi ea a simţit nevoia să-i dea la o parte o şuviţă de pe chip.

- Aşa e mai bine, a zis el.

- Ce s-a întâmplat? l-a întrebat fără să vrea, apoi i-a venit să-şi tragă una pentru că ştia cât ura să fie întrebat asta.

Tot necazul ăsta începuse pentru că el credea că îşi punea sentimentele înaintea datoriei.

Jamie a respirat adânc.

- Voiam să-ţi spun cât de mulţumit sunt de lucrurile pe care le-ai descoperit. Lottie nu s-a putut abţine să mormăie ceva, dar el a ridicat o mână pentru a o opri. Şi sunt impresionat de cât de bine vă descurcaţi la şcoală tu şi Ellie. Chiar te-ai ridicat la înălţimea rolului tău.

Lottie s-a străduit din răsputeri să nu se holbeze la el. Nu-i venea să creadă. Chiar o căutase ca s-o laude? Era cu adevărat impresionat?

- Mersi...?

Era convinsă că buzele i-au zvâcnit la auzul neîncrederii din vocea ei şi pentru prima oară după mult timp s-a gândit că poate lucrurile ar fi putut să fie din nou ca înainte.

- Da, păi... poate că a fost bine că n-am mai stat împreună un timp.

- Poate...

Şi-ar fi dorit atât de mult să-i ceară din nou iertare că îi dăruise cartea, că îl făcuse să se gândească la lucruri la care n-ar fi vrut să se gândească, dar acum ştia că nu trebuia să o facă. Ochii aceia căprui-închis s-au mijit spre ea. Era prima dată când o privea cu adevărat după ce se certaseră.

- Asta înseamnă că sunt iertată? a întrebat ea temătoare, cu inima bubuindu-i în piept.

Jamie a scos unul din oftaturile lui adânci, la care Lottie nu şi-a putut stăpâni zâmbetul.

- Te-ai schimbat aşa de mult, a şoptit el, fără să-şi ia privirea din ochii ei.

Exista o tristeţe în felul în care a spus-o, şi Lottie a simţit o durere în piept. Cuvintele lui erau atât de asemănătoare cu cele ale lui Ollie, dar ea nu se mai temea de ele. De când aflase de Liliana şi de legătura ei intimă cu şcoala, se simţea bine în pielea sa. îşi dorea ca şi Jamie să găsească într-o bună zi aceeaşi uşurare.

- Aşa şi sper, a răspuns ea cât de relaxată a putut. Mă ştii de mai bine de un an.

El şi-a dat părul deoparte şi mâna i-a ascuns o clipă ochii. Când a lăsat-o jos, Lottie a văzut un zâmbet jucându-i pe buze.

- Cel mai lung an din viaţa mea, a spus Jamie.

Ea i-a răspuns tot cu un zâmbet, care nu venea însă din inimă. Era limpede că şi el se prefăcea: Lottie deja ştia să recunoască o mască. Bagateliza ceea ce îi adusese acolo, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Lottie o văzuse pe Ellie făcând acelaşi lucru, dar diferenţa era că ea găsea întotdeauna o cale de a-şi rezolva problemele. în privinţa lui, Lottie nu era atât de sigură - se străduia prea mult să păstreze aparenţele.

„De ce nu îţi înfrunţi demonii, Jamie?" Asta şi-ar fi dorit Lottie să spună, de fapt, dar a continuat să zâmbească. Se mândrise întotdeauna că era bună şi săritoare, la fel ca prinţesele din basmele pe care i le citea mama ei atunci când era mică. Dar acum înţelegea. Nu puteai să ajuţi pe cineva care nu voia să fie ajutat, şi, dacă nu aveai grijă, puteai face mai mult rău decât bine.

- Ce-i aia? a întrebat el, arătând către scrisoarea din faţa ei, şi ea şi-a dat seama că ratase orice şansă de a lămuri în acel moment problema complicată numită „Jamie".

Lottie a şovăit.

- E o scrisoare de la Ollie. Zice că a găsit nişte chestii pe care crede că ar trebui să le văd.

Nu avea niciun rost să se ascundă după deget, aştep- tându-se de la bun început la expresia dezaprobatoare a lui Jamie

- .Ce fel de *chestii1*

- Nişte *chestii* care, crede el, ar putea avea legătură cu Leviathan.

Aşa cum era de aşteptat, Jamie s-a încruntat şi orice urmă de amuzament a dispărut.

- Continuă, a spus şi i-a făcut semn să îi arate scrisoarea.

Lottie a luat cu grijă plicul, dar, în clipa în care a dat să

scoată hârtiile, un val de teamă a străbătut-o, acelaşi fuior de teamă pe care îl simţise cu un an în urmă, când găsiseră, sub salteaua ei, un desen cu sigiliul Casei Wolfson acoperit cu un semn al morţii - pus acolo ca să o sperie pe prinţesa Maradovei. Atunci ştiuse, după felul în care îi tremurau mâinile, că ceva sinistru pândea de sub saltea, iar acum degetele îi tremurau din nou în vreme ce scotea imaginile. Şi totuşi, nu-i era cunoscut nimic din ce era înăuntru.

Avea în faţă patru fotografii, fiecare cu un cerc roşu desenat în jurul aceloraşi două persoane îmbrăcate în negru, care erau prezente în fiecare poză.

Pe spatele fiecărui prinţ, Ollie scrisese o dată şi un loc. Aceleaşi două chipuri care apăreau iar şi iar. Prima dată, la conferinţa de presă despre dispariţia lui Percy, apoi din nou, la recuperarea lui Percy, la fuziunea dintre Tompkins şi Butter şi, în final, la casa familiei Tompkins.

„Au început să se perinde pe la conac o mulţime de oameni ciudaţi." Cuvintele Lolei i-au răsunat în minte. „Mă sperie."

S-a uitat lung la băiatul şi fata misterioşi. Nu puteau fi mult mai mari decât ea, dar aveau ceva sinistru, ca şi cum chiar şi să se uite la ei în poze putea fi periculos. Băiatul purta în toate fotografiile o pălărie de cowboy, care îi arunca pe chip o umbră întunecată, dar ochii fetei erau luminoşi şi străluceau în imagine, ca şi cum ar fi putut vedea totul.

- Îi recunoşti? a întrebat Lottie, împingând repede hârtiile pe masă către Jamie, vrând să se îndepărteze cât mai mult posibil de privirile lor.

Jamie a studiat fiecare imagine, analizând fotografiile atât de atent, încât Lottie s-a gândit că ar fi putut să facă o gaură în hârtie cu privirea aceea arzătoare. A pufăit descurajat şi i le-a împins înapoi.

- Nu, a spus el.

Muşcându-şi buza, Lottie s-a uitat din nou lung la cei doi necunoscuţi. Trebuia să fie ceva acolo care să le dea un indiciu, ceva ce ei îi scăpa.

A mijit ochii uitându-se la un tatuaj de pe braţul fetei. Dacă ar fi putut...

- Jamie, dă-mi repede un creion.

A întins mâna fără să-şi ia privirea de la fotografie, concentrată asupra micului detaliu pe care era hotărâtă să îl descifreze.

Jamie s-a conformat, aplecându-se spre Lottie, în timp ce ea a început să deseneze în grabă ce vedea pe o pagină goală de la spatele caietului de mate.

S-a dat înapoi, mulţumită de ce-i ieşise. în faţa ei se afla un simbol necunoscut, reprodus după toate imaginile

din printuri. Era un semn al infinitului, ca doi ochi atotcunos- cători care priveau din spaţiul gol, cu o cruce dublă sub el
şi cu spini ca nişte noduri pe margine. întreaga imagine se afla în mijlocul unei coroniţe de hortensii. Ochii infinitului o priveau furioşi, urmărind-o, pândind-o.
- Lottie, unde ai văzut asta?
Tonul lui Jamie devenise suficient de imperios pentru a o smulge din uluirea ei fascinată.
- E pe braţul fetei, uite!
Lottie a arătat către cea de-a treia fotografie, dar Jamie nu i-a dat atenţie, ci i-a smuls hârtia din mână şi s-a ridicat ca să o privească mai bine în lumină.
- Jamie, ce e? Lottie a trecut de cealaltă parte a mesei pentru a se uita la desen peste umărul lui. Ce e-n neregulă?
L-a tras de mânecă şi el s-a întors. Când a văzut ce faţă făcuse, a simţit un gol în stomac. Nu arăta speriat sau gânditor. Părea iritat, ca şi cum ar fi descoperit ceva ce n-ar fi vrut.
- Am mai văzut simbolul ăsta, a spus el pe un ton solemn.
- Ce? Unde?
Jamie i-a dat înapoi hârtia, cu dinţii încleştaţi.
- E pe toată corespondenţa pe care o primeşte Percy, a spus el aproape în şoaptă.
Lui Lottie trei lucruri i-au trecut fulgerător prin minte.
Primul: Nu ar fi trebuit niciodată să-şi ignore intuiţia în privinţa lui Percy.

Al doilea: Cineva strecura otrava în şcoală în fiecare săptămână.
Al treilea: Percy era somnambul.

Totul se lega acum. Găsiseră un nou indiciu.28 cT[9]

Percy.

Jamie fusese atât de distrat, încât nu văzuse ceea ce se afla chiar sub ochii lui.

Păruse absolut normal ca un băiat recent răpit să aibă probleme cu somnul. Jamie fusese mult mai preocupat să îl convingă pe Percy să discute cu un consilier şi nu se gândise la posibilitatea ca la mijloc să fie ceva mult mai sinistru.

„Vreau să fiţi amândoi deosebit de vigilenţi în acest an."

Vorbele regelui fuseseră atât de clare. Atunci, Jamie crezuse prosteşte că mesajul îi era destinat lui Lottie. Cât se înşelase!

Jamie făcuse parte din personalul familiei regale mara- dovene de când se născuse, fusese primit şi i se încredinţase cu bunăvoinţă un rol la palat. Aşa că de ce Lottie, o fată obişnuită, reuşea să înflorească în poziţia ei de substitut, în vreme ce el se chinuia să se ridice la nivelul propriilor aşteptări ca partizan al lui Ellie? El trebuia să fie cel care elucida misterele. El trebuia să fie cel care avea grijă ca toată lumea să fie în siguranţă.

Cu gândurile acestea venise acolo în seara aceea. Strecu- rându-se din cămin în mijlocul unui decembrie geros pentru a-l urmări pe Percy Butter. Se întinsese în

pat îmbrăcat în negru, prefăcându-se că adormise, până când îl auzise pe
Percy mişcându-se. Aşteptase până în ultimul moment ca să se strecoare afară pe fereastră şi să o ia pe urmele colegului său de cameră. Percy mergea într-o linişte desăvârşită, evi- tându-i cu dibăcie pe paznici, ca şi cum ar fi fost antrenat în arta furişării, la fel ca Jamie. Acesta nu era un mers obişnuit de somnambul.

Când s-au apropiat de pod, Jamie a fost sigur că auzise o voce murmurând ceva din tufişuri. Dar nu mai vedea pe nimeni în afară de Percy, aşa că şi-a alungat gândul din minte. „Îţi imaginezi doar."

- Of, covrigi!

Micky Tompkins s-^ repezit după un tufiş în pijamaua lui cu dungi ca de acadea, peste care avea o haină groasă de stofă, când a văzut apropiindu-se lanterna unuia dintre paznicii şcolii. Era obişnuit să fie răsfăţat; aşa că de ce s-ar fi furişat el, moştenitorul cocoloşit al companiei de dulciuri Tompkins, din patul lui somptuos cu baldachin de la Stra- tus pentru a înfrunta frigul aspru al nopţii de decembrie? Singurul lucru care l-ar fi putut convinge să facă ceva atât de scandalos era zâmbetul somnoros al iubirii lui din copilăriei, Percy Butter.

Lola şi Micky crescuseră împreună cu Percy, căci familiile lor erau apropiate. Micky nu se simţise niciodată prea bine în locuri zgomotoase sau în preajma multor oameni; Lola trebuia să vorbească pentru amândoi. Dar cu Percy era altfel. Percy era tăcut şi vorbea cu mâinile. Micky îl adora. Stăteau amândoi ore în şir citind sau

desenând, neavând nevoie să vorbească. în afară de Lola, Percy era singura persoană despre care credea că îl înţelegea cu adevărat.

îşi dăduse seama imediat că ceva era în neregulă când îl văzuse la sfârşitul verii şi îşi dorise cu disperare să se întoarcă la Rosewood ca să îl ajute. Percy avea încredere în Micky şi îl rugase să vadă ce făcea când mergea în somn. Micky jurase să descopere ce i se făcuse prietenului său atunci când fusese răpit, chiar dacă asta însemna să îl urmărească pe Percy prin şcoală în toiul nopţii.

Lola Tompkins a privit îngrozită cum fratele ei geamăn coboară pe poteca ascunsă de lângă clădirea catedrei de engleză şi o ia spre pajişte. Ştia că în ultimul timp Micky se purta ciudat. Ştia, ştia prea bine. Dar să se furişeze afară? Asta părea prea de tot pentru cineva căruia nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să se culcuşească sub o pilotă straşnică într-o noapte friguroasă.

- Of, covrigi! a înjurat ea când l-a scăpat din ochi pentru o clipă, dar l-a văzut reapărând imediat şi luând-o pe pod spre pajişte şi căminul Conch.

„Ce faci, Micky?"

O bufniţă a ţipat undeva, în spatele ei, făcând-o să tresară. S-a întors ca să se uite urât la ea, dar n-a văzut nimic.

- Şşşt, încerc să mă ascund aici, a dojenit ea întunericul, după care s-a întors şi a continuat să-l urmărească pe fratele ei.

- Unu, doi, trei! Anastacia împungea aerul cu sabia în ritmul numărătorii. Unu, doi... trei!

A repetat secvenţa iar şi iar, întipărind paşii în memoria muşchilor.

începuse să se furişeze noaptea în sala de sport din căminul Conch, hotărâtă să aibă un avantaj faţă de ceilalţi membri ai echipei de scrimă înainte de Spearion. Avea un singur ţel. Trebuia să câştige.

- Unu, doi...

A şovăit, împiedicându-se când şi-a văzut inelul şi aproape icnind când imaginea Saskiei i-a apărut în faţa ochilor. Rivalul invizibil cu care luptase până acum s-a transformat într-o imagine a fostului ei partizan. A lovit cu putere năluca şi a văzut cum zâmbetul ei afectat, prostesc, dar fermecător, dispare, iar în cap i-a răsunat un râs fantomatic.

Indiferent ce făcea, nu putea să şi-o alunge din minte pe Saskia, şi nu se putea hotărî odată să-şi scoată de pe deget inelul ăla ridicol pe care i-l dăduse ea.

De fiecare dată când lumina bătea pe diamantul din centru, sclipirea acestuia îi atrăgea privirea, chinuind-o. Avea senzaţia că îşi pierde minţile. O parte din ea îşi dorea să ţipe la Saskia şi să n-o mai vadă niciodată... în vreme ce o alta se simţea extrem de singură fără ea. îi era dor de felul în care Saskia îi împletea părul şi îşi dorea

să se ghemuiască în braţele ei şi să rămână acolo pentru totdeauna.

- Aaaa!

Anastacia a scos cel mai fioros strigăt al ei de luptă, lovind din nou în gol. De data asta, o altă siluetă a apărut - iar asta nu era o fantomă. Anastacia a încremenit speriată, privind-o cum se plimbă pe lângă peretele de sticlă al sălii. Oricine ar fi fost, arăta ca un zombi. Palidă, cu ochii pe jumătate închişi, dar păşind atât de lin, ca şi cum ar fi alunecat pe gheaţă. Silueta şi-a înclinat capul într-o parte şi Anastacia s-a ascuns repede după un sac de box când a recunoscut misterioasa persoană.

Nu putea să-şi creadă ochilor.

- Percy?

„Ce naiba face?"

Părea că se îndreaptă către cafeneaua de lângă sala de sport. Anastacia şi-a lăsat jos sabia, şi-a înşfăcat rucsacul şi a pornit-o pe urmele lui. Era, cu siguranţă, o diversiune bine-venită care să-i ia gândul de la Saskia.

Luna era atât de luminoasă, încât părea practic că arde şi o să facă o gaură în cer. O lacrimă în formă de semilună pe cerul cenuşiu, care străpunge întunericul. Lui Raphael Wilcox întotdeauna îi plăcuse să exagereze puţin de dragul artei, aşa că nu s-a putut abţine să îşi spună că luna arăta foarte poetic în noaptea aceea.

„E un simbol al limpezimii", s-a gândit el. „Al felului în care totul are să fie dat în vileag, în cele din urmă."

Deoarece, în noapte aceea, Raphael o urmărea pe Anastacia pentru a descoperi unde se furişa în toiul nopţii

o dată la două zile. Avea să afle de ce se purta toată lumea atât de ciudat.

îi era dor de Saskia; întotdeauna fusese atât de deschisă şi râsese la glumele lui. Avea senzaţia că în anul acela toţi prietenii lui fie dispăruseră, fie fuseseră înlocuiţi de nişte versiuni triste şi posace ale lor. În mod clar, acolo era vorba de mai mult decât hormoni. Jamie credea că o ascundea foarte bine, dar oricine avea ochi să vadă îşi putea da seama că între el şi Lottie se întâmplase ceva. Era aproape caraghios cum se păcăleau singuri că nimeni nu observă nimic. Dar Jamie fusese în ultimele luni ca un căţeluş trist, umblând abătut de colo colo, uitându-se melancolic la Lottie când credea că nu-l vede. Raphael ştia că uneori era lipsit de tact, dar chiar şi el îşi dădea seama că ar fi fost total inutil să-l întrebe pe Jamie ce era în neregulă. Aşa că decisese, în schimb, să ia situaţia în propriile mâini. Avea de gând să îi abordeze pe toţi fără ocolişuri, începând cu Anastacia.

Nu îşi făcea griji că avea să fie prins strecurându-se pe la intrarea din spate a sălii de sport din căminul Conch. Putea să iasă din orice încurcătură cu şarmul lui, dar nu se aşteptase deloc să zărească alte trei persoane îmbrăcate în negru, care mergeau tiptil în faţa lui, dintre care una avea o claie de bucle negre uşor de recunoscut. Se părea că nu era singurul elev de la Rosewood care spiona în noaptea aceea.

- Binah! a strigat Raphael.

Lottie, Binah şi Ellie se furişau din nou prin şcoală când nu ar fi trebuit să o facă. Dar măcar de data asta nu purtau costume de Halloween.

Din clipa în care a văzut reacţia lui Jamie la simbolul cu coroniţa, Lottie a ştiut care trebuia să fie următoarea misiune. Să îl urmărească pe Percy Butter.

Existase o perioadă în viaţa lui Lottie când ideea de a ieşi pe furiş din casă după ora stingerii ar fi fost de neconceput. Acum, asta devenise, practic, o a doua natură a ei.

„Ce mi-a făcut Ellie?" s-a întrebat ea. Dar nu şi-a putut stăpâni zâmbetul care o încerca văzând cât de mult se schimbase.

Ellie şi Lottie stătuseră treze noaptea, făcând cu rândul pentru a spiona la fereastra de la balcon, în speranţa că îl zăreau pe Percy. Abia în cea de-a treia noapte apăruse, în cele din urmă, aproape invizibil când se furişa pe alee în- tr-un halat negru. în acel moment, Lottie nici măcar nu era şocată; era convinsă că teoria ei era corectă.

Când au ajuns la Stratus Side, înainte de pod, au scos un ţipăt de bufniţă pe care îl învăţaseră de la Binah. Sunetul era un semnal pentru ea ca să se strecoare afară. A apărut brusc lângă ele, făcând-o pe Lottie să tresară. Binah a dus un deget la gură pentru a le spune să nu scoată niciun sunet. Erau toate îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, cu glugi mari pe cap. Gluga lui Binah nu reuşea însă să-i acopere buclele negre şi lucioase.

L-au urmărit pe Percy tot drumul până la sala de sport de la Conch, încercând să nu se împiedice una de alta când bâjbâiseră prin întunericul beznă şi trecuseră prin două încăperi.

- Ai auzit? Ellie a înşfăcat-o pe Lottie şi a tras-o înapoi. Mai e cineva aici, înăuntru.

în spatele lor s-a auzit scârţâitul inconfundabil al unei uşi şi şi-au ţinut cu toatele răsuflarea. Un milion de gânduri au dat năvală în mintea lui Lottie.

„O să intrăm în mare bucluc, Ellie o să fie dată afară, iar eu o să-mi pierd slujba de substitut. Cum am putut să fiu atât de proastă?"

Dar, tocmai când panica începea să o strângă de gât, o voce familiară a strigat:

- Binah?
- Raphael? au exclamat ele în cor, dându-şi jos glugile.
- Ce naiba faceţi aici? a întrebat el, închizând încet uşa în urma lui.
- Ce facem noi? a zis Ellie, înecându-se. Ce faci tu aici?

A dat drumul, în sfârşit, braţului lui Lottie, iar Raphael a vrut să se apropie de ele, când s-a auzit un zăngănit puternic din încăperea alăturată, urmat de o voce dulce, pe care au recunoscut-o cu toţii.

- Of, covrigi!
- Aia a fost... Lola? a întrebat Lottie, gândindu-se că poate nici nu se trezise şi întâmplările alea stranii erau, de fapt, un vis.

S-a dus în vârful picioarelor până la Binah şi la Ellie, care trăgeau cu ochiul pe după colţ. Da, era Lola, întinsă pe podea într-o haină de stofă neagră cu glugă, încercând cu disperare să ridice nişte gantere pe care le dăduse jos de pe o poliţă.

- Eşti sigură că suntem treze? a şoptit Lottie.

- „Să fim noi treji, sau poate mai dormim?"[1], a zis Binah, chicotind şi primind un pufnet de la Lottie şi Raphael.

William Shakespeare, Visul unei *nopţi de vară,* **actul IV, scena 1, în româneşte de Şt. O. Iosif (n.tr.)**

Auzind râsul lui Binah, Lola s-a întors brusc, scăpând din mână una din ganterele pe care le ridicase.

- Lola, ce faci aici?

Ea s-a holbat la ei, cu ochii mari.

- Il urmăream pe Micky, a spus şi s-a apropiat de ei.

„Şi Micky îl urmăreşte pe Percy?" s-a gândit deodată Lottie.

Raphael a rămas cu gura căscată.

- E şi Micky aici?
- Voi de ce sunteţi? a întrebat Lola.
- Il urmăream pe Percy.
- Il urmăreaţi pe Percy? a repetat Raphael ca un ecou, total nedumerit.
- Da, nu asta făceai şi tu? a răspuns Binah, râzând; în mod clar, situaţia i se părea de-a dreptul caraghioasă.
- Ce? Nu, eu o urmăream pe Anastacia. Din două în două nopţi se tot duce pe furiş la sala de sport.
- Ştiam eu! a bodogănit Ellie. Escroaca aia mică încearcă să obţină un avantaj faţă de ceilalţi.

Lottie nici n-o mai asculta pe Ellie, dându-şi seama că era posibil să nu mai aibă timp.

- Lola, unde s-a dus Micky? a întrebat, fără să mai încerce să-şi ascundă îngrijorarea.

Lola a arătat spre stânga.

- A intrat în cafenea.

S-au îndreptat cu toţii în vârful picioarelor către uşa dublă de la capătul sălii, care ducea în partea din spate a cafenelei.

- Şi de ce îl spionaţi voi pe Percy? a întrebat Raphael în vreme ce intrau pe uşile batante.

- Nu ştim încă exact, a răspuns Lottie, furişându-se către panoul care ascundea tejgheaua cu sendvişuri, dar am... AAAA!

S-a împiedicat de cineva care stătea ghemuit în spatele uşii. Două perechi de mâini s-au întins să o apuce. Prima pereche era a lui Ellie, care a încercat să o tragă înapoi în picioare. Cea de-a doua s-a întins să o sprijine când s-a împiedicat. Asta era a cuiva pe care nu se aştepta deloc să-l vadă acolo.

- Jamie?

înainte să apuce el să răspundă, au căzut toţi trei în spate pe pardoseala de gresie. Ellie i-a amortizat căderea, dar, după cum o durea piciorul, Lottie şi-a dat seama imediat că avea să se aleagă cu o vânătaie. Dar exista o problemă mai urgentă. Lottie era făcută sendviş între Ellie şi Jamie. Medalioanele cu lup erau aliniate ca o suliţă care străpungea cele trei inimi ale lor.

Jamie s-a îndreptat uşor, dar, când au încercat toţi trei să se ridice în capul oaselor în acelaşi timp, Lottie a descoperit că picioarele i se încurcaseră printre ale lui Ellie.

- Lasă-mă să... Stai!

Jamie s-a aplecat în faţă ca să o ajute, cu faţa periculos de aproape de a ei. Lottie îi simţea răsuflarea pe obraz.

- Stai, trebuie să-mi scot braţul... Ellie s-a apucat de mijlocul lui Lottie pentru a se îndrepta, suflându-i fierbinte pe ceafă.

Totul părea fierbinte şi sângele i-a năvălit lui Lottie în obraji. Jamie a mârâit, înşfăcându-le pe amândouă şi trăgându-le în sus ca şi cum ar fi fost uşoare ca un fulg.

- Ce naiba faceţi aici? a pufnit el, frecându-se pe frunte.

Lottie nu-l vedea prea bine în întuneric, dar părea agitat. Se pregătea să-i răspundă, când a văzut de ce se împiedicase. Micky Tompkins era ghemuit pe podea, strâmbându-se de durere şi frecând locul în care îl lovise Lottie. Totuşi, părea să fie atent la ceva aflat dincolo de panoul de lângă tejgheaua cu sendvişuri.

- Uite-l, a spus el foarte încet.

Toată lumea a tăcut şi s-a apropiat ca să se uite după panou, în vreme ce Percy traversa somnoros cafeneaua, cu ochii sticloşi, ca şi cum ar fi fost în transă.

S-a apropiat de standul cu dulciuri şi batoane energizante din faţa lor şi apoi a făcut lucrul de care se temeau cu toţii. A scos din buzunar o ciocolată Tompkins şi a pus-o pe stand.

El era. El era cel care planta ciocolatele otrăvite.

Cumva, Percy Butter fusese programat să infecteze şcoala cu formula experimentală.

Binah, Ellie şi Lottie s-au privit.

- Păi, cred că avem răspunsul, a spus Jamie.

„Bietul Percy!" s-a gândit Lottie, strângând din pumni.
Micky părea tulburat şi, fără niciun cuvânt, s-a întins să o apuce pe Lola de mână.
Un mârâit grav a scăpat de pe buzele lui Ellie.
- O să plătească cu toţii pentru asta, a mormăit ea.

- O să avem noi grijă, a adăugat Lottie, surprinsă ea însăşi de convingerea din vocea ei.

Nimeni nu putea să le facă rău elevilor ei de la Rosewood şi să scape basma curată.

- A... Vocea nazală a lui Raphael i-a întrerupt din gândurile lor. Aia e Anastacia?

- Hei! a strigat Anastacia furioasă, apucându-l pe Percy de umăr şi răsucindu-l.
Ochii lui au sclipit, recunoscând-o.

Prietenii lui care priveau nu au avut nicio şansă de a reacţiona - în acel moment, panoul de care se sprijineau a cedat. S-au rostogolit în faţă, dărâmându-i şi pe Anastacia şi pe Percy. Era un taln\eş-balmeş de corpuri şi cea mai mare comedie a erorilor[1] din care făcuse Lottie parte vreodată.

- Ce nai... a strigat cu o voce stridentă Anastacia, în vreme ce ce chinuiau cu toţii să se ridice.

Jamie l-a ajutat pe Percy, care era foarte confuz şi arăta ca şi cum tocmai văzuse o fantomă.

- OK, asta a fost. Raphael s-a ridicat în picioare, încercând să folosească limbajul semnelor pentru Percy. E momentul să ne explicaţi ce naiba se întâmplă aici.

29

Referire la *Comedia erorilor* **de William Shakespeare. Piesa urmăreşte povestea a două perechi de gemeni identici cu acelaşi nume - Antipholus din Efes şi Antipholus din Siracuza, respectiv Dromio din Efes şi Dromio din Siracuza separaţi din greşeală la naştere, care se regăsesc mai târziu în situaţii identice, fiecare fiind sluga şi, respectiv, stăpânul geamănului din cealaltă pereche, (n.red.)** (T9 ^

Era a doua zi după aventura lor de la miezul nopţii, iar ceaţa care copleşise şcoala începuse să se risipească, în cele din urmă, scoţând la iveală tot ce rămăsese ascuns vederii de pâcla ei stranie. Aşa cum stabiliseră, s-au întâlnit înainte de micul dejun în grădina interioară de trandafiri - acolo puteau vorbi fără să-i spioneze nimeni şi majoritatea elevilor încă dormeau. Apa bolborosea şi gâlgâia pe treptele cascadei miniaturale, vărsându-se apoi în iaz, a cărui suprafaţă reflecta cupola de sticlă de deasupra. Era singurul loc din Rosewood Hali unde erau flori tot anul.

Au pus cap la cap tot ce ştiau şi i-au explicat lui Raphael ce se petrecea, omiţând însă adevărul despre Ellie şi Lottie. Nu era corect să îl mai lase pe dinafară. I-au spus ce făcuse Leviathan la balul verii. Cum Saskia devenise membră a unei societăţi secrete malefice care încercase să o răpească pe prinţesa Maradovei.

Apoi a venit rândul lui Percy.

- Percy, poţi să ne arăţi scrisorile? l-a întrebat Jamie prin semne.

Percy a scos paisprezece scrisori anonime. A început să explice prin semne, şi Jamie a tradus, cum fiecare plic conţinuse o ciocolată şi simbolul sinistru pe care acum îl numeau „marca Leviathan". Percy a trebuit să aibă grijă să nu privească simbolul. Nu erau siguri, dar puteau bănui, pe baza a ceea ce ştiau, că, în perioada în care fusese răpit, Leviathan îi spălase creierul şi îl programase să le urmeze ordinele ori de câte ori vedea simbolul, şi aşa ajunsese să distribuie ciocolată otrăvită prin şcoală pentru ei. Un plan viclean şi necinstit.

- Aşa a păţit şi Saskia, nu? I-au spălat şi ei creierul.

Era mai puţin o întrebare, cât o speranţă disperată de care se agăţa Raphael. Trioul regal a schimbat o privire, căci nimeni nu ştia ce să spună. Era ceva lipicios în cuvintele lui Raphael, ca un clei gros pe care îl foloseşti pentru a lipi un ornament spart, dar, înainte ca Lottie să apuce să mediteze la senzaţia pe care i-cn trezea, Jamie a respirat adânc şi cu părere de rău.

- Nu, Raphael. Saskia a avut alte motive.

Jamie nu se pricepuse niciodată să îndulcească lucrurile neplăcute.

- Dar poate că au ademenit-o... Cu siguranţă aşa au făcut. Ea n-ar...

- *Tais-toi*, Raphael! s-a răstit Anastacia.

Stătuse pe pervaz, privind pe fereastră, fără să spună o vorbă. Chiar şi după noaptea aceea agitată, părul

ei de culoarea lemnului de mahon era impecabil şi, în ciuda tensiunii, Lottie şi-ar fi dorit să-l poată atinge.

- Ştia prea bine ce face, a continuat Anastacia, întorcân- du-se din nou spre fereastră.

Raphael a bolborosit ceva la auzul cuvintelor ei, ridicând, deloc convins, o sprânceană.

- Tipic pentru tine, Anastacia. Voi două aţi fost întotdeauna aşa de...

- Nu ştii nimic despre noi, s-a răstit ea, şi acea ardoare intensă pe care o văzuse Lottie în seara balului verii începuse să se învolbureze din nou în jurul ei.

Anastacia nu a bătut în retragere în faţa stânjenelii generale, provocându-i pe toţi să o contrazică. Nimeni nu a făcut-o. Raphael a tresărit, cu o privire nedumerită când şi-a dat seama că era posibil să nu ştie tot ce credea el că ştie.

Lottie a tras adânc aer în piept. Trebuia să menţină pacea între ei; dacă se supărau unii pe alţii, nu puteau fi de niciun folos.

„Fii de neoprit!"

- Ascultaţi! a spus Lottie cu o voce piţigăiată, pe un ton mai puţin autoritar decât sperase, dar a scrâşnit din dinţi şi a continuat. Vestea bună e că am aflat cum distribuia Percy fără să ştie ciocolata, şi acum putem să oprim asta. Dar tot nu putem îngădui ca cei din Leviathan să scape nepedepsiţi. Nu putem să-i lăsăm să le mai facă rău şi altora.

- Dar ce putem face? Nu ştim cine sunt oamenii ăştia sau care e planul lor, a spus Lola.

Jamie a scuturat din cap.

- Ştim că experimentează ceea ce au din formula Ha- melin pentru a obţine anumite rezultate. Ştim că încearcă să controleze oamenii şi ştim că în treaba asta e implicată compania de dulciuri Tompkins.

- Scopul nostru rămâne acelaşi, a intervenit Binah. Trebuie să-i împiedicăm să perfecţioneze formula Hamelin.

Lola a spus că Thumann şi-a ascuns cercetările, aşa că Levi- athan le caută probabil.

S-a întors întrebătoare către gemeni.

- Dar nici noi nu ştim unde e, au ciripit ei la unison.

- Nu ştim unde o caută ei, a adăugat Lola.

- Hmm, a făcut Binah, bătându-se uşor cu degetul pe bărbie, ceea ce trebuie noi să găsim e pe cineva care să ştie mai multe despre cum funcţionează Leviathan. Şi-a întors privirea către Anastacia. Dar cine ar putea şti asta?

- Cum rămâne cu Saskia? Nu e încă la palat? a spus Ra- phael fără să-şi dea seama. Nu poate cineva să stea de vorbă cu ea?

Lumina s-a reflectat în ochelarii lui Binah când ea a zâmbit larg la răspunsul lui.

- Excelentă sugestie, Raphael!

Era aproape ca şi cum l-ar fi determinat chiar ea să facă această sugestie. La urma urmei, Raphael era unul dintre puţinii care o puteau convinge pe Anastacia să facă ceva - iar Anastacia era singura persoană cu care ar fi vrut Saskia să vorbească.

„Ce tare e!"

Lottie, Jamie şi Ellie s-au întors către Anastacia.

- Ce? a întrebat ea pe un ton indignat. Nu e problema mea!

Ellie a privit-o fix în ochi pe Anastacia, şi ceva s-a schimbat în ea, o umbră abătându-se pe chipul său. Lottie şi Jamie s-au încordat, pregătindu-se să stingă orice foc ar fi izbucnit, când Ellie i-a văzut şi a bătut în retragere.

- Ştiu că doare. Acum înţeleg. Vorbea atât de încet, încât era greu să o auzi. Dar povestea asta e mai importantă decât sentimentele noastre.

Tăcerea vibra între ele şi Lottie s-a uitat de la una la alta, întrebându-se cine avea să cedeze prima.

- Bine! Anastacia a oftat. Dar în momentul ăsta nu pot face nimic. E tocmai în Maradova.

- Păi, a început Binah, ridicându-şi ochelarii pe nas, mai sunt doar trei zile până la vacanţă. Ai putea face o excursie...?

Toată lumea s-a întors către Anastacia şi ea a căscat ochii.

- În niciun caz! *Absolument pasl A* bătut din picior, cu mâinile înfipte hotărât în şolduri. Nu mă duc nicăieri.

Şi aşa a ajuns Anastacia Alcroft să-şi petreacă Crăciunul în Maradova.30 (T9 ^

Era primul Crăciun pe care Lottie urma să-l petreacă în Maradova. Incontestabil, regatul maradovan şi perioada festivă erau făcute unul pentru altul. Copacii erau decoraţi în culori vii şi împodobiţi cu ornamente strălucitoare care

sclipeau în soarele iernatic. Păpuşi de lemn şi globuri numite *sheniy* erau pictate şi decorate cu podoabe aurii dantelate şi agăţate în fiecare copac şi pe fiecare zid. Aroma de scorţişoară şi portocale plutea greu în aer, acestea fiind principalele ingrediente ale delicioasei băuturi fierbinţi numite *uyut,* care însemna „tihnă".

Lottie petrecuse multe zile citind despre tradiţiile de Crăciun ale poporului maradovan, şi nu doar pentru că trebuia s-o facă. Lucruşoarele făcute de mână, culorile strălucitoare şi obiectele lucioase din lemn - toate îi aminteau de basmele Fraţilor Grimm. Şi, într-adevăr, de îndată ce au coborât din maşină în faţa palatului, a simţit că deja intrase într-o poveste.

- Cum se face că o ţară atât de friguroasă şi de îndepărtată poate fi atât de bogată?

Ca să-şi întărească spusele, Anastacia s-a scuturat de frig, cuprinzându-se cu braţele şi încruntându-se atât de tare, încât părea că se aştepta ca vremea să se retragă şi să-i ceară scuze.

- Are zăcăminte de diamant, a răspuns Lottie.
- Ha! a chicotit Ellie, mijind ochii. Aşa ţi-au spus?
- Aşa scrie în cartea de istorie pe care am primit-o.
- E un paradis fiscal, Lottie, ceea ce e total imoral, a spus Ellie şi a tras un şut în zăpadă, ca şi cum ar fi lovit în capitalism.

O parte din senzaţia de basm şi bucuria lui Lottie s-a spulberat la gândul că poate citise o istorie destul de selectivă, dar atenţia i-a fost atrasă repede de altceva. Un hohot de râs sarcastic a răsunat dinspre Jamie.

- Dacă îţi pasă atât de mult, Ellie, de ce să nu faci tu ceva ca să îndrepţi situaţia când o să fii regină?
- Nu asta... Nu sunt... *Briktah*, Jamie.

Ellie s-a încruntat la el, dar el a continuat să-i zâmbească. Apoi a oftat.

- Atunci, înseamnă că nu-ţi pasă chiar atât de mult. Ellie a înşfăcat un pumn de zăpadă ca să îl arunce în el, dar Jamie s-a ferit uşor de bulgăr, care, în schimb, a lovit-o în faţă pe Anastacia.
- O, Doamne! Anastacia a încremenit pentru o clipă. *T'es* con[I]! s-a răstit ea, apoi s-a aplecat şi a făcut şi ea un bulgăr, pe care l-a aruncat prin aer într-un arc perfect, nimerind-o în plin pe Ellie.

În câteva secunde, cele două au început să se bombardeze cu zăpadă, iar hainele li s-au acoperit de cocoloaşe de pudră albă. Servitorii care le cărau bagajele le-au privit agitaţi, neştiind prea bine ce să facă, şi Jamie a trebuit să le facă semn să intre în palat.

înainte ca Lottie sau Jamie să poată interveni, Anastacia a alunecat când a încercat să mai arunce un bulgăr, aterizând în fund, cu un icnet, pe aleea îngheţată.

Ellie s-a apropiat agale de Anastacia, foarte ciufulită acum, şi a rânjit.

- Am câştigat! a zis ea.

Era greu de spus dacă de vină era epuizarea fizică sau frigul, dar Anastacia chiar a părut să se înroşească atunci când Ellie a întins mâna ca să o ajute să se ridice.

I **„Eşti nebun!" (în limba franceză în original) (n.tr.)**

Lottie nu s-a putut abţine să se bosumfle, dorindu-şi dintr-odată ca ea să fie cea pe care o ajuta Ellie.

- Prinţesă Eleanor Prudence Wolfson.

Au încremenit cu toţii la auzul tonului sever care a venit din spatele lor.

- Dacă pe viitor am putea evita să lovim oaspeţii cu zăpadă... ce bine ar fi, nu-i aşa?

în pragul uşii se afla Edwina, intendenta palatului. Era o femeie brunetă, foarte solidă, care arăta ca şi cum ar fi putut să ridice în aer o maşină. în spatele ei stăteau două membre ale personalului, în uniformă, Midori şi Hanna. Lottie le vedea umerii zguduindu-se în vreme ce încercau să îşi stăpânească râsul; şi le înţelegea perfect.

A urmat un moment lung de tăcere, în care toată lumea aştepta ca Anastacia să apuce mâna lui Ellie, dar ea a râs şi i-a împins-o deoparte.

- Mă descurc şi singură, mersi frumos.

S-a ridicat în picioare, apoi s-a scuturat calmă şi s-a îndreptat către uşile palatului.

A salutat personalul respectuos din cap, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Ceilalţi au urmat-o repede, iar Jamie i-a aruncat lui Ellie o privire scurtă, care a făcut-o să chicotească din nou.

- Doriţi să beţi ceva fierbinte, *mademoiselle*? a întrebat Midori.

- Sau poate să vă pregătim o baie? a adăugat Hanna.

Anastacia s-a oprit şi s-a întors către cele două servitoare,
care au făcut un pas în spate, neliniştite. Ea le-a studiat din cap până-n picioare, în mod clar uimită de toată această atenţie. Toată lumea era extrem de prudentă cu ea, disperată nu cumva s-o facă să se răzgândească în privinţa discuţiei cu Saskia. Asta o făcea oaspetele lor foarte special. Ochii i s-au luminat când şi-a dat seama.

- Hmm, să vedem. Aş vrea un matcha latte cu lapte de ovăz şi o baie cu sare de Himalaya cu petale roşii de trandafir, vă rog. Şi, cât sunt în baie, ar putea cineva să îmi usuce astea? A arătat către hainele ei ude fleaşcă, în vreme ce părul, de obicei aranjat perfect, îi era acum lipit de faţă în şuviţe ude. Şi după baie aş vrea să mă aştepte o cutie cu rahat turcesc.

Midori şi Hanna au încuviinţat din cap şi au plecat să se ocupe de toate astea, urmate de Edwina, care avea un aer complet uluit.

- Uau! Anastacia le-a urmărit fascinată cum se îndepărtau repede ca să îi facă pe plac. Mai adu-mi aminte o dată de ce nu vrei să fii prinţesă!

Ellie a oftat şi şi-a lăsat fruntea pe umărul lui Lottie, ca şi cum era deja prea mult pentru ea.

- Parcă aş avea două bunici acum!
- Măcar se integrează, nu? a încercat Lottie s-o consoleze.

Totul a mers prost în ziua de Crăciun, cu o zi înainte ca Anastacia să fie gata să stea de vorbă cu Saskia.

Mâncaseră meniul tradiţional cu gâscă friptă şi legume cu unt, de pe o masă gata să se prăbuşească sub toate podoabele, sfeşnicele din cristal şi aur, cantităţile imense de brânduşe galbene ca şofranul, coroniţele de ilice şi ornamentele aurite cu lupi. Era o adevărată minune că mai rămăsese loc pentru mâncare. Anastacia venise şi ea la cină, dar apoi dispăruse repede în camera ei.

Familia s-a retras în biroul de culoarea levănţicii, cu pereţii săi acoperiţi cu tapet mov şi un pian alb. Jamie s-a aşezat la pian şi le-a cântat ceva, cu Ellie lângă el, care-l înghiontea în joacă încercând să-l facă să greşească notele. Lottie, regele Alexander, regina Matilde şi mama regelui, Willemena, s-au apucat să decoreze globurile *sheniy, o* tradiţie de familie. Era ciudat să îi vezi pe membrii familiei Wolfson participând la o activitate atât de neobişnuită, şi totuşi regele, mai ales el, nu părea conştient de comicul situaţiei, aşa cum stătea aşezat pe scaunul ornamentat şi picta cu migală o stea pe propriul *sheniy*. Lottie nu îşi putea stăpâni zâmbetul în faţa scenei de familie fericită, în vreme ce adăuga tuşele finale la propriile globuri. Făcuse două, unul colorat în culoarea piersicii şi auriu, cu sori şi nori, iar celălalt cu nuanţe lăptoase de albastru-închis ca cerul nopţii şi cu stele. Avea de gând să i-l dea pe cel cu sori lui Ellie şi să-l păstreze pe cel cu stele pentru sine.

„Ca nişte ornamente de Crăciun ale prieteniei", şi-a spus ea, zâmbind.

În ultimul moment a mai făcut un glob - unul alb şi argintiu, cu o faţă de lup în centru, pentru Jamie.

- Chiar te pricepi la culori.

Lottie a simţit că o trec fiorii la auzul vocii Willemenei. Bunica lui Ellie era mică de statură, cu o claie de păr cărunt şi cârlionţat, şi absolut înfricoşătoare. Oare tocmai îi făcuse un compliment?

- O, mulţumesc. De fapt, pictez de când aveam...

- Trebuie să-ţi corectezi mormăitul ăsta, a mustrat-o Willemena. Sarcina unei prinţese este, în primul rând, să comunice valori. Nu poţi fi nesigură dacă vrei să comunici excelent...

Lottie a trebuit să-şi înăbuşe dorinţa de a-i spune acestei bătrâne că nici să întrerupi pe cineva în mijlocul unei fraze nu era vreo dovadă că ştii să comunici prea bine.

- OK, noi plecăm. Ellie s-a ridicat deodată de pe scaunul de la pian, întrerupând vorbele emfatice ale Willemenei. A venit la Lottie şi a tras-o în sus de la locul ei, salvând-o. Jamie, şi tu.

Jamie a scos unul din oftaturile lui lungi şi s-a uitat pentru permisiune la rege, care a încuviinţat discret din cap. Dacă ar fi văzut Willemena, ar fi explodat.

- Nu prea cred. Acesta e un Crăciun în familie şi vom fi...

Uşile albe duble s-au închis cu zgomot în urma lor, împiedicând vorbele Willemenei să mai ajungă până la ei. Scăpaseră!

- Cum m-am descurcat? a întrebat Ellie când s-au îndepărtat suficient pe coridor pentru a fi în siguranţă.
Jamie s-a uitat la ceas.
- Patru ore şi douăzeci şi şase de minute. E un nou record. i
- Ce-i aia? a întrebat Lottie, ridicându-se pe vârfuri şi aplecându-se pentru a se uita la ceasul lui Jamie.
El a zâmbit afectat.
- Cât poate rezista Ellie să stea lângă bunica ei de Crăciun.
- Dacă o iau ca pe un joc, atunci nu mai e aşa de groaznic, a spus Ellie, făcându-i cu ochiul lui Lottie.
Se îndreptau către grotă, dar, când au trecut pe lângă bucătărie, au văzut ceva total neaşteptat.
O cascadă de păr castaniu-roşcat şi o siluetă aplecată peste un rând de trei castroane cu mâncare.
- Prea dulce, a declarat o voce familiară, gustând dintr-o lingură cu ceva, apoi trecând la următorul bol. Ah, prea amar!
O Bucle-Aurii roşcată, nici mai mult, nici mai puţin...
- Anastacia?

- Quoi?

A ridicat capul brusc, foindu-se şi încercând să-şi ascundă mâinile la spate. O pată trădătoare de la gura ei avea aceeaşi culoare cu castaniul ciocolatiu al părului.

Ellie a pufnit.

- Mănânci... ciocolată?

- Nu! Apoi, fără tragere de inimă, a întins mâinile pentru a le arăta degetele pătate cu ciocolată topită şi s-a bosumflat. Da. Şi ce?

- Nu, e OK, a asigurat-o Ellie, continuând să râdă. Doar că de ce-o faci pe furiş?

- Pentru că... S-a înroşit. Când sunt agitată, mănânc ciocolată. E chiar aşa de şocant?

- Eu cred că sunt mai şocată că eşti tu agitată vreodată, a glumit Lottie, dar încruntătura rapidă a lui Ellie i-a spus să tacă din gură. A adăugat imediat: Scuze!

„Fii bună!" s-a certat ea în gând. Bineînţeles că Anastacia era agitată. A doua zi avea să o vadă pe Saskia. Lottie nici nu putea să îşi imagineze cum trebuia să se simtă. S-a întins încet şi a luat-o de mână pe Ellie, apoi pe Jamie. Amândoi s-au uitat la ea şocaţi, apoi s-au luminat la faţă când şi-au dat seama, simţind un val de căldură în tot corpul. Ideea că ar trebui să îl înfrunte pe oricare dintre ei în acelaşi fel în care Anastacia trebuia să o înfrunte pe Saskia era prea dureroasă chiar şi să se gândească la ea.

- Ei bine, i-a spus Ellie Anastaciei, zâmbind afectat, dacă ciocolată vrei, te putem ajuta.

- Ta-da!

Ellie a deschis braţele pentru a-i dezvălui creaţia lor monstruoasă. Bucătăria arăta ca şi cum o bombă cu făină ar fi explodat acolo, o pudră albă decorând părul lui Ellie ca zăpada.

- E o clătită cu bobiţe colorate de zahăr înfăşurată în jurul unui baton de ciocolată cu caramel, cu umplutură de bezea şi bomboane pocnitoare, prăjită puţin în unt pentru a-i simţi mai bine dulceaţa şi textura lipicioasă. Lottie a zâmbit radioasă, admirându-le creaţia. Deşi mie îmi place mai mult cu căpşuni, a adăugat. De fapt, poţi s-o faci cu ce-ţi place ţie.

- Noi îi spunem chocurrito! a precizat Ellie şi dinţii i-au sclipit ca nişte colţişori când a rânjit către Anastacia.

- Asta e o insultă pentru clătite. Anastacia a arătat către desertul vâscos de ciocolată ca şi cum ar fi fost un animal turbat şi a strâmbat din nas. Mult prea mult zahăr pentru o singură persoană, a remarcat ea.

- Aşa le spun şi eu mereu, a intervenit Jamie.

Lottie continua să considere scandaloasă aversiunea lui faţă de dulciuri, dar - hei! - asta însemna că rămânea mai mult pentru ea şi Ellie.

- Nu critica până nu guşti, a spus ea, culegând o bezea minusculă dintr-un bol de pe bufet şi întinzându-i-o lui Ellie, care a ciugulit-o dintre degetele ei.

Anastacia a ridicat din sprâncene şi le-a aruncat o privire de genul „Nu zău?", dar Lottie nu voia să lase lucrurile aşa.

Anastacia trebuia să aibă un Crăciun nemaipomenit, ori-ce-ar fi crezut ea despre asta.

- Haide! E Crăciunul şi promit că îţi voi astâmpăra pofta de ciocolată, a spus ea, cu cel mai încurajator zâmbet pe care i-l putea oferi.

O aromă delicioasă de cacao caldă i-a învăluit, şi nici chiar Anastacia nu a putut ascunde cât de ispitită era, deşi Jamie continua să clatine din cap dezgustat.

Anastacia a oftat, dându-şi ochii peste cap, în semn de capitulare.

- Bine, o să gust.

Ellie a tăiat cu grijă chocurrito-ul în trei bucăţi egale şi le-a împărţit, mijlocul de caramel picurând din clătita moale care îl înconjura.

Anastacia a luat o gură mică, iar ciocolata s-a topit pe buzele ei roşii-închis.

- *Cest magnifiquel* a şoptit ea, ca şi cum ar fi murmurat o rugăciune.

Lui Lottie nu-i venea să creadă. Anastaciei chiar îi plăcea ceva.

Ellie a rânjit triumfătoare către Lottie şi, pentru o fracţiune de secundă, chiar a fost convinsă că Anastacia ar putea fi OK... până când Ellie a spus cel mai îngrozitor lucru cu putinţă.

- Nu există fată pe care să n-o dau pe spate cu clătita asta, a declarat ea, muşcând din propriul desert. Saskia ar trebui să ia lecţii de la *mine.*

„O, Doamne!"

- Ce-ai spus?

Vocea Anastaciei a redevenit glacială, dar Ellie nu a părut să observe.

- Doar că, până la urmă, tot pe mine mă aleg. I-a făcut cu ochiul, apucând-o pe Lottie de mână şi învârtind-o stângaci. Nu-i aşa, Lottie?

Lottie nu s-a putut abţine să roşească.

„Vai de mine, vai de mine, vai de mine!"

Ellie nu avusese niciodată prea mult tact, dar asta era groasă, chiar şi pentru ea.

- Ellie! a încercat Jamie s-o facă să tacă, avertizând-o indignat.

Tăcerea s-a lăsat m cameră când Anastacia şi-a pus jos desertul cu gesturi delicate şi a făcut un pas către uşă.

- Nu pot să fac asta. Anastacia şi-a tras nasul, întorcân- du-se cu spatele ca ei să n-o poată vedea. îmi pare rău.

S-a năpustit afară din bucătărie, şi în urma ei a rămas o singură lacrimă, plutind în aer ca o nestemată, în vreme ce se făcea nevăzută.

- Anastacia! a strigat Lottie după ea, dar era prea târziu. S-a întors către Ellie, care clipea, cu făina din păr căzân- du-i uşor pe umeri în vreme ce clătina din cap nedumerită, dar Lottie nu avea timp să se ocupe de asta acum. Pe bufet, lângă ele, se afla inelul cu diamant al Anastaciei. Lottie nu ştia ce însemna pentru Anastacia, dar ştia că trebuiau să i-l dea înapoi.

- Ce-am făcut? a întrebat Ellie pe un ton plângăreţ.

Uneori eşti atât de idioată! s-a răstit la ea Jamie

.Trei bătăi în uşă, fără niciun răspuns.
Lottie a încercat din nou. De fiecare dată, ecoul degetelor ei pe lemn suna tot mai singuratic.
- Anastacia? a strigat-o Lottie.
- *Va* ten[1]! s-a auzit vocea furioasă din spatele uşii.
Lottie nu ştia ce însemna asta, dar îşi putea da seama.
- Anastacia, te rog! Vreau doar să-ţi dau înapoi inelul, a spus ea disperată.
De data asta s-a auzit un foşnet dincolo de uşă, care s-a deschis foarte puţin. Un ochi albastru furios a apărut în crăpătura uşii şi aproape că a făcut-o pe Lottie să se dea înapoi speriată.
- Dă-mi-1! i-a cerut ea, întinzând mâna prin deschizătura îngustă.
- Anastacia...
- DA-MI-L! a repetat ea.
Lottie a inspirat adânc, ştiind că trebuia să aibă mare grijă, în caz că Anastacia se răzgândea să mai stea de vorbă cu Saskia.
- O să ţi-l dau. Vocea îi tremura mai tare decât ar fi vrut. Dar, te rog, lasă-mă să intru. Te rog, ştiu că Ellie poate fi o idioată uneori. N-a vorbit serios. Te rog, Anastacia!

.Pleacă" (în limba franceză în original) (n.tr.)

- îh! Anastacia şi-a dat ochii peste cap şi a deschis uşa, apărând în cămaşa ei roşie de noapte şi cu părul împletit. Nu te mai milogi! Şi-a încrucişat hotărâtă braţele în vreme ce Lottie intra. Hai mai repede!
- Scuze!

Lottie s-a grăbit să intre, închizând uşa în urma ei şi du- cându-se în vârful picioarelor până în cealaltă parte a camerei, astfel încât Anastacia să nu se poată răzgândi şi

să o dea afară. S-a uitat în jur. Spre surprinderea ei, în cameră era o harababură totală, cu haine întinse pe pat şi pe scaune. Şi-a dat seama că Anastacia îşi făcuse probabil probleme cu ce să se îmbrace la întâlnirea cu Saskia de a doua zi.

- OK, te-am lăsat^să intri. Acum dă-mi inelul şi ieşi.

Anastacia era tot lângă uşă, în nişte papuci roşii pufoşi
care se asortau perfect cu cămaşa de noapte şi halatul.

Lottie întinse mâna în care avea inelul, ştiind că era singurul ei avantaj. Nu putea decât să spere că nu era unul din cazurile alea când încercarea de a ajuta înrăutăţea lucrurile.

- Anastacia. Lottie a strâns mai tare inelul, simţind cum îi intră unghiile în palmă. Ştiu că e greu, şi ştiu că Ellie e o idioată. Poţi să fii furioasă pe ea. Vreau doar să ştii că poţi vorbi cu mine despre Saskia, dacă vrei. O să ascult. Vreau să fiu de ajutor. Vreau să fii din nou fericită.

A rostit cuvintele dintr-o răsuflare, strângând ochii cu putere, încercând din răsputeri să nu se lase intimidată. Când a deschis din nou ochii, Anastacia nu mai părea atât de furioasă ca înainte, focul acela mistuitor domolindu-se până la nişte tăciuni care luceau stins.

- Dacă nu vrei să vorbeşti, plec. Uite, poţi să-ţi iei inelul înapoi.

Lottie a întins inelul, iar micul diamant a sclipit în palma ei lipicioasă.

Anastacia s-a apropiat cu paşi mari şi a smuls inelul, făcând-o pe Lottie să tresară. Dar nu i-a zis să plece. În schimb, a oftat adânc.

- Nu sunt furioasă pe Ellie, a început ea, surprinzând-o pe Lottie. Ştiu că nu gândeşte înainte de a vorbi. Doar... îh! Anastacia şi-a întors privirea, în mod clar supărată pe sine pentru ce urma să spună. îmi aduce aminte de Saskia.

Lottie şi-a muşcat repede buza, dar nu şi-a putut ascunde uimirea.

Anastacia s-a trântit pe pat, cu privirea în tavan.

- Tu şi Ellie sunteţi la fel de grele de cap, sincer. A ridicat inelul în lumină şi a răsucit diamantul în aşa fel încât să sclipească, iar lumina i s-a răsfrânt în ochi. Sper doar că vouă o să vă meargă mai bine decât ne-a mers nouă.

Vocea i se înmuiase.

Imediat, Lottie s-a simţit complet pierdută, plutind în derivă într-o mare a emoţiilor Anastaciei. Dacă voia să o înţeleagă pe Anastacia, trebuia să înceapă cu începutul.

- Cum a devenit Saskia partizanul tău? a întrebat ea şi s-a aşezat şovăitoare pe pat, lângă Anastacia, al cărei păr se revărsa pe cuvertura de satin, într-un cerc castaniu-roşcat.

Fără să se uite la Lottie, Anastacia s-a răsucit şi s-a întins graţioasă pe burtă, proptindu-şi bărbia în palme. Părea că fiecare mişcare a ei era un dans.

- Saskia a fost un caz ciudat. O mulţime de partizani ajung să se căsătorească între ei. Ei ştiu că partenerii lor sunt singurii care pot înţelege importanţa

slujbei lor. Anastacia şi-a privit inelul, ca şi cum ar fi spus povestea altcuiva. Au existat doi partizani care lucrau pentru guvernul bolivian, şi ei exact aşa au făcut. Mama mea i-a întâlnit în calitate de ambasador, şi le-a cunoscut şi copilul, pe Saskia. Anastacia a rostit numele cu atâta tandreţe, încât Lottie nu s-a putut abţine să nu-şi ducă mâna la piept, atingând cu degetele medalionul cu lup de sub rochie. Ei i-au spus mamei mele că îşi doreau ca Saskia să devină şi ea partizan. Părinţii mei se gândeau de ceva vreme să găsească un bodyguard pentru mine, deoarece existaseră o mulţime de tentative de răpire a copiilor de ambasadori.

- Ca Jamie, a şoptit Lottie. Şi el a devenit partizan în nişte împrejurări neobişnuite.

Anastacia a încuviinţat din cap, privind-o, în cele din urmă, pe Lottie în ochi.

- De asta mi-am dat şi eu seama, a spus ea. în tonul ei s-a simţit o urmă de regret, dar şi-a revenit repede. Pe părinţii mei i-a costat o grămadă să-i aducă la Paris, pentru ca Saskia să poată creşte alături de mine în vreme ce îşi continua pregătirea. Nu i-am văzut prea mult pe părinţii ei. Erau întotdeauna plecaţi cu treburi importante. Saskia a rămas cu noi mult timp.

- Ce n-a mers? a întrebat Lottie, aplecându-se în faţă, captivată de poveste.

- Mon *père,* a spus Anastasia pe un ton dispreţuitor, privindu-şi din nou inelul. Tatăl meu e foarte tradiţionalist. Cred că întotdeauna l-a enervat felul în care a ajuns Saskia să facă parte din familie. A încercat să-şi

ascundă sentimentele, dar copiii nu sunt proşti. Eu şi Saskia ne-am prins. Ea s-a străduit din răsputeri să-i arate că merita respectul lui, dar, cu cât ne apropiam mai tare una de alta, cu atât mai greu devenea.

- E groaznic, a spus Lottie.

Anastacia a încuviinţat din cap, iar faţa i s-a schimonosit de amărăciune şi de ceva ce semăna a regret.

- Tatăl meu nu a pretins niciodată că n-ar fi un om de modă veche. Nu puteam să îl lăsăm să ştie vreodată cât de apropiate deveniserăm. Habar nu aveam că altceva o preocupa pe Saskia. Leviathan îi băgase în cap să fugă de-acasă cu mine.

Brusc, ideea lui Raphaël că şi Saskiei îi fusese spălat creierul nu mai părea atât de departe de adevăr. Vorbele lui din grădina de trandafiri i s-au prelins în minte ca o substanţă vâscoasă din care s-au desprins lujerii cleioşi ai unei teorii. S-a gândit la Jamie, un băiat care purta pe umeri poveri prea mari pentru vârsta lui şi a simţit o strângere de inimă. Saskia era la fel. Poate că păruse mai mare, dar avea doar cu un an mai mult decât ei. Era încă un copil - cu toţii erau -, şi Leviathan profitase de asta.

- Trebuie să fie greu, să fii atât de tânăr şi să ai o responsabilitate atât de mare, a spus Lottie, neputând să-şi ascundă tristeţea din voce.

Anastacia a râs cu amărăciune.

- Ce ironie că o spune tocmai un substitut.

- Aşa e, probabil. Jamie îmi tot spunea că n-ar fi trebuit să mi se îngăduie să devin substitut, că n-ar trebui să fiu obligată să dovedesc că sunt puternică sau

vigilentă. Dar diferenţa pe care el n-a putut niciodată să o înţeleagă e că eu am făcut o alegere. El crede că şi el a ales - dar nu pare aşa întotdeauna.

Lottie şi-a adus aminte de expresia lui chinuită de pe pajişte. Fusese atât de ruşinat că ea văzuse acea parte din el, o parte pe care credea că o înăbuşise.

- Saskia a făcut o alegere.

- Tu chiar crezi asta?|Probabil că n-o să ştim niciodată.

Anastacia s-a ridicat încet în capul oaselor.

- Ea mi-a dat inelul ăsta, a şoptit ea, fermecată. Cum să nu vrea să-mi fie partizan? A zis că vrea să fie cu mine pentru totdeauna.

în vocea ei se simţea o notă amară, o durere pe care o lăsase să o macine în tot acest timp.

în cele din urmă, Lottie a înţeles.

- Anastacia, doar pentru că s-ar putea să nu vrea să fie partizanul tău nu înseamnă că nu vrea să fie cu tine. Nu e acelaşi lucru.

Doi ochi căprui arzători au fixat-o pe Lottie cu privirea. Apoi Anastacia s-a ridicat în picioare, s-a dus calmă la uşă şi a deschis-o.

- Acum vreau să fiu singură, a spus, şi otrava din vocea ei a fost înlocuită de o mască de calm.

Nu mai era nimic de spus. Lottie s-a ridicat de pe pat şi s-a îndreptat spre uşă.

Ellie şi Jamie o aşteptau.

- Mai vrea să vorbească cu Saskia? a întrebat Jamie, dedicat, ca întotdeauna, rolului său.

Discuţia cu Anastacia îi lăsase lui Lottie un nod în stomac.

Da, a răspuns ea, uitându-se înapoi la uşa închisă şi sperând că intuiţia ei se va dovedi corectă. O să vorbească;La uşa Anastaciei s-a auzit un ciocănit abia la ora prânzului, a doua zi. îşi petrecuse dimineaţa cam la fel cum îşi petrecuse fiecare zi la palat, bucurându-se în tihnă de o baie generoasă, luând un mic dejun cu fructe proaspete şi cereale în camera ei şi încercând în tot acest timp să nu se gândească la inevitabila întâlnire care o aştepta. I-a luat mai mult să se pregătească în acea zi şi a ezitat înainte de a-şi pune inelul cu diamant pe care i-l dăduse Saskia, dar, inevitabil, a cedat şi şi l-a strecurat pe degetul mijlociu.

Acum era gata.

A fost escortată de un bărbat înalt, cu muşchi enormi şi cicatrici cu care se mândrea ca şi cum ar fi fost nişte trofee. Deasupra încheieturii avea un tatuaj cu un pumnal, a cărui semnificaţie nu o interesa. îl mai văzuse pe bărbat şi înainte, pentru scurt timp după balul verii, şi ştia că era partizanul regelui. Nu-şi amintea numele lui şi s-a simţit uşurată când l-a salutat un alt membru al personalului: „Bună ziua, Sir Nikolai Olav!"

Au coborât către adâncul palatului, pe lângă pereţii zugrăviţi în culori pastel şi pe marmura lucioasă, care, în cele din urmă, au lăsat locul unei pardoseli reci de piatră şi lam- briurilor de lemn. Anastacia s-a întrebat cu groază câţi oameni fuseseră oare lăsaţi să putrezească acolo de-a lungul timpului. S-a pregătit sufleteşte pentru celule cu gratii şi prizonieri scheletici, dar, când au ajuns la „temniţele" de la subsol, nu a văzut nimic de felul ăsta. în schimb, a descoperit un coridor cu un covor roşu-închis

care ducea spre trei încăperi de detenţie şi una de supraveghere. Se părea că totuşi condiţiile în care erau ţinuţi prizonierii erau oarecum plăcute. Exista o baie privată, o zonă unde puteau să stea şi să mănânce, un pat dublu şi rafturi cu cărţi pentru divertisment.

- Am anunţat-o că vii, a spus băţos Sir Olav. Ai nevoie de ceva înainte să te conducem înăuntru?

„Doar să revin cu picioarele pe pământ, vă rog", a gândit Anastacia clătinând din cap.

- Bun.

A tastat codul pentru prima uşă.

Anastacia îşi simţea inima bătându-i mai repede în vreme ce se apropiau de a doua uşă, mai simplă. La aceasta nu exista cod, ci doar o cheie simplă de fier.

„Nu-mi vine să cred că idioţii ăia m-au convins să fac *u*
asta.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit, dezvăluind un dormitor slab luminat. Anastacia a intrat în cameră, cu nasul pe sus. Nu avea să lase niciun pic din aerul ei calm să dispară. Nu avea să o lase nici măcar o clipă pe Saskia că creadă că era agitată. Ea era Anastacia Alcroft LeBlanc, fiica lui Sylvie LeBlanc şi Sabastian Alcroft. Nu putea fi nici intimidată, nici vrăjită.

-Ani?

întrebarea venea de la o siluetă întinsă în pat.

Bravada Anastaciei a dispărut ca prin farmec la auzul vocii dulci a fostului ei partizan.

Saskia s-a ridicat în picioare ca şi cum ar fi salutat un cap încoronat, alegându-se cu o privire severă de avertisment din partea lui Sir Olav.

- Nu voi vorbi dacă nu suntem lăsate singure, a spus Saskia cu răceală, şi din voce îi dispăruse toată dulceaţa destinată Anastaciei.

Sir Olav a privit-o în ochi preţ de o clipă, după care a scos un mârâit care era atât de asemănător cu al lui Jamie, încât Anastaciei i s-a părut amuzant.

„Partizanii ăştia!" şi-a spus ea, dându-şi ochii peste cap.

- Suntem cu ochii pe voi, a mormăit Nikolai, înainte de a le lăsa singure.

Era clar că vorbea literalmente: camerele de pe pereţi s-au mutat pentru a se focaliza asupra celor două fete.

De îndată ce uşa s-a închis în urma lui, faţa Saskiei a devenit drăgăstoasă şi Anastacia a zâmbit drept răspuns. Aceasta era prietena ei cea mai bună. Aceasta era fata care ştia totul despre ea şi o iubea oricum. Fata care o făcuse să înţeleagă de ce nu îi păsase niciodată de hoardele de băieţi sau de scrisorile de amor pe care le primea de la colegii ei. Fata cu care plănuise să fie tot restul vieţii.

- Te-am aşteptat.

- Se pare că n-ai prea avut de ales, a răspuns Anastacia şi şi-a muşcat limba de îndată ce a rostit cuvintele.

Saskia arăta la fel de grozav cum şi-o amintea. Buclele ei mari şi blonde şi buzele pline şi senzuale... Privirea i-a alunecat în jos pe trupul fostului ei partizan pentru a privi acele coapse care puteau strivi un om. Arăta ca o zeiţă. Singura diferenţă era că pielea ei, de obicei, bronzată, devenise palidă din cauza lipsei soarelui. Era o crimă să laşi un om care iubeşte soarele să se ofilească în celula aceea lipsită de ferestre. Anastacia s-a străduit din răsputeri să nu întindă mâna spre ea.

- Ani, eu chiar voiam să vin înapoi după tine. Planificasem totul perfect, dar nu m-au lăsat *ei.*

A rostit cuvântul „ei" din vârful buzelor, ca şi cum ar fi fost otrăvit.

- Ha! Anastacia nu şi-a putut stăpâni un chicotit. Nu te minţi singură, Saskia. Ai făcut toate astea de capul tău.

Saskia s-a încruntat. Ajunseseră într-un impas.

Renunţând la o parte din bravada ei, Saskia a pufnit pe nas şi s-a aşezat la loc, cu braţele încrucişate defensiv.

- De ce ai acceptat să vii aici? De ce a durat atât de mult?

- Sunt convinsă că îţi poţi da seama că întâlnirea cu partizanul care m-a trădat nu se afla pe lista priorităţilor mele.

Anastacia şi-a aruncat părul peste umăr, gest despre care ştia că Saskiei îi plăcea mult. A simţit un fior de satisfacţie şi apoi o urmă de vinovăţie când fostul ei partizan şi-a întors privirea cu o expresie îndurerată.

- De ce ai venit? a întrebat din nou Saskia, mai apăsat de data asta.

Anastacia a răsuflat exasperată; nu avea cum să evite asta.

- Avem nevoie de informaţii, a recunoscut ea.

Saskia şi-a îndreptat spatele şi s-a aplecat în faţă, intrigată.

- Ce ştiţi?

- Tot ce ştim e că grupuleţul tău malefic lucrează la un soi de control al minţii.

„Regula numărul unu dacă vrei să fii o scorpie: întot-deauna să pretinzi că ştii mai puţin decât ştii, de fapt."

Saskia a mijit ochii.

- Dacă îţi spun, trebuie să faci ceva pentru mine.

Anastacia nu voia să accepte nimic înainte de a afla des-pre ce era vorba.

- Stai lângă mine, a continuat Saskia.

- Ce? s-a bâlbâit Anastacia.

- Doar o clipă, a spus Saskia în joacă. Vreau doar să-ţi simt căldura pielii. Vocea ei era dulce şi mieroasă, ademenind-o pe Anastacia. I-a făcut semn Anastaciei, bătând în saltea, să se aşeze lângă ea, dar ea a scuturat din cap. O să-ţi spun tot ce vrei să ştii...

A urmat un moment de tăcere, apoi:

- Bine.

Anastacia s-a aşezat lângă Saskia, surprinsă de cât de uşor era să cedeze.

Saskia a zâmbit afectat şi s-a întins pe pat, aparent relaxată.

Anastacia şi-a privit fostul partizan. Fără-ndoială avea impresia că tocmai câştigase o mică bătălie. Era enervant de atrăgător să o vadă atât de mulţumită de sine.

- Tompkins e cheia, i-a spus Saskia.

- Ştim asta, a fost răspunsul Anastaciei.

Saskia a ridicat o sprânceană. Anastacia a simţit un fior de încântare când şi-a dat seama că o surprinsese.

- Eu n-am făcut parte din grupul care s-a infiltrat în Tompkins, dar am auzit destule despre plan, a spus Saskia. Caută ceva care se numeşte formula Hamelin şi au testat compusul pe care au reuşit să-l obţină pe elevii de la Rose- wood. Eu am încercat-o pe Lottie şi pe Jamie, dar lucrurile nu merg niciodată aşa cum ar trebui. Aşa a ajuns Jamie să cadă în piscină.

Saskia vorbea calm, ca şi cum cuvintele ei nu ar fi fost absolut şi extrem de înspăimântătoare.

- Ai acceptat să lucrezi pentru un grup care încearcă să controleze minţile oamenilor? Nu-ţi dai seama că e o nebunie?

- Tu n-ai cum să înţelegi, a răspuns Saskia, dând nepăsă- toare din mână. Vrei sau nu să afli mai multe?

Anastacia a strâns din pumni, dar i-a făcut semn din cap să continue.

- Compania Butter nu e de încredere, a spus Saskia. Fără să-şi dea seama, Richard Butter e de mulţi ani sub influenţa stăpânului nostru.

Anastacia a simţit o înţepătură în piept la cuvântul „stăpân". Cine era acest conducător al maleficului Leviathan? Cine era această figură misterioasă care o momise şi o luase pe Saskia de lângă ea? Oricine ar fi fost, avea să plătească cu vârf şi îndesat.

- Au pus stăpânire pe conacul Tompkins. Stai cât mai departe posibil de Julius şi Ingrid. Lucrează sub acoperire ca stagiari la Butter. Apoi a devenit foarte serioasă. Tu auzi ce-ţi spun? Stai departe de ei.

Anastacia a încuviinţat repede din cap, refuzând să o lase pe Saskia să vadă cât de încordată era. A recunoscut numele de la Lola, care le spusese limpede că prezenţa lor o nelinişte, şi acum era clar de ce.

- Ei ştiu că formula este ascunsă undeva în conacul Tompkins, dar habar nu au unde, a continuat Saskia, în- torcându-şi însă privirea cu un aer plictisit. Dacă vrei să-i opreşti, trebuie să găseşti formula şi să o distrugi înainte să pună ei mâna pe ea. [1]

„Conacul Tompkins. E în conacul Tompkins. Stai de- parte de Julius şi Ingrid."

Anastacia s-a străduit din răsputeri să nu uite nimic. Fusese de multe ori la conacul Tompkins înainte, când ră- mânea acolo peste noapte cu Lola şi Micky, şi avea să se întoarcă acolo din nou doar câteva luni luni mai târziu, pentru Spearion. Astea erau informaţiile de care aveau nevoie. A început să-i bubuie inima în piept când şi-a dat seama că ei chiar ar fi putut să facă ceva.

- Acum uită-te la mine, i-a ordonat Saskia, întreru- pând-o pe Anastacia din gândurile ei.

Frumosul ei fost partizan s-a aplecat în faţă, forţând- o pe Anastacia să îl privească în ochi. Ochii ăia... ochi care văzuseră fiecare bucăţică din ea. Mintea i s-a umplut de amintiri - atingerea dulce a pielii ei, zvâcnetul delicat al pulsului ei ori de câte ori degetele li se împleteau... S-a trezit întin- zând mâna. Saskia i-a strâns-o uşor şi a

ridicat-o, trecân- du-şi buzele peste palma ei deschisă cu atâta tandreţe, încât Anastacia a simţit că se topeşte.
Dar ceva era în neregulă. Degetele Saskiei se frecau de ale ei şi Anastacia şi-a dat seama, consternată, că fostul ei partizan încerca să-i ia inelul.
„Saskia îl vrea ca să evadeze?"
Nu putea face asta. Nu putea lăsa să se întâmple din nou. Deja avusese o dată inima frântă; nu avea să îngăduie s-o aibă şi a doua oară.
Cu părere de rău, Anastacia şi-a tras mâna, nevrând să o lase pe Saskia să vadă că îşi dăduse seama de planul ei.
- Am o ultimă întrebare, a spus ea, cu o voce tremurătoare. Nu-i mai păsa dacă părea slabă. Saskia, trebuie să ştiu ceva... Şi-a strâns pumnii cu putere şi aproape că a scuipat întrebarea: Tu ţi-ai *dorit* să fii partizanul meu?
Saskia s-a uitat la ea cu o surprindere făţişă.
- Da. Bineînţeles. Vreau să fiu toată viaţa cu tine.
Nu era răspunsul corect.
- Ştiu, dar te întreb: ţi-ai *dorit* să fii *partizanul* meu?
Ochii căprui-închis ai Saskiei au privit într-o parte. Tăcerea s-a prelungit; era răspunsul de care avea nevoie Anastacia.
- Mi-am dorit să te protejez, a spus Saskia, în cele din urmă.
Anastacia şi-a dus o mână la piept, ca şi cum ar fi încercat să-şi împiedice inima să se frângă.
- Pur şi simplu, nu înţeleg. De ce mi-ai trăda familia şi apoi te-ai suci şi i-ai trăda pe cei din Leviathan şi mi-ai da mie toate informaţiile astea? Ce vrei, de fapt?

a întrebat ea rugătoare, neputând să-şi oprească lacrimile care i-au umplut ochii.

- Nu e evident, Ani? Saskia a privit-o în adâncul ochilor, implorând-o să înţeleagă. Singura persoană căreia îi sunt loială eşti tu.

Anastacia nu a avut timp să proceseze cuvintele Saskiei, când uşa din spatele lor s-a deschis cu un clic. Timpul expirase şi nu mai avea decât un singur lucru de spus. Şi-a tras inelul cu diamant de pe deget şi l-a trântit pe masă:

- Atunci, dovedeştero!

Lacrimile îi umpleau ochii, ameninţând să se reverse, în vreme ce ieşea din acel spaţiu claustrofobic. Nikolai aştepta, dar nici măcar nu l-a putut privi, şi a trecut pe lângă el cât mai iute cu putinţă, arătând limpede că nu avea chef să vorbească. Roşu, totul era roşu; Anastacia era un taur furios în care se învolburau emoţii intense.

Făcuse ceea ce venise să facă - ceea ce le promisese celorlalţi că o să facă - şi acum nu ştia cum să plece mai repede.

Ceea ce urma să facă în continuare Saskia avea să le hotărască viitorul pentru totdeauna

.PARTEA A TREIA ^

Duşmani

*I*S-au întors la Rosewood Hali chiar când începeau să apară ghioceii. Umpleau pădurea Rose, smălţuind verdele cu căpşoarele lor albe şi delicate şi întinzându-se până la marginea pădurii şi la căminul Ivy.

Lottie şi-a luat inima în dinţi şi i-a zâmbit Anastaciei în vreme ce se instalau confortabil în atelierul Lilianei, dar ea nu i-a răspuns la fel. Atitudinea asta a Anastaciei era diferită de aceea trufaşă şi frivolă cu care se obişnuiseră ei. Era o letargie distantă, care, într-un fel, o făcea pe Lottie să se simtă mult mai rău.

De când vorbise cu Saskia, Anastacia fusese distrată. Le împărtăşise toate informaţiile de care aveau nevoie, dar susţinuse cu hotărâre că nu se întâmplase nimic altceva. Lottie ştia că nu trebuia să aducă asta în discuţie, dar era extrem de evident că întâlnirea cu Saskia o tulburase, iar Lottie nu putea să nu se simtă vinovată. în definitiv, nu ei o rugaseră să facă asta?

- OK, ascultaţi aici! a spus pe un ton autoritar Jamie, în- tinzând un arătător atât de repede, încât degetul i-a trosnit în aer.

Duseseră o tablă albă în baza lor secretă, pe care o proptiseră de peretele din fund. Binah şi Jamie le ţineau un curs rapid pe tema cum să spionezi, trecând în revistă toate informaţiile pe care le adunaseră până atunci.

Pe tablă, cu litere groase de tipar, fuseseră notate cinci idei.

O Leviathan s-a infiltrat în conacul Tompkins.

© Leviathan vrea formula Hamelin.

© Formula Hamelin este ascunsă undeva în conacul Tompkins.

O Trebuie să găsim şi să DISTRUGEM formula Hamelin înaintea lor.

© Nu vă apropiaţi de stagiarii Julius şi lngrid.

- Au mai rămas mai puţin de şase săptămâni până la Spearion, a spus Binah. Toate echipele stau la conacul Tompkins şi toată lumea de la Rosewood are un invitat, a repetat Jamie, arătând pe tablă unde scria „60 de oaspeţi în total". Deci, o să-i avem acolo pe Lola şi Micky şi Percy, pentru că familiile lor sunt gazdele, iar Ellie şi Anastacia sunt în echipa de scrimă, avându-i invitaţi pe Lottie şi Jamie.

Binah a trecut prin toată lista, notând totul în vreme ce vorbea ca un cunoscător, cu hotărâre în glas.

- Ce? Eu de ce nu sunt invitat? a mormăit Raphael, ţâţâind.

- Pentru că, Raphael, a spus Anastacia pe un ton batjocoritor, tu nu eşti un bodyguard pregătit şi nici nu eşti prinţesă.

- Aş putea fi una din astea, a răspuns el tot pe un ton batjocoritor. Poate că şi eu sunt sub acoperire.

O replică acidă i-a stat pe limbă Anastaciei; Lottie şi-a dres sonor glasul şi a deviat repede discuţia de la orice le-ar fi distras atenţia.

Turneul avea loc doar cu câteva zile înainte de vacanţa de Paşti. Singurii care nu veneau erau Binah şi Raphael.

- Lola, Micky, Percy - voi trebuie să cercetaţi toate camerele şi să încercaţi să găsiţi unde e ascunsă formula înainte de sosirea invitaţilor.

Lola şi Micky au încuviinţat din cap. Amândoi aveau în gură acadele, ceea ce le dădea feţelor lor serioase un aer comic. [1]

„Şi dacă nu o găsim înainte să sosească oaspeţii?" a întrebat prin semne Percy.

- Atunci, trecem la planul B, a spus Jamie, în vreme ce Micky îi traducea totul prin semne lui Percy. Eu, Lottie, Ellie şi Anastacia vom ajuta la căutarea ei înainte de turul fabricii.

- Aş vrea să vă reamintesc că eu merg la Spearion în primul şi în primul rând ca să câştig, l-a întrerupt Anastacia. în cea mai mare parte a timpului voi studia competitorii şi, dacă e nevoie, îi voi *submina psihic,* aşa cum îi place să spună lui Raphael.

- Asta chiar ar putea să meargă, a spus Binah, mai făcând o notiţă. Va trebui să cercetăm fiecare cameră. Subminarea psihică a celorlalţi concurenţi ar putea fi o acoperire foarte bună pentru a pătrunde în zonele dedicate competitorilor.

Şi-a pus pixul după ureche şi a arătat către Anastacia: Asta ar putea fi sarcina ta.

Anastacia s-a holbat la ea neîncrezătoare, apoi, fără tragere de inimă, şi-a împins la loc pe nas ochelarii de soare.

- Bine, a spus ea.

Lottie a simţit cum îşi dă ochii peste cap în spatele lentilelor închise la culoare.

- Şi când distrugem efectiv formula? a întrebat Ellie, fără să încerce măcar să-şi ascundă încântarea la gândul că avea să distrugă ceva.

Binah a tuşit în pumn.

- Păi, de fapt, tu n-ai să distrugi nimic, Ellie. Tu faci parte din distragerea atenţiei.

-Ha!

Anastacia a scos un hohot scurt de râs şi Ellie s-a uitat urât la ea.

- Planul, a continuat Jamie, vrând să evite izbucnirea unei dispute, este să găsim ascunzătoarea formulei înainte de sosirea oaspeţilor şi să ne folosim de agitaţia de la Spearion pentru a ne furişa de acolo ca să o distrugem. Ne putem întoarce în arenă înainte să apuce cineva să bănuiască ceva.

- Dar cât timp ne poate oferi asta? a întrebat Lottie, începând să fie brusc foarte agitată. Poate Spearion să distragă suficient atenţia?

- Nu e o competiţie obişnuită de scrimă. Binah a întors tabla pentru a-i arăta o diagramă colorată. Totul se desfăşoară pe parcursul a două ore. Există patruzeci de competitori şi fiecare este înscris individual. Binah a dat din cap către Anastacia şi Ellie, care i-au răspuns la fel. Perechile se alcătuiesc aleatoriu pentru prima întâlnire, unde meciurile se vor desfăşura în succesiune rapidă, şi rămân douăzeci de competitori. Dup-aia se formează din nou perechi aleatoriu, până rămân zece, şi apoi iarăşi, ca în final să rămână cinci. Acei ultimi cinci competitori trebuie să demonstreze că sunt mai buni decât în confruntările anterioare, iar cel care primeşte cel mai mic punctaj este eliminat, rămânând patru. Binah a arătat către o faţă tristă din mijlocul tablei, lângă alte patru vesele. Cei patru sunt grupaţi pe perechi pentru trei meciuri până când se ajunge la ultimii doi. Ellie şi Anastacia s-«au uitat urât una la alta, amândouă sigure că ele aveau să fie ultimele rămase în arenă. Aceştia

joacă trei meciuri, a continuat Binah, până când se decide un câştigător, care primeşte trofeul Spearion.

- Sună epuizant, a remarcat Lottie, care nu se putea imagina participând la un singur meci de scrimă, darămite la nouă la rând.

- Există o pauză de cincisprezece minute la mijloc, a spus Anastacia, ridicând din umeri. E mai mult decât suficient pentru mine.

- Staţi puţin, a spus Lottie, fulgerată de un gând. Dacă eu, Lola, Micky, Percy şi Jamie suntem plecaţi ca să distrugem formula Hamelin în timpul competiţiei, cum o să le vedem pe Ellie şi pe Anastacia în arenă?

Toate privirile din cameră s-au întors către ea şi Lottie a regretat imediat întrebarea.

- Âăă... a început Binah.

- Asta nu e exact o prioritate, dovlecel, a necăjit-o Ra- phael cu blândeţe.

Lottie a simţit cum îi iau foc obrajii. Ellie i-a zâmbit uşor, ca să-i spună că ea socotea întrebarea înduioşătoare. Dar Lottie se simţea profund ruşinată, căci îşi amintea cum regele îi spusese că uneori va trebui să o pună pe Ellie pe locul doi pentru a o pune pe primul. Evident, când s-a uitat la Jamie, a văzut că era negru de dezamăgire.

- Scuze! Bineînţeles! Doar că abia aşteptam să le văd...

Glasul i s-a stins.

- Să sperăm că veţi distruge formula la timp ca să vă puteţi întoarce în arenă pentru ultimul meci, a spus Binah, de mare ajutor, ca întotdeauna.

- Drăguţ, a remarcat Anastacia pe un ton inexpresiv. Acum, poate să-mi explice şi mie cineva ce ar trebui să facem dacă dăm peste leviathanii ăia sub acoperire... ăăă, cum îi chema?

- Ingrid şi Julius, au răspuns în cor Lola şi Micky, scoţân- du-şi acadelele din gură.

- Aşa. Jamie a întors din nou tabla şi a scris „INGRID ŞI JULIUS" în centru. Dacă Saskia, un fost partizan, te avertizează să nu te apropii de ăştia doi, sfatul meu ar fi să îi evităm cât putem cu toţii pe Ingrid şi Julius. Dacă îi întâlniţi, nu vorbiţi cu ei.

Toată lumea a încuviinţat din cap, iar Lottie a simţit cum aerul din jur se răceşte şi un fior îi alunecă pe şira spinării, ca şi cum încăperea ar fi încercat să o avertizeze cât de periculoşi erau.

-întrebare, a spus Ellie, ridicând mâna. Mai exact, cum ar trebui să îi evităm pe oamenii ăştia când nici nu ştim cum arată?

Jamie şi-a îndreptat privirea către gemeni, fiind urmat de ceilalţi.

-Ingrid are părul negru şi lung, cu breton, a început Lola.

-Şi Julius poartă întotdeauna o pălărie de cowboy, au spus gemenii într-un glas.

-O pălărie de cowboy? au izbucnit Jamie şi Lottie la unison. '

-Stai... Jamie şi-a luat repede dosarul cu informaţii despre Leviathan şi a scos imaginile pe care le trimisese Ollie. Ăştia sunt?

Gemenii şi Percy au înşfăcat foile şi feţele li s-au luminat când i-au recunoscut.

-Da.

Vocile gemenilor îşi pierduseră obişnuita dulceaţă şi le-au întins fotografiile şi celorlalţi.

Din nou, Lottie şi-a dat seama că ar fi trebuit să se încreadă în intuiţia ei; ei erau oamenii ciudaţi despre care vorbea Lola în pădure. Ingrid şi Julius, cârtiţele din compania Butter. Acele două perechi de ochi vicleni care îi dădeau senzaţia că o urmăreau din fotografii. Gândul că ar fi putut da peste ei la conacul Tompkins i-a îngheţat sângele în vine.

- OK, a declarat Binah, simţind că atmosferă se schimbase şi bătând din palme pentru a-i scutura pe toţi de gândurile negre. Toată lumea a înţeles bine planul?

Au încuviinţat din cap cu toţii, şi Lottie şi-a ascuns îngrijorarea, căci nu voia să vadă nimeni cât de neliniştită era, de fapt. Ea era urmaşa Lilianei Mayfutt; ar fi trebuit să fie în stare să se descurce în orice situaţie.

Excelent, a spus Binah, ştergând tabla. Păi, dacă putem afla unde e ascunsă formula înainte de Spearion, va fi floare la ureche

.Mai erau doar două săptămâni până la Spearion şi le era aproape imposibil să se concentreze în timpul orelor. În vreme ce toţi ceilalţi elevi erau agitaţi, pregătindu-se pentru examene, Lottie avea lucruri mai importante pentru care să îşi facă griji. îşi folosea fiecare clipă liberă încercând să îşi dea seama unde ar fi putut fi ascunsă

formula Hamelin. Planul trebuia să funcţioneze; nu puteau îngădui ca Leviathan să perfecţioneze ceva aţâţ de periculos ca formula Hamelin.

Lucrurile nu mergeau deloc bine.

Şi, ca să fie totul şi mai rău, universul a decis să îi distragă din nou atenţia.

- Mă scuzaţi, doamnă Devine, a început Lottie timidă, făcând un pas în cabinetul luxos al profesoarei, excursia asta de la istoria regalităţii este obligatorie?

I-a întins profesoarei scrisoarea privind excursia şcolară, străduindu-se să nu se lase intimidată de frumuseţea încăperii. Mai fusese acolo o singură dată, când ea şi Ellie fuseseră prinse după ora de stingere, iar profesoara îşi luase sarcina de a le da o lecţie care presupunea băutul unei ceşti de ceai scump în cabinetul ei.

- Nu-ţi face griji, Miss Pumpkin, a spus profesoara, şi Lottie a scos un oftat de uşurare - dar se grăbise. înţelegem situaţia ta specială şi am primit permisiune de la domnul director ca bodyguardul tău, Jamie, să poată veni şi el. I-a zâmbit lui Lottie de la biroul ei într-un fel care îi spunea foarte limpede că în niciun caz nu putea scăpa de asta şi a adăugat: Cred că va fi o excursie minunată.

Şi astfel, Lottie şi Jamie au trebuit să plece cu ceilalţi elevi de la cursul de istorie a regalităţii la Hampton Court[1] pentru o distracţie deloc bine-venită.

---

[1] **Palat, fostă reşedinţă regală, situat în sud-vestul Londrei, pe fluviul Tamisa (n.tr.)**

Dar nu numai pierderea de vreme o îngrijora pe Lottie. În afară de ziua aceea de la bibliotecă, ea şi Jamie nu mai fuseseră singuri de la incidentul de pe pajişte din urmă cu atâtea luni.

Lottie şi-a luat inima în dinţi şi i-a aruncat o privire lui Jamie în vreme ce se îndreptau către maşinile particulare care aşteptau să îi ducă pe elevi la Hampton Court. Era o zi frumoasă de primăvară, dar, după faţa lui, oricine ar fi crezut că se aflau la o înmormântare sub o ploaie mocănească.

- Jamie, înveseleşte-te! Ce-ar putea să iasă prost? a spus Ellie, venită acolo ca să îi conducă.

- Gândeşte-te la ziua de azi ca la o excursie amuzantă înainte să dai piept cu marele răufăcător, a ciripit Binah.

îşi strânsese părul într-un coc mare în vârful capului, într-o sferă pufoasă perfectă, ca o coroană mică şi îndesată care nu reuşea decât să o facă să pară şi mai scundă decât de obicei.

Lottie şi Jamie s-au privit, amândoi neliniştiţi că o lăsau pe Ellie singură.

Inăbuşindu-şi îngrijorarea, Lottie a spus:

- Ştiu că ultimul lucru pe care ţi-l doreşti e să mergi cu mine în excursie, Jamie, dar nu avem încotro, aşa că am putea să ne împăcăm cu situaţia şi să profităm.

I-a zâmbit lui Ellie, decisă să n-o lase să vadă cât de îngrijorată era.

Jamie a mijit ochii spre ea şi Lottie a înghiţit în sec nervoasă.

Putea să se poarte cât de relaxat voia de ochii lui Ellie, dar ştia că Jamie îşi dădea seama că era la fel de îngrijorată ca el că nu făcuseră niciun progres în privinţa locului unde era ascunsă formula Hamelin.

- Unu, doi, trei, patru, cinci, şi Jamie, şapte - da, excelent!

Profesoara Devine şi directorul Croak au trecut de-a lungul şirului de elevi, numărându-i pentru a se asigura că erau cu toţii prezenţi.

- N-o să păţesc nimic, Jamie. Ellie s-a aplecat ca s-o audă doar ei în vreme ce urcau într-una dintre maşini. Nu uita, toată lumea crede că Lottie e prinţesa! Cam ăsta e rostul unui substitut. A bătut cu un deget în medalionul lui cu lup, apoi s-a retras. Ne vedem mai târziu, tocilarilor!

Le-a făcut un semn vesel cu mâna şi ei au plecat.

După ce locuise la Rosewood Hali aproape doi ani, lui Lottie îi era greu să mai fie impresionată de vreo grădină. Se obişnuise atât de mult cu lumea magică a parfumurilor de levănţică şi trandafiri, cu petale viu colorate în toate nuanţele pe care ţi le puteai imagina. Rosewood era o altă lume, o lume a florei, o grădină plină de flori, cu o atmosferă vrăjită numai a ei. Aşa că să spui că era fermecată de grădinile de la Hampton Court ar fi fost un mare compliment.

- Regele Henric al VUI-lea era un bărbat infatuat tipic. Voia să uimească oamenii cu puterea şi bogăţiile sale, şi exact ăsta a fost şi scopul palatului Hampton Court. Profesoara Devine a arătat către ornamentaţia

bogată, încercând să-şi ascundă aversiunea şi eşuând lamentabil. A făcut palatul şi mai pompos la mijlocul anilor 1520, după ce l-a luat de la cardinalul Wolsey.

Directorul Croak păşea alături de profesoară, cu bastonul de lemn în mână, dar el nu încerca să-şi ascundă dezaprobarea câtuşi de puţin.

- Se pare că era supranumit „palatul plăcerilor", din cauza dezmăţului care se petrecea între zidurile sale, a bombănit el, aproape ca şi cum chiar ar fi fost martor la unele dintre aceste evenimente, şi Lottie a trebuit să se ciupească pentru a nu izbucni în râs.

- într-adevăr, a răspuns profesoara Devine, poveştile sordide nu sunt un lucru neobişnuit în istoria regalităţii.

Lottie nu s-a putut opri să nu înghită în sec tulburată, întrebându-se dacă şi familia Wolfson avea vreo poveste „sordidă", şi brusc a vrut să fugă înapoi la Rosewood, ca să se cufunde în jurnalul lui Oscar pentru a descoperi vreuna

.Au continuat să se plimbe prin parc, şi curând a devenit evident pentru toţi că aceasta era mai degrabă o excursie de vizitare a unui obiectiv turistic decât una de studiu. Lottie se străduia să se destindă şi să se simtă bine, dar exista ceva care o stânjenea, şi nu putea face nimic.

Toată lumea se holba la ei.

- Mi se pare mie, sau simţi şi tu că suntem priviţi? i-a şoptit Lottie lui Binah.
Binah a chicotit.
- N-ai mai ieşit niciodată în uniformă, nu-i aşa?
Lottie a clătinat din cap, întâlnind din întâmplare privirile unui grup de alţi elevi, care au început să şuşotească între ei.
- Nu te face să te simţi puţin cam caraghioasă? a întrebat ea. i
Emblemele de pe blazerele lor ieşeau în evidenţă, sigla mare şi roşie a şcolii Rosewood fiind faimoasă în lumea întreagă. Nu era de mirare că atrăgeau atâta atenţie.
- Sunt sigură că Jamie e obişnuit cu asta, a spus Binah, râzând. Aşa se uită tot timpul la el majoritatea elevilor de la Rosewood.
Jamie a ridicat o sprânceană spre Binah, avertizând-o.
- Ooo, ce m-am speriat! l-a luat ea în râs.
Lottie n-avea cum să nu se simtă prost din cauză că Jamie fusese târât până acolo oricât ar fi încercat: nu scosese un cuvânt de când plecaseră de la Rosewood Hali şi fusese încordat tot timpul. Lottie simţea că era vina ei că Jamie ajunsese în situaţia asta.
- Cred că trebuie să mă duc la baie, a spus Lottie, dorin- du-şi brusc să scape de toate privirile din jur.
- Vin cu tine, a răspuns automat Jamie, înainte să-şi dea seama ce spusese. Adică, o să te aştept afară, s-a corectat imediat şi s-a rezemat de peretele de lângă toaleta pentru femei.

Lottie s-a străduit din răsputeri să nu izbucnească în râs, văzând în ce situaţie stânjenitoare se pusese singur, şi apoi s-a simţit prost că i se părea atât de caraghios.

- Merg doar până la toaletă, Jamie. Nu dispar în neant, l-a liniştit ea.

- Păi, grăbeşte-te, i-a cerut el, fără să se mişte.

înăuntru, Lottie s-a dus la o chiuvetă ca să se spele cu apă

rece pe faţă şi apoi a rămas o clipă privindu-se în oglindă, încă îi venea greu să creadă că cineva ar fi putut să se lase convins că era prinţesă, şi mai ciudat decât atât i se părea că oamenii erau fascinaţi de emblema pe care o purta. Cu toate astea, ştia că Rosewood era casa ei. Acolo se simţea în largul său; era istoria, moştenirea ei.

Şi atunci, de ce se simţea atât de ciudat în ziua aceea?

Apa de la robinet continua să curgă, scurgându-se în gaura neagră din centrul chiuvetei aurii, un şuvoi nesfârşit care dispărea ca prin farmec, înghiţit de ţevile nevăzute.

Lottie ştia răspunsul la întrebare, iar acesta era Jamie Volk.

Indiferent cât de în largul ei se simţea, indiferent câte progrese făcea încercând să se descopere pe sine, nu putea să nu simtă că îl lăsa pe Jamie în urmă.

Dar nu avea ce să facă; trebuise să pornească în această călătorie de una singură, şi aşa avea să facă şi Jamie. Spera doar că el nu avea să se piardă pe drum.

O uşă s-a deschis în cealaltă parte a toaletei, făcându-o pe Lottie să tresară. Când a închis robinetul, dinspre ţevi s-a auzit un gâlgâit. S-a uitat din nou în oglindă şi în spatele ei a apărut o siluetă, atât de repede, încât Lottie nici nu a avut timp să ţipe. Silueta a prins-o de încheietura mâinii şi a tras-o în spate într-una din cabine. într-un moment de teroare pură, viscerală, a înşfăcat mâna acelei persoane şi a muşcat-o cât a putut de tare, făcându-l pe intrus să ţipe de durere. Repezindu-se afară din cabină, a scos un urlet disperat, dar Jamie era deja acolo, năpustindu-se pe uşă şi aşezându-se între Lottie şi cabină.

- Stai în spatele meu, i-a ordonat, luând o poziţie defensivă.

Ea s-a supus imediat, stând cât mai aproape posibil de el, şi tot trupul i-a îngheţat de spaimă când uşa cabinei s-a deschis încet, dându-l în vileag pe atacator.

Nu era nici pe departe ce s-ar fi aşteptat ea să fie. Mintea i-a stat în loc când a dat cu ochii de chipul nedumerit pe care îl avea înaintea sa.

Ollie

?35
(T9 ^

- Oh, Doamne, ce naiba... Ollie a râs, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. M-ai MUŞCAT?
- Credeam că eşti un răpitor sau ceva de genul, a scrâşnit Lottie, păşind în faţa lui Jamie şi încrucişându-şi braţele.
- Ce cauţi aici? a vrut Jamie să ştie.
- Şi noi suntem veniţi cu şcoala - o excursie de câteva zile pentru a vizita obiectivele istorice din jurul Londrei, a răspuns Ollie, continuând să râdă nervos. V-am văzut sosind şi m-am gândit că era datoria mea să te avertizez.
- Să o avertizezi? a repetat Jamie, mijind ochii.
- Ea nu poate vorbi singură? Doamne! a răspuns Ollie, dându-şi ochii peste cap şi ieşind, în sfârşit, din cabină. Kate şi Charles sunt şi ei aici. Dacă te văd, s-a zis cu povestea ta cu prinţesa.

„Rahat!" şi-a spus Lottie.

Cu toate grijile ei, nu se gândise niciodată, nici măcar o clipă, că problema lor ar putea ajunge, în final, atât de ridicolă. Unul dintre motivele pentru care fusese acceptată ca substitut al lui Ellie era că nu existau prea multe şanse să fie recunoscută de către puţinii oameni pe care îi cunoştea din orăşelul ei natal, căci Rosewood era atât de izolat - şi iată-i acum aici!

- Cine sunt Kate şi Charlie? a întrebat Jamie, renunţând la poziţia sa defensivă şi relaxându-se în

obişnuitul său mod de operare „doar puţin pregătit să ucidă".

- Sunt prieteni de când eram mică, a explicat ea.
- Prieteni răi, a întrerupt-o Ollie. Au lăsat-o baltă când mama ei s-a îmbolnăvit...
- Ollie, şşt!

Lottie s-a încruntat la el, îmbujorându-se. Nu era momentul să discute despre astfel de lucruri.

- Lottie?

Lui Lottie aproape că i-a sărit inima din piept şi s-a apucat de braţul lui Jamie când Binah a apărut în spatele lor. Erau prea mulţi oameni deja înăuntru!

- Binah, *trebuie* să încetezi să mai faci asta! a spus gâfâind Lottie, dând drumul braţului lui Jamie, iar obrajii ei trandafirii au căpătat o nuanţă de roşu aprins când şi-a dat seama că se agăţase de el ca o maimuţică.
- El e Ollie? a întrebat Binah, făcând un pas în faţă.
- Vorbeşti despre mine? Ollie şi-a dus o mână la piept. Sunt flatat!

Dar problema era că Lottie nu vorbea despre Ollie.

- Binah, de unde naiba ştii cine e Ollie? a întrebat ea.
- Te-am auzit vorbind despre el cu Ellie anul trecut, când studiam în tunele. Ai aşa un talent de a descrie oamenii, Lottie. A fost foarte uşor să...

Lottie a oftat.

- Binah, *trebuie* să încetezi să mai tragi aşa cu urechea!

Binah a făcut un gest nepăsător cu mâna, fără să o ia câtuşi de puţin în serios.

- De ce e toată lumea aşa de îmbufnată? a întrebat ea, cu braţele încrucişate peste blazerul galben.

Lottie s-a uitat la Jamie, încă stânjenită că se agăţase de el ca un copil speriat. Nici nu-i venea să creadă că se întâmpla aşa ceva.

- Nişte foşti colegi de şcoală sunt şi ei aici în excursie şi, dacă mă văd, toată povestea cu substitutul va fi dată în vileag.

- O! a făcut Binah, fără să bage în seamă privirea fermecată a lui Ollie. Păi, asta e uşor de rezolvat. Doar că va trebui să te deghizăm.

Fără să îi dea timp să protesteze, Binah s-a pus imediat pe treabă. I-a ridicat părul lui Lottie într-un coc în vârful capului, cu şuviţe lăsate pe-afară, astfel încât părul să-i pară mult mai scurt decât era în realitate, apoi a folosit un creion maro de sprâncene pentru a crea o spuzeală de pistrui falşi pe nas şi pe obrajii trandafirii. Concentrarea meticuloasă de pe faţa lui Binah în timp ce se ocupa de proiectul ei a stârnit un val plăcut de căldură în trupul lui Lottie, ca şi cum ar fi fost un copil care era îmbrăcat de mama sa pentru prima zi de şcoală.

Pentru tuşa finală, Binah a scos o pereche de ochelari de rezervă din rucsacul ei galben şi i-a pus pe nasul lui Lottie. Lumea a devenit brusc mai mare, totul deformându-se în vreme ce ochii ei încercau să se obişnuiască.

- Perfect! a exclamat Binah, bătând bucuroasă din palme.

Lottie nu şi-a putut stăpâni un icnet când s-a văzut în oglindă. Semăna leit cu William Tufty.

- îmi place la nebunie!

Lottie a trebuit să se abţină să ţopăie încântată când a văzut trăsăturile de familie atât de limpede înscrise pe chipul ei. S-a întors spre Jamie cu un zâmbet larg pe faţă, uitând pentru o clipă că el era în toane proaste, dar, spre surprinderea ei, a părut mulţumit.

- Foarte practic, a remarcat Jamie. îţi stă bine cu părul scurt.

Lottie şi-a dat după ureche o şuviţă de păr, lăsându-şi privirea în jos, sfioasă.

- Mersi, a răspuns scurt, stânjenită că vorbele lui o emoţionaseră atât de tare.

Complimentele de la Jamie erau ca apa în deşert, mai ales de la incidentul cu cadoul.

Lottie s-a întors către Ollie, dar el era prea distras de Binah pentru a-i da atenţie.

- Ollie, a strigat ea, crezi că o să meargă?

El a scuturat din cap ca şi cum ar fi încercat să scape din mrejele unei vrăji.

- Da, da, perfect, grozav, a murmurat.

Au ieşit din nou, Lottie simţindu-se uşurată datorită noii ei înfăţişări.

Ollie, pe de altă parte, era încă vrăjit de Binah, şi o privea cum ţopăia pe alee, cu aceeaşi plăcere rezervată, de obicei, mâncărurilor mamei lui sau poveştilor lui Lottie.

Lottie l-a tras înapoi, aplecându-se spre el ca să nu-i audă nimeni, deşi probabil că auzul supranatural al lui Jamie tot avea să le surprindă conversaţia.

- Ţi se pare drăguţă Binah?

-Ha?

- M-am prins, a chicotit Lottie. Te holbezi la ea. Dar probabil că ar trebui să te avertizez că nu cred că e interesată să aibă vreun iubit sau ceva. Ollie a ridicat o sprânceană, fără să înţeleagă prea bine. Aşa mi-a lăsat mie impresia; nu pare interesată de *nimeni* în felul ăsta.

Ollie şi-a mijit ochii şi ea s-a întrebat dacă tot nu înţelegea, când a spus ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat.

- Eşti exact ca mama ta.

- Poftim? s-a înecat Lottie.

- Amândouă aţi fost mereu atente la cele mai mici detalii. De-asta sunteţi nişte povestitoare atât de bune şi de-asta eşti şi tu o artistă desăvârşită - observi lucruri pe care alţii nu le văd.

Cuvintele lui au impresionat-o profund pe Lottie. Acel „artistă" i-a adus aminte de picturile Lilianei şi de poeziile lui William Tufty. Privirea i s-a îndreptat către doi trandafiri care creşteau unul lângă celălalt în pământ, roz şi roşu, culori diferite, dar aceeaşi structură. Poate că avea mai multe în comun, nu doar înfăţişarea, cu strămoaşa ei Liliana.

„Micile detalii..."

- Mulţumesc, Ollie, a spus Lottie, cu un zâmbet sincer. E cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

- Păi, e-adevărat... a răspuns el cu onestitate, apoi un rânjet poznaş i-a apărut pe faţă. A! Şi dacă Binah vrea vreodată să iasă cu cineva la modul strict platonic, mi-ar

plăcea să o invit la noi, ca să guste şi ea din mâncărurile pe care le face mama.

Lottie a chicotit, strângându-l din nou în braţe pe Ollie, înainte de a se despărţi pentru a se întoarce fiecare la colegii săi.

Ollie avea dreptate: era bună la observarea lucrurilor mărunte - şi exact de-asta aveau nevoie ca să găsească formula Hamelin. Asta era punctul ei forte şi ştia că o putea face.

S-a uitat către ceilalţi colegi şi a simţit un val de hotărâre crescând în ea, ca un ocean în timpul fluxului.

„Micile detalii."

La asta se pricepea cel mai bine şi aşa avea să înfrângă maleficul Leviathan.36

(T[9]

Autocarul a ajuns în faţa conacului Tompkins la douăsprezece fix, alături de alte câteva autocare aparţinând altor echipe competitoare.

A intrat pe marile porţi albe de lemn, pe care erau sculptaţi doi porumbei. Aleea era mărginită de copaci, ale căror frunze alcătuiau o boltă de roz şi de galben, ca un jeleu uriaş. Conacul era lipit de fabrică, pe ale cărei coşuri înalte ieşeau norişori de pudră albă sclipitoare.

în clipa în care Lottie a coborât din autocar pe aleea albă pavată cu piatră de Yorkshire, aroma i-a invadat simţurile.

Era ca şi cum aerul însuşi fusese glasat; era atât de dulce, încât îşi simţea creierul năucit.
„Mare minune dacă mai poţi să rămâi cu mintea întreagă într-un loc ca ăsta."
Lola a coborât din autocar ţopăind, urmată de Micky, care sugea o acadea. Cu buzele lor roşii ca cireşele şi cu părul alb ca o glazură de bezea, ei înşişi arătau ca nişte prăjituri.
- în sfârşit, acasă, au spus la unison.
- Zici că au fost făcuţi la fabrică amândoi, a remarcat sec Jamie.
Lottie n-a putut să nu aprobe.
Jamie a dat să o ajute pe doamna Bolter, dar a fost trimis la plimbare.

- Nu tu, Jamie. Competitorii de la Spearion trebuie să-şi despacheteze echipamentul. Singuri! a ordonat doamna Bolter, bătând de două ori din palme.

Ellie şi-a dat ochii peste cap când a coborât din autocar şi a început să ajute. Anastacia, pe de altă parte, a părut mai puţin încântată că trebuia să îşi care singură genţile de firmă *şi* geanta jerpelită cu echipamentul de scrimă. îşi ţinea geanta cu echipamentul departe de corp, ca şi cum ar fi fost un păianjen veninos.

- Nu vreau să ajute nimeni dintre cei care nu participă la competiţie. Membrii acestei echipe trebuie să înveţe că succesul depinde de ei.

Şi, văzându-l pe Jamie cum zăbovea în preajma genţilor, i-a aruncat o privire ameninţătoare.

Lottie s-a oprit din râs când doamna Bolter s-a apropiat de ea. Statura ei musculoasă era într-un contrast

evident cu universul dulceag şi pufos al conacului Tompkins.

- Dacă vreunul dintre invitaţii din această excursie le distrage atenţia de la competiţie celorlalţi, o să-l trimit imediat înapoi la Rosewood. E clar?

Lottie a înghiţit cu zgomot, dar a încuviinţat din cap respectuoasă, ştiind că doamna Bolter nu făcea ameninţări nefondate.

- Foarte bine! a tunat profesoara.

Au fost întâmpinaţi la uşile de un roşu viu ale conacului de o femeie mai în vârstă, de origine sud-asiatică, îmbrăcată într-un taior roz aprins, cu părul negru ca abanosul împletit într-o coadă lungă la spate şi un zâmbet larg.

- Bine aţi venit, dragi concurenţi! Numele meu este Na- dia Kumar, a început veselă femeia. Vă rog să vă simţiţi ca acasă şi să vă odihniţi înainte de competiţia de mâine. Le-a făcut semn să se adune cu toţii în faţa uşilor. Vom face un tur al fabricii înainte de cină, care va fi servită la ora cinci. Sperăm că o să vă placă coşurile cadou care vă aşteaptă în camere şi că le veţi povesti cu entuziasm şi altora despre sejurul vostru la conacul Tompkins.

Zâmbetul nu i-a dispărut o clipă cât a vorbit.

- E PR-ul companiei Butter, au şoptit Lola şi Micky, aflaţi de-o parte şi de alta a lui Lottie.

Gemenii nu păreau să-şi poată lua privirea de la femeia care îi întâmpina atât de degajată pe oaspeţi în casa lor.

Lottie a profitat de ocazie ca să se uite mai bine la celelalte echipe, aşteptându-se ca din mulţime să răsară câteva feţe fioroase - dar, spre surprinderea ei, erau cu toţii destul de inofensivi, doar un grup de elevi de la şcoli din toată lumea care îşi vedeau de treabă. A izbit-o din nou aceeaşi senzaţie ca atunci când vorbea cu Anastacia, acea senzaţie lipicioasă a unei teorii care lua naştere în mintea ei - că erau cu toţii doar nişte copii.

Nadia a făcut un gest teatral cu mâinile, continuând să afişeze un zâmbet fermecător.

- Bine aţi venit la conacul Tompkins!

Uşile roşii lucioase cu balamale aurii au scos un sunet ca un ciripit când s-au deschis, inundând treptele cu mirosul dulce de mentă care s-a răspândit din conac şi i-a învăluit. Lottie nu şi-a putut stăpâni un icnet când a văzut priveliştea de basm din spatele uşilor duble. Un curcubeu se revărsa înaintea ochilor lor, o scară de marmură care se bifurca apoi, cu fiecare treaptă de altă culoare, ce părea ireală. întreaga pardoseală era în dungi galbene şi roz, ca dropsurile din copilăria ei; era un spectacol atât de apetisant, încât a trebuit să se stăpânească să nu îngenuncheze şi să lingă podeaua din faţa ei, pentru a se convinge că nu era făcută din zahăr, de fapt. Aroma de bastonaşe de zahăr, care părea să emane din pereţi, a fost acoperită de un miros greu şi dulceag de lemn-dulce când o faţă nefamiliară, pe care au identificat-o însă imediat s-a ivit în faţa lor.

Din multe puncte de vedere, Richard Butter nu arăta deloc aşa cum şi-l închipuise Lottie. Era îmbrăcat într-o robă lungă, neagră cu portocaliu, care îi atârna pe pardo-

seala în dungi a vestibulului. Lângă el, în stânga, se afla fiul său, Percy, cu privirea în jos. Asemănarea era stranie, aceeaşi piele palidă şi aer straniu, dar, în vreme ce Percy părea sfios şi obosit, tatăl lui avea aerul unui om de ştiinţă nebun. Richard Butter purta nişte ochelari mari, dreptunghiulari, care îi măreau atât de tare ochii albaştri, pătrunzători, încât Lottie n-a putut să nu se gândească la un galago. împreună, Percy şi Richard arătau ca o pereche de fiinţe omeneşti nocturne, care nu ar fi trebuit să iasă la lumina zilei.

- în numele lui Alfred Tompkins, care îşi păstrează energia pentru a putea urmări concursul de mâine, îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun venit la conacul Tompkins. Sper din toată inima că vă veţi simţi bine şi vă veţi bucura de zilele petrecute aici.

Vocea lui Richard Butter era nazală şi uşor piţigăiată, ca şi cum ar fi suferit de o răceală de care nu mai putea să scape.

De îndată ce scurtul moment de bun venit s-a încheiat, gemenii s-au dus imediat către Richard, iar Lola s-a întins ca să-l îmbrăţişeze călduros, ca şi cum ar fi făcut cu toţii parte din aceeaşi mare familie a dulciurilor. Lui Lottie inima a-nceput să-i bată mai tare când Percy l-a mângâiat pe Micky pe păr, amândoi având pe faţă o expresie solemnă. Puteau să pretindă că erau OK, dar ştiau cu toţii ce misiune importantă aveau.

Lottie le-a făcut cu mâna lui Percy şi gemenilor, şi asta a fost tot. Planul era demarat oficial.

Au fost conduşi într-un tur foarte scurt al conacului, pentru a vedea unde aveau să stea, unde să se

întâlnească pentru turul fabricii, unde să găsească mâncare dacă le era foame, unde se puteau duce să se antreneze şi care era punctul de întâlnire pentru a merge la arenă. Erau doar vreo patru sute de metri până acolo, dar toţi concurenţii aveau să fie duşi cu maşinuţe de golf. Lottie a memorat o hartă a împrejurimilor, ştiind bine că aveau să aibă nevoie de ea a doua zi.

întregul conac era un labirint de coridoare viu colorate şi uşi cu diverse modele pe ele, cu mobilă ciudată şi naturi moarte aproape pretutindeni. Familia Tompkins părea să aibă o pasiune pentru decoruri excentrice şi înfiorătoare; pe mese erau păpuşi ornamentale cu obraji trandafirii şi rânjete ucigătoare şi animăluţe din porţelan, cu aripi, care-şi arătau colţii. Şi ăsta era locul pe care Lola şi Micky îl numeau acasă!

Au încheiat turul în camera de primire cea mai apropiată de dormitoare, o încăpere cu ferestre mari pe care se vedeau vârfurile copacilor ca jeleul, cu o mobilă verde-limetă şi alte ornamente sinistre peste tot.

- Are cineva vreo întrebare înainte să ne întâlnim mai târziu pentru turul fabricii, la ora patru? a întrebat Nadia, cu acelaşi zâmbet înţepenit pe faţă.

Lottie n-a putut să nu se întrebe cum de n-o dureau obrajii.

Toţi copiii au clătinat din cap şi li s-a îngăduit să plece, iar Anastacia a dat scurt din cap, cu subînţeles, în vreme ce se îndrepta către coridor, pregătindu-se să pornească în misiunea ei de a se împrieteni cu ceilalţi şi de a inspecta toate camerele competitorilor.

în cele din urmă, Ellie, Jamie şi Lottie au rămas singuri în camera verde-limetă.

De îndată ce uşa s-a închis în urma celorlalţi, Jamie s-a uitat în jur încruntat pe sub sprâncenele lui groase, plănu- ind deja următoarea mişcare. Totul mergea conform planului. Aveau patru ore la dispoziţie pentru a scotoci conacul şi încă şi mai mult după cină. Puteau să o facă.

- Bănuiesc că ar trebui să ne-apucăm să căutăm...

- Bună!

Un miorlăit dulce s-a auzit dinspre uşă şi au încremenit cu toţii.

- Voi sunteţi probabil oaspeţii noştri.

O fată micuţă cu păr negru a intrat în încăpere, urmată de un băiat solid cu pălărie de cowboy.

Au fost imediat recunoscuţi. Cele două persoane pe care trebuiau să le evite. Ingrid şi Julius.

Jamie s-a crispat, făcând un pas protector în faţa lui Lottie şi a lui Ellie.

- Eu sunt Ingrid Crow şi el e Julius Stub, a spus fata. Julius şi-a dus uşor mâna la pălăria neagră de cowboy când ea i-a rostit numele şi apoi s-au aşezat amândoi în aşa fel încât să blocheze uşa. Suntem stagiari la compania Butter, a adăugat ea.

„Să îi evităm cât putem cu toţii pe Ingrid şi Julius". Cuvintele lui Jamie i-au răsunat lui Lottie în minte, în vreme ce se uita la uşă, dar nu aveau cum să iasă.

Ingrid Crow era o fată minionă cu un nas mic şi cârn, faţa rotundă şi pistrui. Avea părul atât de negru şi de

mătăsos, încât părea un val de petrol care i se revărsa pe spate, dar era ceva supărător în înfăţişarea ei. Ascunsă adânc în ochii ei cenuşii era sclipirea ameninţătoare a unei răufăcătoare profesioniste - o privire vicleană, uneltitoare, care apărea doar după ani de practică. Totul la ea îi aducea aminte lui Lottie de un basm pe care i-l citise cândva mama ei, *Motanul încălţat,* şi, întocmai precum cotoiul şarlatan din poveste, Ingrid purta cizme negre groase, cu tocuri atât de ascuţite, încât ar fi putut uşor străpunge pielea.

S-a apropiat de Jamie, cu mâinile în şolduri, ca şi cum ar fi cercetat un diamant frumos.

- E tare drăguţ, a spus ea, uitându-se prin el într-un fel despre care Lottie ştia că lui Jamie n-avea să-i placă deloc. Nu ţi se pare drăguţ, Julius?

Julius şi-a lăsat capul într-o parte, cercetându-l pe Jamie.

„Asta e straniu", şi-a spus Lottie.

- Probabil, a răspuns Julius tărăgănat şi indiferent, cu un puternic accent sud-american.

Julius Stub era exact opusul lui Ingrid: înalt şi solid, cu un nas gros, care arăta ca şi cum ar fi fost cândva rupt. Nu era un băiat urât: avea părul blond-roşcat şi genul de trăsături care erau, de obicei, asociate cu jucătorii de fotbal american. Dar, la fel ca la Ingrid, era ceva deosebit la ochii lui. Nu scânteiau cu aceeaşi răutate ca ai ei; erau goi - acel gen de gol care îngăduie cuiva să facă lucruri îngrozitoare fără să simtă absolut nimic.

- Nu ştiu ce te-au învăţat părinţii tăi, a mârâit Ellie, dar e foarte nepoliticos să vorbeşti despre oameni ca şi cum n-ar fi de faţă.

Ea deja ignora complet regula „Nu vorbiţi cu Julius sau cu Ingrid".

Cei doi s-au întors către Ellie şi Lottie. Rânjetul lui Ingrid s-a transformat într-un zâmbet şi a făcut un pas ameninţător către Lottie, apoi a îndepărtat un fir imaginar de praf de pe umărul ei.

- Nu suport murdăria, a spus ea.

Un mârâit uşor a scăpat de pe buzele lui Ellie.

- Mulţumesc, a spus Lottie, ştergându-se pe umăr. De fapt, ar trebui să mergem să ne schimbăm înainte de tur.

Ingrid şi-a întors spre ea privirea de pisică.

Un nod de teamă i s-a pus lui Lottie în gât, dar l-a înghiţit, nelăsându-şi zâmbetul să şovăie în vreun fel.

Julius a oftat, studiindu-şi absent unghiile.

- Hai să mergem, Ingrid. Oaspeţii vor să se odihnească şi noi avem treabă.

La aceste cuvinte, Ingrid s-a relaxat şi s-a dus lângă Julius.

- Ne vedem la tur, a spus ea, urmându-l pe Julius afară pe coridor.

În vreme ce ieşeau, Julius s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche lui Ingrid:

- O să avem tot timpul să ne distrăm cu jucăriile astea noi mai târziu.

Uşa s-a închis cu un clic în urma lor şi Jamie a răsuflat prelung.

- Asta chiar s-a întâmplat? a întrebat Lottie.
- Sunt partizani, a spus Jamie cu o voce glacială.
- Ce? a izbucnit Ellie, încă furioasă după momentul de mai devreme.

- Sunt, cumva, partizani. Poate că au făcut pregătire. Dar recunosc un asasin antrenat atunci când văd unul.

Ellie a privit-o lung pe Lottie, apoi a clătinat din cap.

- Jamie, nu trebuie s-o scapi din ochi pe Lottie. E un ordin.

Jamie şi-a ţinut răsuflarea, ştiind că nu poate ignora un ordin direct.

- O să mă duc să o caut pe Anastacia şi să o avertizez, a anunţat Ellie, apoi o să termin de verificat celelalte camere. Ne vedem la tur.

înainte să apuce să se repeadă spre uşă, Jamie a apucat-o de braţ, trăgând-o rapid înapoi.

- Şi cu tine trebuie, i-a spus el răspicat.

Privirile li s-au întâlnit cu o intensitate atât de mare, încât Lottie aproape că a văzut electricitatea statică dintre ele. Ellie a încercat să-şi tragă braţul, apucându-l de încheietură cu cealaltă mână, dar ochii ei nu erau furioşi; părea disperată.

- Nu putem să-i lăsăm să o ia din nou pe Lottie, a insistat ea.

încet, ca un nor care acoperă soarele în trecerea lui, Jamie i-a dat drumul prinţesei lor.

Ellie s-a repezit la Lottie şi a pupat-o repede pe frunte, ca şi cum ar fi făcut o vrajă de protecţie.

- îţi promit că Jamie o să te apere.

Apoi s-a năpustit afară din cameră, lăsând uşa larg deschisă.

Uluită, lui Lottie i-a luat câteva clipe să realizeze ce se întâmplase.

- Du-te după ea! a strigat Lottie. N-o putem lăsa singură!

Tensiunea era vizibilă în trupul încordat al lui Jamie, în muşchii maxilarului care zvâcneau de îngrijorare.

- Trebuie să te apăr, a spus el fără tragere de inimă, cu privirea când la uşă, când la Lottie.

- Dar...

Lottie, am primit ordin de la prinţesa mea, a răspuns el, conducând-o spre uşă. Aşa că mă tem că va trebui să stăm împreună până descoperim formula secretă

.37
(T9

Lottie de-abia se putea concentra în vreme ce inspectau casa, în căutarea unor indicii. Voia să îi găsească pe ceilalţi şi să se asigure că erau cu toţii bine. Nu-şi putea scoate din minte acel aer ameninţător emanat de Ingrid şi de Julius.

- Ar trebui să stăm împreună cu toţii, a spus ea, uitân- du-se la o vază de un galben aprins când s-au întors în camera de primire. Asta e regula numărul unu în orice film horror. Nu vă despărţiţi niciodată.

- Nu suntem într-un film horror, Lottie; asta e realitate.

Lottie a luat de pe poliţa şemineului o păpuşă de porţelan care avea o acadea uriaşă.

- Eşti sigur? a întrebat ea, ţinând în sus păpuşa cu zâmbetul ei sinistru.

Jamie a zâmbit cu buzele strânse, în mod clar nedorind să îi fie distrasă atenţia.

- Trebuie să te concentrezi, Lottie. Nu putem omite nimic.

Pentru a sublinia cele spuse, şi-a trecut vârful degetelor pe sub poliţă, verificând dacă nu era ceva ascuns acolo. Deşi Jamie continua să cerceteze camera în căutarea unor indicii, Lottie îi vedea ochii fugindu-i mereu către uşă, tot timpul în gardă să nu apară Julius şi Ingrid. Nu lăsa niciodată garda jos.

îl urmărea fascinată cum verifica meticulos fiecare obiect din încăpere, când o lumină i-a atras brusc atenţia dinspre uşa aflată în cealaltă parte a camerei. S-a dus într-acolo şi s-a uitat prin gemuleţul uşii. I s-a tăiat răsuflarea când a văzut ceea ce era nici mai mult, nici mai puţin decât... un pian care strălucea. Era aşezat sub un dom de sticlă, prin care o coloană de lumină se revărsa peste el ca dintr-un reflector. Pianul avea culoarea fildeşului şi motive cu porumbei gravate delicat în lac. Instrumentul te îmbia să îi atingi clapele.

Fermecată, Lottie a deschis uşa şi a intrat în camera cu pianul magic.

- Lottie?

- Trebuie să verificăm şi camera asta, i-a strigat ea, distrată.

Ispita instrumentului era irezistibilă, până când Jamie a venit şi a apucat-o de umăr.

Jamie a rămas cu privirea la instrument, cu mâna tot pe umărul ei, fermecat şi el.

- E un pian frumos.

- Vrei să cânţi? a glumit Lottie, ducându-se lângă el pentru a-l vedea mai bine.

Jamie i-a aruncat o privire piezişă, dar nu a rezistat şi s-a apropiat şi el, trecându-şi mâna peste suprafaţa lui lucioasă.

- Am fost surprinsă de Crăciun când ai cântat la pian, a recunoscut Lottie, plimbându-şi vârfurile degetelor peste capac. Nu că ar trebui să mă mai mire ceva la tine!

- Ce vrei să spui? a întrebat el prudent, în mod clar îngrijorat că Lottie urma să se aventureze într-un subiect în care el nu mai voia să intre din nou.

Lottie a clătinat din cap, pentru a-i arăta că nu asta avea de gând.

- Vreau să spun că uneori faci ceva, de pildă, cânţi la chitară sau reciţi o poezie, şi îmi dau seama că, de fapt, nu ştiu nimic despre tine.

Jamie a chicotit, apoi s-a aşezat la pian şi şi-a trecut degetele peste clapele ivoar, fără să le apese.

- Ca să nu mai vorbim de limbajul semnelor, a adăugat
ea.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Lottie şi-a adus aminte ce spusese Anastacia despre Saskia, cum întotdeauna încerca să îl impresioneze pe tatăl ei, întotdeauna încerca să-i arate că îşi merita locul în familie. Însă Jamie, preocupat de pianul din faţa lui, nu a observat schimbarea de pe chipul ei.

- Cântatul la pian şi limbajul semnelor nu sunt chiar atât de diferite, a început Jamie, cu o voce uşor distantă. Vino aici! I-a făcut semn să se aşeze lângă el pe bancheta albă. Lottie a ezitat doar o secundă, apoi a acceptat. Când vorbeşti cu cuvinte, e un proces linear,

dar cu limbajul semnelor totul se întâmplă în acelaşi timp, la fel ca diferenţa între a cânta o singură notă sau a apăsa mai multe clape odată pentru a realiza un acord.

I-a demonstrat trecându-i cu blândeţe mâna peste clapele pianului şi aşezându-şi mâna peste a ei. I-a apăsat vârfurile degetelor, şi din instrument au răsunat câteva note. Curând, cântau amândoi o melodie simplă, dar emoţionantă.

- Din multe puncte de vedere, chiar e o modalitate superioară de comunicare, a adăugat el.

I-a dat drumul la mână, dar a rămas o furnicătură, o senzaţie atât de plăcută, încât Lottie şi-a lipit palma pe piept.

Lottie a fost complet fermecată când Jamie a început să-şi plimbe degetele peste clape. Pielea lui de un cafeniu-deschis se armoniza perfect cu ivoarul clapelor, ca şi cum le-ar fi fost sortit să fie împreună. A închis ochii alene, absorbit de muzică, şi Lottie nu a rezistat să nu se lase cucerită de melodia delicată.

- Chiar iubeşti muzica, nu-i aşa? a spus ea fără să se gândească.

El a clipit şi a deschis ochii, iar lui Lottie i-a părut rău că a rupt vraja.

- Cred că da, a murmurat el. Şi-a coborât privirea şi s-a uitat la mâinile sale, ca şi cum ar fi fost o apariţie fantomatică, şi chipul i-a devenit din nou aspru. Trebuie să ne întoarcem la treabă, a spus şi s-a ridicat brusc.

Lui Lottie i s-a strâns inima, căci îşi dădea seama că Jamie era pregătit să renunţe chiar şi la asta - la muzică, atât de importantă pentru el -, de frică să nu se abată de la drumul lui. A întors capul, nevrând ca Jamie să observe durerea din ochii ei. Şi atunci a văzut-o.

Pe o latură a pianului, printre porumbeii gravaţi, se afla o inscripţie frumoasă în germană.

- Lottie, vino! a ordonat Jamie. Avem treabă. S-a întâmplat ceva?

- Nu, doar că... Lottie s-a uitat mai atent la litere, trecân- du-şi uşor degetele peste inscripţie. Pe cutia muzicală a Lolei scrie acelaşi lucru.

Um diese erinnerung festzuhalten, musst du sie zuerst zerstören.

Nu numai că erau aceleaşi cuvinte; era exact acelaşi scris, aceleaşi litere, gravate la fel de adânc, ca şi cum amândouă inscripţiile ar fi fost realizate în acelaşi timp.

„Micile detalii", şi-a spus Lottie.

Jamie s-a apropiat să se uite mai atent, dar un sunet care venea dinspre uşă i-a luat pe nepregătite.

- Nu ştiu ce faceţi voi, copii neastâmpăraţi, s-a auzit o voce dulce din prag, făcând-o pe Lottie să tresară, dar e timpul pentru turul fabricii.

Ingrid stătea relaxată acolo, rezemată de canat, lăfăin- du-se ca o pisică pe un covoraş. Nu aveau cum să treacă pe lângă ea.

Jamie s-a aşezat în faţa lui Lottie, dar Ingrid a pufnit, zâmbind ca şi cum i-ar fi găsit pe amândoi foarte nostimi. Nu se puteau da de gol că găsiseră ceva. Pregătirea lui Jamie şi-a spus imediat cuvântul, şi Lottie şi-a adus aminte de sfatul lui de a părea moale. S-a întins repede şi l-a luat pe Jamie de mână, sperând că Ingrid avea să creadă că îi surprinsese într-un moment romantic ridicol, şi nu într-un act de spionaj.

Jamie a ridicat din sprânceană şi Lottie i-a strâns foarte uşor mâna, făcând un semn cât se poate de subtil către pian. Spre uşurarea ei, el a înţeles imediat şi a început să-şi treacă mâna prin păr cu un aer stânjenit, ca şi cum ar fi fost ruşinat. Gestul era aproape prea natural şi Lottie s-a întrebat în ce măsură se prefăcea.

Ingrid şi-a dat ochii peste cap şi asta le-a spus că teatrul funcţionase, iar Lottie nu şi-a putut stăpâni un fior de încântare că fusese atât de vicleană.

- Nu vă mai purtaţi ca nişte şoareci speriaţi! Am venit să vă iau la turul fabricii.

Spre uşurarea lui Lottie, trei elevi de la alte şcoli au băgat capul pe uşă.

- Haideţi, a spus Îngrid, făcându-le semn cu un deget. Avem atâtea să vă arătăm.

Pianul trebuia să mai aştepte.

- Distinşi oaspeţi, este o onoare pentru noi să vă primim în lumea în care se petrece toată magia delicioasă...

Lottie şi-a ţinut răsuflarea când uşile enorme ale fabricii s-au deschis şi a privit în jur, întrebându-se unde erau Lola şi Micky.

- ... minunata fabrică a companiei de dulciuri Tompkins.

În ciuda culorilor şi a magiei din conacul Tompkins, fabrica era cenuşie şi rece - o peşteră de inox plină cu maşinării, unde nu puteai să scapi de sunetele metalului care măcina şi zăngănea şi de mirosul de zahăr. Nu era aroma dulce cu care se obişnuise Lottie în preajma gemenilor, ci mirosul toxic şi copleşitor de ciocolată otrăvitoare, asemănător cu cel al formulei Hamelin incomplete. în fabrica aceea era clar ceva dubios.

Ellie şi-a încreţit nasul când au intrat în prima încăpere, strâmbându-se din cauza mirosului puternic.

- Pute! a şoptit ea, forţând-o pe Lottie să îi tragă un şut uşor în picior pentru a-i închide gura.

Ceea ce a făcut-o pe Ellie să chicotească. Chiar şi doamna Bolter, încruntată, se chinuia să nu se ţină de nas.

în vreme ce înaintau pe lângă maşini, Nadia explica scopul fiecărui echipament. Lottie nu înceta să se gândească la gemeni. Compania Butter se purta ca şi cum conacul Tompkins ar fi fost al ei. Lottie nu putea înţelege cum de tatăl Lolei şi al lui Micky îi lăsa să facă asta.

Oricât se străduia Lottie să fie atentă la fabrică, nu putea să îşi scoată din minte pianul strălucitor. Inscripţia de pe latura lui o chema. Trebuia să o vadă din nou.

- Lottie, i-a şoptit Ellie la ureche, ce se întâmplă? Pari cu gândul aiurea.
- Nu putem vorbi despre asta aici, a răspuns Lottie, dând din cap ca un avertisment.

Ellie s-a uitat în jur, cu ochii mijiţi, nemulţumită.

- Putem să ne ducem acolo, a spus Ellie, arătând din cap către o uşă albastră din spatele lor.

înainte ca Lottie să apuce să protesteze, Ellie o înşfăcase de braţ şi s-au furişat amândouă în spatele uşii pe care scria CAMERĂ CU PUDRĂ[I].

- Ellie, opreşte-te. Ce-ar fi să-

Dar strânsoarea lui Ellie era prea puternică. Uşa s-a închis în linişte în urma lor şi Lottie a urmărit prin ferestruica ei rotundă cum restul copiilor, inclusiv Jamie, se îndepărtau.

- Jamie o să ne omoare, a spus Lottie, ascunzându-şi faţa în mâini.

Ellie nu a răspuns, căci se holba cu gura căscată la priveliştea din faţa lor. Se aflau în partea de sus a unui şir de trepte de metal care duceau în jos către o mare imensă de pudră albă. Fiecare suprafaţă era din inox perfect lustruit, reflectând tot ce era în jur ca o imitaţie albă fără sfârşit. Ventilatoarele aflate la parter zbârnâiau ritmic, ca şi cum ar fi fost inima încăperii«, pompând

I **În original,** *powder* **room - „cameră cu pudră", dar şi „toaletă pentru femei" (locul unde îşi pudrează doamnele nasul) în limba engleză (n.tr.)**

pudra în nori care pluteau şi se aşezau în grămezi sclipitoare.

- Parcă am fi pe tărâmul Crăiesei Zăpezii, a şoptit Lottie, şi pudra i s-a aşezat pe buze în timp ce vorbea.

Ellie a luat-o de mână şi, împreună, au luat-o în jos pe scări către lumea albă de dedesubt.

Lottie ştia că nu ar fi trebuit să coboare în regatul acela alb, sclipitor, că trebuiau să se întoarcă. Şi totuşi, în secunda în care au ajuns pe podeaua de inox, au rânjit amândouă, chicotind în vreme ce dădeau cu picioarele în norii de pudră albă.

Toate gândurile legate de Leviathan, de Jamie, de pian i-au zburat lui Lottie din minte ca şi cum nu ar fi fost decât nişte fire de praf purtate departe de o adiere.

Particulele de zahăr pluteau în jurul lor, sclipind în aer, ca o pătură moale de zăpadă dulce. Aveau senzaţia că sunt în mijlocul unei furtuni de zahăr, pudra învârtejindu-se în jurul lor ca o vijelie. Lottie îşi simţea pielea devenind moale şi lipicioasă când pudra s-a lăsat pe braţele ei. Fiecare bucăţică din ele era acoperită treptat. Ellie a scuturat din cap şi nori de zahăr pentru glazură au zburat în jurul ei. Părea magic, ca şi cum ar fi nimerit în Narnia. Lottie a chicotit în vreme ce se scutura. S-a aplecat către Ellie şi a desenat o inimioară în pudra de pe fruntea ei, apoi şi-a lins degetul. Ellie a rânjit, desenând două mustăţi de pisică pe obrajii lui Lottie. Praful s-a aşezat din nou pe ele şi fetele s-au prăpădit de râs.

Ellie s-a oprit să se uite la Lottie cum continua să se scuture de pudră.

- Ai ratat un loc, a spus şi s-a aplecat în faţă ca să-şi treacă degetele prin masa lipicioasă de bucle a lui Lottie.

- Curăţă-mă tu, a răspuns Lottie cu răsuflarea tăiată.

De îndată ce a rostit cuvintele, ceva s-a schimbat. Ellie
s-a aplecat şi mai mult, atât de mult, încât aproape că se atingeau. Genele ei groase sclipeau albe de la pudră. Arăta ca un demon alb superb. Lottie şi-a ţinut răsuflarea, cu inima bătându-i cu putere când Ellie s-a aplecat peste ea, cu o privire pătrunzătoare. Se simţea deopotrivă agitată şi încântată, cum erau înconjurate de frumoasa lor furtună de zahăr, cu medalioanele aliniate pe piepturile lor. încet, gura lui Ellie a întâlnit-o pe a lui Ellie şi i-a îndepărtat zahărul cu un sărut.

Un fulger intens de căldură a străbătut-o pe Lottie, lăsând o vibraţie electrică pe buzele ei.

Apoi Ellie s-a îndreptat. Momentul s-a încheiat atât de repede, încât Lottie s-a întrebat dacă se întâmplase cu adevărat; singura dovadă era inima ei, care îi bubuia nebuneşte în piept. înainte să poată spune ceva, uşa s-a deschis şi Ellie a tras-o repede pentru a se ascunde.

- Şi asta e ceea ce numim „camera cu pudră", a răsunat cu putere vocea Nadiei, unde aerăm zahărul

pudră pentru a-l face cât mai moale şi mai uşor, înainte de a-l adăuga în compoziţie.

Ellie se străduia cu disperare să nu râdă în vreme ce stăteau ghemuite după unul dintre ventilatoare.

Uşa s-a închis cu un clic. Liniştea s-a lăsat din nou şi Ellie a riscat să scoată'capul de după ventilator.

- A fost cât pe ce, a zis ea, rânjind încântată de sine şi scuturându-şi pudra albă, apoi i-a făcut semn lui Lottie să o urmeze.

- Mda...

Lottie şi-a simţit degetele ducându-se instinctiv la gură. Acel sărut nu semănase deloc cu sărutul lui Edmund. Era moale şi dulce, şi nu doar de la pudra de zahăr. O făcea să se simtă uşoară şi ameţită şi, mai mult ca orice, o făcea să şi—1 dorească din nou.

Au tresărit amândouă când uşa s-a deschis iarăşi. Jamie şi Anastacia stăteau în prag şi se uitau la ele cu nişte feţe mai mult decât iritate.

- Asta e lipsă totală de responsabilitate, a urlat Jamie, ui- tându-se în spate ca să se asigure că nu se uita nimeni la ei.

Anastacia şi-a lăsat ochelarii de soare în jos şi Lottie şi-a simţit din nou inima bubuindu-i, convinsă că Anastacia ştia ce se petrecuse cu câteva clipe înainte.

- Intoarceţi-vă în secunda asta! le-a ordonat el.

Ellie i-a aruncat lui Lottie unul din zâmbetele ei în colţul gurii şi au urcat amândouă în fugă scările ca să li se

alăture din nou celorlalţi, străduindu-se din răsputeri să ignore ţâţâiala nervoasă a lui Jamie.

- Ce-aţi făcut voi două acolo? a şoptit Anastacia în vreme ce mergeau mai departe cu restul grupului.

Lottie a trebuit să reziste impulsului de a-şi atinge din nou buzele, îndrăznind să-i arunce o privire lui Ellie, a cărei faţă era de nepătruns.

- Nu prea ştiu, a răspuns Lottie.

Jamie nu reuşea să-şi scoată din minte ceea ce tocmai văzuse.

înainte să intre în camera cu pudră, zărise ceva prin ferestruica rotundă de la uşa albastră. Două siluete aplecate una spre alta, sărutându-se. Ştia că erau Ellie şi Lottie; le văzuse plecând pe furiş şi aşteptase să le recupereze cu cât mai puţină agitaţie.

în vreme ce îi urma pe ceilalţi, străduindu-se să rămână vigilent, în mintea lui imaginea se repeta iar şi iar. Jamie încerca să îşi dea seama cum îl făcea asta să se simtă.

A aruncat o privire spre Ellie, prinţesa lui, stăpâna lui, care păşea cu un aer nonşalant, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar Lottie, substitutul ei, era cu capul în nori ca de obicei. Jamie s-a văzut nevoit să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase totul. Şi atunci, de ce imaginea aceea îi ardea cu atâta furie în minte? Şi de ce, dintre toate experienţele pe care le avusese la viaţa lui, asta îl făcea să se simtă, dintr-odată, atât de singur?Lottie s-a ridicat dintr-odată în capul oaselor, ca trăsnită, de

parcă cineva ar fi scuturat-o dinadins ca s-o trezească. S-a uitat la ceasul de pe noptieră - era 3.15.

Ceva o trezise.

Totul părea înceţoşat şi greu, mintea îi era încă amorţită de somn, dar prin negura somnului auzea o melodie obsedantă - o melodie care suna greşit.

S-a întors către locul unde se aştepta să o vadă pe Ellie dormind în patul de lângă ea, dar nu era nimic acolo. Nu a auzit răsuflarea liniştită a celei mai bune prietene. Nu se afla în căminul Ivy; era singură. Pentru o fracţiune de secundă, s-a gândit să ignore muzica, dar chemarea melodiei era prea puternică; o prinsese şi nu mai putea gândi limpede în starea aceea dintre veghe şi somn.

Păşind în vârful picioarelor, cât de încet putea, pe coridoarele în dungi ca nişte acadele ale conacului Tompkins, a urmat chemarea muzicii. O parte a creierului ei, de care nu era foarte conştientă, plăsmuia imagini cu cântăreţul din Hamelin şi fluieraşul lui magic, care atrăgea copiii împotriva voinţei lor.

înainte să apuce să-şi vină în fire, s-a trezit din nou în faţa încăperii cu pian, privind prin gemuleţul uşii şi descoperind încăperea scăldată în lumina liliachie a lunii.

O siluetă era aşezată la pian, iar halatul său alb se revărsa pe podea. Totul era argintiu, o imagine cufundată în lumina stelelor, încât lui Lottie i se părea mai degrabă că are în faţa ochilor o amintire sau un vis.

Silueta fantomatică cânta aceeaşi melodie iar şi iar, greşind de fiecare dată. Lottie nu-şi dădea seama cum de

ştia că greşea, dar ceva în mintea ei îi spunea că melodia nu era corectă.

- Cine e acolo?

Silueta s-a întors brusc şi Lottie a recunoscut imediat chipul bolnăvicios, temător.

A deschis uşa şi a murmurat somnoroasă:

- Alfred Tompkins?<•

Era tatăl Lolei şi al lui Micky.

- Tu cine eşti? a vrut el să ştie.

- îmi pare foarte rău... Sunt o prietenă a Lolei şi a lui Micky. Am venit pentru campionatul de mâine şi cum am auzit muzica, nu m-am putut abţine să nu văd de unde vine. A respirat adânc, dezmeticindu-se de tot, în cele din urmă. îmi pare foarte rău, a repetat ea.

El a mijit ochii la ea şi Lottie l-a văzut mai bine. Avea aproape tot părul cărunt şi rărit pe alocuri, ca şi când i-ar fi căzut. Riduri adânci îi brăzdau faţa suptă, făcându-l să arate mult prea bătrân pentru a fi tatăl gemenilor. A părut că vrea să mai spună ceva, apoi a dus repede mâna la gură şi a început să tuşească tare.

Lottie a dat fuga imediat lângă el, frecându-l pe spate în timp ce era zguduit de spasme. în minte i-au apărut amintiri cu mama ei în aceeaşi situaţie şi a ştiut că ar fi vrut să existe cineva care să o fi ajutat şi pe ea.

- Lăsaţi-mă să vă ajut, a spus, oferindu-i un braţ pentru a-l conduce înapoi în scaunul cu rotile.

El a luat-o de braţ iară tragere de inimă şi au mers şon-tâc-şontâc amândoi pe podeaua care lucea în lumina lunii.

Tuşea nu s-a oprit când s-a aşezat în scaun şi Lottie a început să se îngrijoreze că putea fi ceva serios.

- Mă duc să chem pe cineva, a spus ea, dar el a ridicat mâna.

- Nu, nu, o să-mi treacă în câteva clipe; nu te duci nicăieri, i-a spus el pe un ton poruncitor.

Aşa că Lottie a rămas în picioare lângă scaun, în vreme ce el horcăia şi bolborosea, până când, în sfârşit, s-a liniştit şi s-a rezemat de spătar.

- Chiar sunteţi bine? a întrebat agitată Lottie.

El a ridicat capul, privind-o cu ochi cercetători, ca şi când nu ar fi avut încredere în ea.

- Tu eşti prinţesa, nu? a spus, în cele din urmă.

Lottie a ezitat. Ştia că era treaba ei de substitut să spună asta, dar, cumva, singură în acea cameră cu omul acela bătrân şi bolnav, simţea că minte. Exista ceva în situaţia aceea care o făcea să simtă că trebuia să spună adevărul.

- Da, cred că sunt, a răspuns.

- De ce te-ai luat după melodie? a întrebat-o el suspicios. Spune-mi sincer.

- Păi... Lottie şi-a înghiţit nodul din gât. Ca să fiu sinceră, suna greşit.

- Ce? a bolborosit el, tuşind din nou.

- Adică, melodia era greşită. Habar n-am de unde mi-a venit asta: mi-am dat, pur şi simplu, seama, ca şi cum aş mai fi auzit-o cândva.

El s-a oprit din tuşit şi a cercetat-o din nou cu privirea. Lottie se simţea stânjenită în halatul ei roz cu personaje Disney, ca o fetiţă prostuţă.

- Ai o ureche foarte bună, a spus el pe neaşteptate. Vezi tu, melodia pe care încerc să o cânt nu există. S-a uitat lung la pian şi vocea i s-a stins, ca şi cum ar fi vorbit cu sine. Nu e scrisă nicăieri.

- Vreţi să spuneţi că aţi compus-o dumneavoastră? a întrebat Lottie, curioasă, t

- Nu, nu, nu. Adică, e un secret. O enigmă pe care n-am fost niciodată în stare să o dezleg. A clătinat din cap, fără să se uite la Lottie. Probabil că nu sunt prea atent la detalii, a spus el, râzând apoi de propriile cuvinte, ceea ce l-a făcut să tuşească din nou, iar Lottie nu putea să înţeleagă ce era atât de caraghios.

Şi-a adus aminte ce spusese Lola atunci, demult, în pădure, despre tatăl ei, că îşi pierdea minţile.

Pădurea.

Lottie şi-a dat seama deodată unde auzise melodia corectă: în cutia muzicală a Lolei. Din nou, cele două elemente, pianul şi cutia muzicală, erau legate între ele, dar de ce?

Astea erau micile detalii: tot ce avea ea de făcut era să îşi dea seama ce însemna această legătură.

- De unde aveţi pianul ăsta? a întrebat Lottie, curiozitatea ei dovedindu-se din nou mai puternică.
Alfred a privit-o din nou cercetător, cumpănind dacă să îi răspundă sau nu.
- Pianul ăsta, a început el încet, aproape ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă avea să termine propoziţia, a fost unul din cele două lucruri pe care soţia mea le-a moştenit de la tatăl ei, iar ea li le-a lăsat pe amândouă copiilor noştri.
- Este superb, a răspuns Lottie cu sinceritate, fără să-şi ascundă admiraţia.
- Da, este, dar, din păcate, eu nu-i sunt de niciun folos.
S-a încruntat şi Lottie şi-a dorit să-l poată ajuta. Să fii bătrân şi să-ţi pierzi abilitatea de a face ceea ce-ţi place părea îngrozitor.
- Acum, tânără prinţesă, vrei să fii amabilă şi să mă duci în camera mea? Sunt foarte obosit.
Lottie a încuviinţat din cap, uşurată că o lăsa să îl ducă undeva unde se putea odihni.
S-a întors în linişte apoi, străbătând din nou coridoarele dungate ca nişte acadele către camera ei. În vreme ce se cufunda în somn, cuvintele ciudate ale lui Alfred Tompkins i se învălmăşeau în minte iar şi iar.

secret enigmă detaliu

înainte să le descopere însă înţelesul, somnul a cuprins-o

38

.Ellie şi Lottie nu au discutat nimic despre sărut; de fapt, Lottie aproape că se convinsese singură că nu se întâmplase nimic şi că toată experienţa magică cu pudra de zahăr fusese doar o fantezie ridicolă, o plăsmuire a imaginaţiei sale. Se gândise să o întrebe pe Ellie ce fusese aia, ce însemna, dar nu găsise momentul potrivit şi nu voia să îi distragă atenţia când ea ar fi trebuit să se concentreze la campionat... până la care rămăsese mai *puţin de o jumătate de oră.

- Ţi-a plăcut turul? au întrebat-o Lola şi Micky.
- Da, a fost grozav. Mi-a plăcut mult... ăăă... partea cu ciocolata. Super.

Lottie s-a bâlbâit, dându-şi seama, stânjenită, că era tot timpul complet ameţită. Cu siguranţă nu o ajuta nici faptul că se trezise în toiul nopţii, deşi s-a gândit că ar fi fost mai bine să nu îi supere pe gemeni spunându-le povestea cu tatăl lor bolnav, care-şi făcea atâtea griji, încât avea crize de tuse. Iar o parte din ea credea că era posibil să fi visat toată întâmplarea.

- Lottie, a avertizat-o Jamie, nu mai fi aşa de distrată!

Ea a dat din cap aprobator, detestând cât de uşor putea

el să-i detecteze starea de spirit. Ziua aceea era crucială; trebuiau să folosească timpul în care se desfăşura competiţia pentru a distruge formula Hamelin, dar exista o problemă uriaşă.

Niciunul dintre ei nu aflase încă unde se afla ea ascunsă, iar competiţia începea peste doar câteva minute.

Se aflau în faţa arenei înconjurate de mulţimile de oameni care se învârteau pe acolo înainte de începerea competiţiei. încercaseră să se gândească la toate ascunzătorile posibile, dar nu găsiseră absolut nimic. începea să pară că planul lor eşuase complet.

- Pardon!

Un grup de copii de vârsta lor s-au strecurat pe lângă ei, toţi purtând tricouri cu logouri de susţinere pentru cineva pe nume Alistair, numele fiind scris „Alis-STAR".

- Scuze, a zis Lottie, dându-se din uşă ca să poată intra ei. Sper că Ellie şi Anastacia sunt OK, a spus ea gânditoare, privindu-i cu invidie pe cei care se duceau să-şi încurajeze prietenii.

- O, Anastacia e foarte OK, a ciripit Lola veselă.

- A venit azi-dimineaţă la noi în cameră ca să ne ceară nişte ciocolată, a adăugat Micky.

Un pufnet total neelegant a scăpat din gâtul lui Lottie, care şi-a dus repede mâna la gură pentru a se

preface că tuşeşte. Şi-a amintit că Anastacia mânca ciocolată când era agitată.

- Vreau să fiţi toţi atenţi, a spus Jamie pe un ton rugător, şi pe faţa lui se vedea teama de eşecul care se prefigura. Trebuie să încercăm să ne gândim unde ar putea fi formula.

- Şi dacă n-o găsim? a întrebat Percy prin semne, muş- cându-şi buza.

Ştiau cu toţii, la fel de bine ca Jamie, că, dacă nu găseau formula atunci, probabil că nu aveau s-o mai găsească niciodată, şi nu le mai rămânea decât să spere că asta însemna că nici Leviathan nu avea s-o găsească, altfel erau terminaţi.

- îi rugăm pe invitaţi să ia loc pentru începerea competiţiei Spearion! a răsunat o voce din difuzoarele ascunse.

Lottie a încercat să-i zâmbească liniştitor lui Jamie, dar era limpede că nimic nu avea să îl relaxeze.

- în cel mai rău caz, va trebui să găsim ceva timp după competiţie, a spus ea.

Lola şi Micky au dat din cap, în mod clar mulţumiţi de idee, dar Jamie părea de neconsolat. Lottie a întins mâna către el, dar Jamie a clătinat din cap şi s-a îndepărtat, lăsân- du-i pe ceilalţi să-l urmeze.

Arena era o clădire ciudată, un fost depozit, cu şiruri de scaune aşezate în trepte, care nu se potriveau deloc cu lemnul negru din restul arenei. Nu era clădirea

grandioasă la care se aşteptase Lottie, dar era plină ochi de spectatori entuziaşti, dând senzaţia unei arene importante. Lottie chiar a recunoscut câţiva elevi de la Rosewood care stăteau în primele rânduri. Aerul era încărcat de o energie molipsitoare. S-au aşezat mai în spate, în caz că vreunul dintre ei trebuia să se furişeze afară. Lui Jamie, muşchii maxilarului îi tresăreau încontinuu.

O vedeau pe doamna Bolter sub ei, urlând indicaţii strategice echipei de la Rosewood ca şi cum ar fi fost sfârşitul lumii. Lottie şi-a încleştat mâinile în poală, încercând cu disperare să îşi dea seama care era Ellie şi care Anastacia, până când, la indicaţia ei, şi-au scos cu toţii măştile. Şi iat-o. Părul îi cădea în smocuri negre ca tuşul în jurul feţei ascuţite. Trupul ei subţire părea slăbănog, dar puternic în uniforma albă strălucitoare. Asta era acea versiune a lui Ellie pe care Lottie nu şi-o putea scoate niciodată din minte. Scrimerul princiar feroce, care se năpustea prin zăpadă în picioarele goale pentru a o salva.

Lottie şi-a dat seama că nu avea să se obişnuiască niciodată cu asta; întotdeauna avea să o privească pe Ellie cu uimire şi veneraţie. Ţinuta ei, cât de deşteaptă, cât de loială era şi, mai presus de toate, felul în care o făcea să se simtă. Ellie o echilibra; era nota amară a dulceţii ei, întunericul pentru lumina ei. împreună, erau jumătăţile aceluiaşi suflet.

Degetele i s-au dus instinctiv la buze când şi-a amintit de acel moment ciudat din camera cu pudră.

„Ce-o fi însemnat oare?"

Un ghiont în coaste a adus-o din nou cu picioarele pe pământ. S-a întors şi l-a văzut pe Jamie sfredelind-o cu privirea, o privire pe care o cunoştea prea bine; însemna: „Concentrează-te!"

- Scuze! a spus ea, deşi nu ştia prea bine pentru ce se scuza.

- E o treabă foarte serioasă, Lottie, a spus cu asprime Jamie. Trebuie să ne gândim la fiecare detaliu mărunt care ne-ar fi putut scăpa.

„Detaliu, detaliu, detaliu."

Asta se presupunea că era punctul forte al lui Lottie; aşa îşi spusese ea că avea să găsească ascunzătoarea formulei Hamelin.

Şi-a frecat fruntea, şi un milion de imagini şi cuvinte i-au izbucnit în minte.

Cântecul din cutia muzicală, ciudata ei întâlnire cu Alfred Tompkins, cuvintele de pe pian pe care nu le putea înţelege...

- Lola! a exclamat Lottie, fără să-şi dea seama, şi Lola s-a întors spre ea curioasă, cu capul aplecat într-o parte. Nu te-am întrebat niciodată. Ce înseamnă inscripţia aia în germană de pe cutia ta muzicală?

Lola a ridicat din umeri, clătinând din cap ca să se scuze.

- E o aiureală, de fapt, a spus ea cu părere de rău. Se pare că e o traducere greşită.

- înseamnă, a spus Micky, dregându-şi glasul, „Pentru a păstra amintirea, trebuie să o distrugi mai întâi".

- Vezi? au spus gemenii într-un glas. O aiureală.

Dar Lottie nu mai era atentă la ei. Cuvintele lui Alfred Tompkins i se învălmăşeau în minte, cuvintele pe care le crezuse o vorbărie incoerentă a unui om bătrân şi bolnav. El nu putea rezolva enigma pentru că nu putea cânta melodia.

Plămânii îi ardeau de dorinţa de a ţipa de bucurie. L-a înşfăcat pe Jamie de braţ, trăgându-l din scaun către ieşire.

- Lottie, ce e? a întrebat el, cu faţa încă plină de îngrijorare.

în aceeaşi clipă, s-a auzit sunetul de începere a competiţiei.

Lottie s-a uitat înapoi către arenă, unde Ellie se pregătea să înceapă cel mai mare turneu de scrimă din viaţa ei. Vinovăţia a săgetat-o în tot corpul, căci nu putea să fie acolo pentru prietena ei.

- Lottie! a repetat Jamie, şi în ochi îi creştea iritarea.

Lottie îşi dăduse seama ce îi distrăgea atenţia cel mai mult - Ellie. În sfârşit, înţelegea cuvintele regelui Alexander atunci când le spusese ei şi lui Jamie să fie vigilenţi. Nu putea lăsa ca sentimentele ei pentru Ellie să o împiedice să facă ceea ce trebuia pentru coroană.

A închis ochii, aducându-şi aminte ce le spusese regele. „S-ar putea să vină un moment în care va trebui

să o puneţi pe locul doi pentru a o putea pune pe primul. Sper că veţi înţelege atunci când va fi cazul."

Jamie, a spus ea şi a tras aer adânc în piept. Ştiu unde e formula.40 (T9 ^

Lola a aşezat cutia muzicală pe pian şi a ridicat încet capacul, scoţând la iveală porumbelul alb şi delicat dinăuntru. Pasărea a început să se învârtă vesel, complet neştiutoare de importanţa ei.

Jamie a închis ochii, ascultând melodia.

- Hmm, a făcut el. Mai explică-mi o dată.

- Păi, mama Lolei şi a lui Micky le-a dăruit cutia asta muzicală, a început Lottie, zâmbindu-le gemenilor în timp ce le spunea povestea. Le-a spus să aibă întotdeauna grijă de ea. Ei nu mai auziseră nicăieri melodia asta şi nimeni nu i-a aflat vreodată numele sau de unde provine.

Soarele începea să apună, iar strălucirea albă care luminase pianul devenise acum un portocaliu intens, de jăratic, şi toată camera părea în flăcări.

Percy fusese lăsat la uşă, de pază, dar s-a uitat de câteva ori înăuntru, ca să se asigure că erau în regulă.

- Mama ne-a dat cutia atunci când a început să se simtă rău, a adăugat Lola, mângâind cu afecţiune porumbelul de porţelan ca şi cum ar fi fost viu. N-am înţeles niciodată cu adevărat inscripţia.

A întins cealaltă mână către Micky şi l-a strâns.

- Eu cred că melodia asta nu e, de fapt, un cântec, a spus Lottie gânditoare, bătând uşor în cutia muzicală. în realitate, e o cheie. Cred că v-a încredinţat-o vouă pentru că îşi dorea să găsiţi formula Hamelin şi să o distrugeţi, aşa că v-a lăsat-o vouă şi tatălui vostru ca indiciu.

- Dar... a început Micky încruntat.

- Noi nu ştim să cântăm la pian, au spus gemenii în cor, ridicând din umeri într-o sincronizare perfectă, şi nu ne pricepem la muzică.

Lottie s-a întors către Jamie şi el a răsuflat adânc, ştiind exact la ce se gândea ea.

- Aş putea încerca să o cânt dacă o ascult, dar - Jamie s-a oprit pentru o clipă, închizând ochii pentru a asculta din nou melodia, apoi i-a deschis, iar pe faţa lui se vedea înfrângerea - e o piesă complicată. Ar putea dura o vreme.

- Sunt convinsă că poţi s-o faci, Jamie, a spus Lottie şi i-a zâmbit radioasă.

Asta era singura lor încercare; nu-l putea lăsa să se îndoiască de sine. I-a întins cutia muzicală a Lolei şi a lui Micky, cu porumbelul alb, din care continua să răsune melodia.

Şi apoi Lottie a făcut cel mai rău lucru pe care ar fi putut să-l facă.

Când i-a întins cutia lui Jamie, degetele lor s-au apropiat, o atingere la fel de uşoară ca o pană, dar a fost de

ajuns pentru ca o scânteie să-i scapere în tot corpul; şocul din ochii lui i-a spus că şi el o simţise. A fost suficient pentru ca amândoi să ezite. Lola şi Micky au icnit când au văzut cutia muzicală alunecând din mâinile lor. De data asta, reflexele fulgerătoare ale lui Jamie nu au funcţionat, căci era captiv într-un moment de uluire în faţa propriei prostii, şi au văzut amândoi cum obiectul preţios se izbeşte de podeaua de marmură, sfărâmându-se cu un zdrăngănit.

- Nu! a strigat Lottie, aruncându-se pe jos pentru a încerca să-şi repare greşeala. Lola, Micky, îmi pare atât de rău!

Lacrimile îi umpleau ochii, transformând dezastrul din jurul genunchilor ei într-o imagine înceţoşată, dar putea desluşi pe pardoseală micul porumbel alb şi rece, făcut bucăţele acum. Şi-a imaginat că în locul lui era diadema ei, şi-a imaginat-o făcută bucăţi dintr-o singură mişcare neatentă.

„Cum am putut face asta? Cum am putut fi atât de îngrozitoare?"

Lottie s-a întors încet ca să se uite la gemeni, îngrozită să vadă expresia de pe chipurile lor, atât de sigură că aveau să o urască pentru totdeauna, şi nici nu-i putea învinui dacă o făceau.

- Ce-i aia? a întrebat Micky, privind lung către rămăşiţele cutiei.

- Lottie, uite!

Jamie s-a lăsat jos lângă ea şi i-a întins cu blândeţe o batistă de mătase. Gemenii şi Percy au venit lângă ei şi toată lumea privea.

Lottie şi-a şters repede ochii şi s-a uitat în jos. În mijlocul sfărâmăturilor cutiei, sub porumbel, era o bucată îndoită de hârtie. Fără să ezite, Micky s-a aplecat să o ia.

- Este cumva... Jamie s-a aplecat şi el să se uite mai bine, şi a făcut ochii mari. Da, este!

- E o partitură! a strigat Lola, strângându-l pe Micky de braţ.

Chiar şi Percy zâmbea, uşurat, în vreme ce îl ciufulea cu afecţiune pe Micky.

- Şi chiar are titlul piesei, a spus Lola, practic dansând prin cameră acum. Cântecul secret are un nume.

A strâns hârtia la piept, lipind-o în dreptul inimii aşa cum făcuse şi Lottie de atâtea ori cu diadema ei.

- *Süß aber Bitter,* a anunţat Jamie. Dulce, dar amar, dulce-amărui.

- Poţi să îl cânţi? a întrebat prin semne Percy, şi privirea i-a devenit din nou serioasă când s-a uitat la Jamie.

- O să încerc, i-a răspuns Jamie.

Lola a aşezat partitura pe pian şi s-au strâns cu toţii în jurul lui Jamie. Lottie cu greu se putea stăpâni.

„Un cântec magic secret care deschide pianul", şi-a spus ea.

Era ca şi cum s-ar fi aflat cu adevărat într-un basm.

Percy s-a întors la uşă ca să stea de pază, în vreme ce Jamie s-a aşezat pe scaun. Buzele i s-au mişcat în tăcere în vreme ce a repetat în minte de câteva ori melodia, cu degetele alunecându-i pe clape fără să le apese, până când a fost sigur că o învăţase.

- OK, a spus el şi pieptul i s-a umflat când a inspirat profund.

Degetele lui au apăsat pe clape primele note, şi într-o clipă n-a mai fost Jamie partizanul. Ţinuta lui, felul cuminte în care era îmbrăcat, cu cămaşă şi pantaloni negri, părul negru mereu ciufulit şi starea de spirit posacă s-au metamorfozat în chipul unui artist, a unui creator, care transpunea în melodia lui emoţiile care-i izvorau din adâncul sufletului. Acesta era Jamie fără poverile pe care şi le impunea singur. Acesta era Jamie cel secret, pe care îl ţine'a ferecat dincolo de demonii săi.

Melodia s-a încheiat la fel de repede pe cât începuse, dar Lottie ştia că sunetul avea să-i stăruie în amintire, rezonând prin ea ca o băutură dulce şi caldă. Totul părea să meargă strună. încă două măsuri şi pianul avea să se deschidă.

Faţa neîncrezătoare a lui Alfred Tompkins i s-a ivit lui Lottie în minte. Fusese atât de îngrijorat, atât de neliniştit când îl găsise ea acolo. De ce se temea atât de tare?

O senzaţie neplăcută s-a furişat în ea când prin minte i-a trecut ceva îngrozitor. La fel ca şi muzica, cineva îi păcălise.

Secunda care a urmat a părut cea mai lungă din viaţa lui Lottie. A simţit cum i se pune un nod în gât şi a încercat să vorbească, dar era prea târziu. Jamie terminase piesa, melodia perfectă încheindu-se fără cusur când mâinile lui s-au ridicat de pe clape şi un clic puternic a răsunat în cameră. S-a auzit huruitul unor roţi dinţate străvechi care s-au pus în mişcare undeva înăuntrul pianului. Partea laterală a instrumentului s-a deschis, dând la iveală un compartiment micuţ printre sculpturile sale elaborate. Acolo, cuibărită în frumosul pian, se afla o cutie neagră.

- Jamie, eu cred...

Lottie nici măcar nu şi-a putut termina gândul. Uşa din spatele ei s-a deschis şi o mână i-a acoperit gura, înăbuşind-o.

- Salut, copii neastâmpăraţi, s-a auzit vocea mieroasă a lui Ingrid.

Părul ei negru ca tuşul a învăluit-o pe Lottie în vreme ce o ţinea strâns.

-Vă mulţumim că aţi găsit formula pentru noi, a zis ea şi a râs batjocoritor.

Julius a intrat agale în urma ei şi Jamie a sărit în picioare, repezindu-se înainte cu o hotărâre rece, dar Ingrid a ridicat mâna şi a cuprins-o pe Lottie de gât.

- A-a-a, în locul tău n-aş face asta!

A deschis cu piciorul uşa din spatele ei pentru a o lăsa să intre pe ultima persoană la care s-ar fi aşteptat Lottie.

Saskia San Martin.

Saskia a intrat nonşalantă în încăpere, ducând pe umăr o geantă care părea mult prea grea pentru o singură persoană. S-a uitat cu ochii mijiţi la Jamie, înainte de a-şi duce degetul mare la buze. Ceva a sclipit pe mâna ei şi Lottie şi-a dat seama, cu o tresărire, că era inelul Anastaciei.

întreaga cameră a părut să devină mai mică şi sufocantă.

Julius s-a apropiat cu un aer ameninţător de Jamie şi a întins mâna peste el ca să ia cutia neagră din pian. Jamie era încordat, gata să profite de orice ocazie pentru a ataca, dar era clar că nu puteau face nimic.

Salutare, vechii mei prieteni! a zis rânjind Saskia, în vreme ce scotea din geantă metri întregi de frânghie. N-o luaţi personal

!41
(T⁹ ^

Ellie ar fi minţit dacă ar fi spus că era total impresionată. Lipsea ceva, dar nu ştia ce.

- Totul pare destul de anost, nu-i aşa? a spus oftând Anastacia, scoţându-şi masca în drum spre vestiar, unde aşteptau doamna Bolter şi restul echipei.

- Felicitări, Ellie! Cum e să fii pe locul al treilea?

Doamna Bolter avea pe faţă unul din rarele ei zâmbete în vreme ce le bătea ,pe spate pe cele două fete, iar Ellie nu a rezistat să se apropie mai mult de ea. O respecta pe Mercy Bolter, şi faptul că o mulţumise era pentru ea o laudă deosebită.

- A! Am câştigat ceva?

Ellie a zâmbit afectat, cu falsă modestie, făcând-o pe Anastacia să-şi dea ochii peste cap.

Niciuna dintre ele nu a ieşit pe primul loc, căci fuseseră amândouă eliminate în penultimul meci, dar Ellie avusese un punctaj ceva mai mare, care îi adusese trofeul pentru locul al treilea. Spre iritarea ei, nu avusese ocazia să lupte cu Anastacia.

Tom şi restul echipei au înghiontit-o pe Ellie în joacă în chip de apreciere şi a glumit şi ea cu ei, dar fără tragere de inimă. Totul părea anost, exact aşa cum spusese Anastacia. Ellie s-a strecurat printre restul competitorilor pentru a o urma pe Anastacia afară, în spatele clădirii, în

căutarea celorlalţi. Se înţeleseseră să se întâlnească după ce se termina competiţia.

- Să sperăm că au găsit formula, a spus Ellie, uitându-se la ceas. Au întârziat.

- Serios? a comentat Anastacia, verificându-şi, nepă- sătoare, unghiile. Nu ştiam că aveam o anumită oră de întâlnire...

Nişte paşi bubuitori le-au atras atenţia. S-au uitat amândouă şi l-au văzut pe Percy năpustindu-se pe coridor către ele. Fugea atât de repede, încât fetele s-au temut că avea să dea peste ele. S-a oprit brusc, gâfâind şi aplecându-se în faţă.

Anastacia a început să îl frece pe spate pentru a-l ajuta să se calmeze.

- Percy, ce e... a început Ellie, apoi a încremenit, dân- du-şi seama că vorbele erau total inutile.

Dar Percy nu trebuia să spună nimic. Când a ridicat privirea, în cele din urmă, spre ele, în ochii lui se vedea panica. Se întâmplase ceva!

Ellie i-a pus mâinile pe umeri şi s-a uitat în ochii lui, încercând cu disperare să înţeleagă ce se petrecea. El a scuturat din cap şi a apucat-o de braţ, trăgând-o de costumul ei alb de scrimer. Orice s-ar fi întâmplat, trebuiau să plece acum.

- Anastacia, a mârâit Ellie, ia săbiile!

S-au năpustit prin conac, cât pe ce să alunece pe pardoseală, şi Percy a trebuit să le oprească exact înainte să se apropie de camera cu pian. Le-a condus foarte încet către uşă, ca să se poată uita pe gemuleţ.

Anastacia a făcut un pas înapoi, cu mâna la gură, şi el s-a întrebat ce văzuse. Ellie s-a aplecat spre ea, şoptindu-i ceva, şi o hotărâre furioasă s-a aşternut pe chipurile lor. Percy s-a întins în faţă, încercând să îl vadă pe Micky.

Ştia că Lottie şi Jamie aveau să fie în regulă, erau amândoi foarte puternici, dar Lola şi Micky erau firavi. Micky, mai ales, era o făptură fragilă şi delicată. De aceea îl plăcea Percy atât de mult. Poate că arătau total diferit, dar amândoi găseau lumea un loc ciudat şi neliniştitor, iar compania celuilalt era una din singurele consolări pe care le aveau. Deşi Micky cu siguranţă o ascundea mai bine decât reuşea el.

A răsuflat uşurat când a văzut că Micky şi Lola erau nevătămaţi. A dat să facă un pas în spate, când ochii i-au trecut peste ceva care l-a făcut să încremenească. Semnul roşu Le- viathan de pe braţul lui Ingrid.

„Roşu. Roşu. Roşu."

Nu reuşea să-şi scoată culoarea din minte; imaginea îl mistuia, dar nu-şi putea întoarce privirea. A încercat să închidă ochii strâns, dar tot ce vedea erau mâini şi feţe care îi vorbeau prin semne, zâmbindu-i.

„Deschide uşa. Adu-le încoace."

Cuvintele nu erau ale lui, dar, dintr-odată, nu mai putea gândi singur.

Ochii lui Percy au devenit sticloşi şi toată lumina din privirea lui s-a stins, lăsând doar o carcasă. Semnul Leviathan pusese stăpânire pe el.

Un braţ l-a apucat dintr-o parte, dar era inutil, nimic nu-l putea împiedica - şi, înainte ca cele două fete pe care le vedea cu coada ochiului ca prin ceaţă să-l poată opri, nişte sfori invizibile l-au tras înainte ca pe o marionetă, întinzân- du-i mâna pentru a deschide uşa.42

cT[9]

\- Splendid! a spus Ingrid, rânjind, fără să se întoarcă măcar atunci când s-a deschis uşa. A sosit şi animăluţul nostru dresat.

Lottie a încercat să le avertizeze pe Ellie şi pe Anastacia, dar avea gura acoperită cu bandă adezivă şi

tot ce a reuşit să scoată a fost un scâncet încordat, care a făcut-o să sune la fel de jalnic cum se simţea.

Nu puteau face nimic. Ingrid o ţinuse strâns pe Lottie, arătând limpede că avea să-i facă rău dacă Jamie şi ceilalţi nu se supuneau. Aşa că iată-i acum, cu scotch la gură şi legaţi pe podea, forţaţi să vadă cum Ellie şi Anastacia trec prin acelaşi chin.

Acestea nu avuseseră timp să reacţioneze, şocul acţiunilor lui Percy lăsându-le total descoperite în faţa celor trei partizani.

- Nu mă atinge, cowboy de doi bani!

Anastacia şi-a găsit, în sfârşit, glasul şi a ţipat când Ju- lius i-a smuls spada. Ellie a mârâit, repezindu-se în cealaltă parte a lui, dar Ingrid a fost acolo într-o clipă, punându-i piedică fără niciun efort şi trântind-o pe podea cu graţia unei pisici care se repede la un şoarece.

Lottie a scâncit din nou, tresărind şi întorcându-se disperată spre Jamie, care fusese aşezat cât mai departe posibil de ei. Avea mâinile şi picioarele legate, ceea ce îi îngrădea singura posibilitate de a se apăra, dar faţa lui rămânea rece şi lipsită de expresie.

Panica îi ardea pielea lui Lottie, lăsând-o într-o stare de paralizie. Se simţea ca într-un coşmar, şi se străduia din răsputeri să se trezească, dar n-avea ce face, legată fedeleş şi lipsită de apărare pe podea, cu Lola şi Micky în spatele ei. îi simţea pe amândoi tremurând de frică, iar

spatele Lolei se zguduia în vreme ce încerca să-şi înăbuşe plânsul.

Cele mai mari temeri ale lui Lottie se adeveriseră. Lola, Micky, Jamie, Percy, Anastacia.... Ellie. Cu toţii erau în primejdie - o primejdie prin care Lottie îşi promisese că nu avea să mai lase pe nimeni să treacă.

Şi, în tot acel timp, Percy stătea uitându-se în gol. Era ca şi cum s-ar fi transformat într-o marionetă de lemn, care aştepta neputincioasă să i se spună ce avea de făcut.

- Saskia, laşo!

Anastacia a început să dea tare din picioare când Julius a ridicat-o în aer ca şi cum ar fi cântărit cât un pisoi şi a pus-o jos pe podea ca s-o lege şi pe ea.

Saskia refuza să se uite la Anastacia. S-a aşezat în locul lui Ingrid şi a început să o domolească pe Ellie ca să i se supună, aplecându-se la urechea ei şi şoptindu-i ceea ce Lottie a presupus că era o ameninţare. Orice ar fi spus, a speriat-o suficient pe Ellie încât să nu mai riposteze.

- Poţi s-o faci pe-aia să tacă, Julius?

Ingrid a arătat către Anastacia fără să-şi ia privirea de la Jamie. Nu aveau să îi ofere nici cea mai mică posibilitate de a scăpa.

Mulţumită că Ellie şi Anastacia nu aveau să reprezinte o problemă, Ingrid s-a apropiat alene de Percy

ca o pisică ce avea de gând să se joace cu prada ei. El nu a reacţionat, prins încă în transa pe care i-o induseseră ei.

- A fost prea uşor, a miorlăit Ingrid, strecurându-şi unghiile lungi şi negre sub bărbia lui Percy. Când l-am trimis pe Percy la Rosewood ca să planteze specimene de test, nu ne-am aşteptat niciodată să fie *atât* de uşor.

- Ce i-aţi făcut? a mârâit Ellie.

Ingrid a părut încântată de întrebare.

- Mă bucur mult că ai întrebat, a mieunat ea veselă. Percy a fost primul nostru mare succes. Are un mare potenţial. Ingrid l-a mângâiat pe cap. Vedeţi voi, problema este în auz. Versiunea noastră a formulei nu are niciodată un efect total pentru că subiecţii devin distraşi de sunete; ceea ce îi face pe subiecţi ciudaţi şi confuzi. A chicotit şi Lottie şi-a amintit de ţipetele îngrozite ale celor pe care îi otrăviseră. Cu permisiunea tatălui său, l-am luat pe Percy ca pe micul nostru cobai şi l-am plantat în şcoală pentru a testa versiunea formulei Hamelin pe care o avem. Trebuia să-i dovedim stăpânului că formula era viabilă. În plus, speram că asta vă va aduce la noi.

Lottie s-a simţit îngreţoşată. Tatăl lui Percy nu fusese un complice neştiutor; el acceptase toate astea. El pusese să-i fie răpit fiul.

- Cum adică să ne aducă la voi? a întrebat Ellie, neîncrezătoare, dar aparent calmă.

Lottie era uimită de atitudinea lui Ellie; nu-i stătea deloc în fire să rămână liniştită, mai ales într-o asemenea situaţie.

Julius a scos un hohot de râs încet, tonul lui batjocoritor făcând-o pe Lottie incredibil de furioasă.

- Adică, a spus tărăgănat Julius, de ce să ne obosim noi, când puteam, pur şi simplu, să vă punem pe voi să faceţi toată treaba?

Groaza a început să îi cuprindă stomacul lui Lottie în vreme ce începea să înţeleagă încet adevărul. Brusc, frânghiile care o ţineau legată i s-au părut prea strânse, ca şi cum n-ar mai fi avut aer.

- Credeţi că a fost doar o coincidenţă fericită că anul acesta competiţia Spearion a fost găzduită de conacul Tomp- kins? Că am testat formula doar la Rosewood? Ingrid practic chicotea acum. Credeţi că v-am lăsat să umblaţi brambura prin conac în căutarea formulei fără să intervenim pentru că eram ocupaţi să ne facem unghiile? A scos un hohot de râs ca un lătrat, înainte să se ducă din nou încet spre Ja- mie, învârtindu-se degajată în jurul lui. Nu a fost uşor să-l punem pe micul Percival în cameră cu tine, dar el o să ne spună totul despre tine.

A rânjit din nou, grozav de satisfăcută de sine.

- Nu uita că i-am dus în turul ăla ca să ne putem uita prin lucrurile lor, a adăugat Julius, atingându-şi pălăria şi făcându-i cu ochiul lui Lottie.

Ea a simţit cum i se strânge inima, nevenindu-i să creadă cât de proşti fuseseră. Cei doi *voiseră* ca ei să afle despre Percy; *voiseră* ca ei să găsească formula. În tot acel timp, doar le făcuseră jocul.

Julius a râs, aplecându-se şi apropiindu-se de Lottie.

- Am aşteptat răbdători, ca nişte şerpi în iarbă, a spus el, şi felul tărăgănat în care a vorbit a făcut-o să se înfioare. Şi acum mai avem doi şoricei numai buni de luat cu noi.

Lottie s-a uitat din nou disperată la Jamie şi ochii lui s-au făcut mari când Ingrid şi-a trecut o mână prin părul lui.

- Vor fi foarte mulţumiţi că am pus mâna pe prinţesă *şi* pe drăguţul ei partizan.

Ingrid şi-a trecut unghiile pe pielea braţului lui, schiţând nişte cerculeţe şi aplecându-se atât de mult, încât părea că se pregătea să-l sărute.

„De ce sunt atât de obsedaţi de Jamie?" Lottie nu şi-a putut stăpâni un ţipăt înăbuşit când l-a atins Ingrid. Ţipătul a funcţionat. Ingrid s-a îndreptat, şi-a venit în fire şi s-a uitat la ceas.

- Ar trebui să plecăm, aşadar, a spus ea.

Ingrid l-a mutat pe Percy într-o parte a camerei şi i-a făcut semn lui Julius să o ia pe Lottie. Când Ingrid s-a dus din nou către Jamie, Anastacia a început să ţipe şi a lovit-o cu piciorul ei pe jumătate legat, nimerind-o în tibie.

- Ah, mai tacă-ţi gura odată, a urlat Ingrid la Anastacia, care se uita furioasă la Saskia.

Dar nu a tăcut. Anastacia a continuat să ţipe, scoţând un sunet animalic.

- Am zis să TACI! într-un moment de exasperare, Ingrid i-a tras, răutăcioasă, Anastaciei un şut în burtă. Şocul şi durerea au copleşit-o, iar ţipătul i s-a transformat în sufocare. Aşa, acum n-o să mai faci...

Ingrid nu a avut timp să-şi termine fraza. Un urlet a izbucnit dinspre Saskia, iar faţa i s-a contorsionat de o furie arzătoare când a făcut un salt în aer şi a lovit. Pumnul Sas- kiei a întâlnit faţa lui Ingrid cu atâta violenţă şi atât de rapid, încât Lottie a văzut scântei în faţa ochilor, fiind, pentru o clipă, alături de ea.

Julius a înşfăcat-o pe Saskia şi a tras-o înapoi de gulerul cămăşii, dar asta i-a dat suficient timp lui Ellie să se ridice de la podea, acolo unde o ţinuse Saskia, să-şi ia sabia şi să se repeadă să o elibereze pe Anastacia.

Un trosnet oribil a răsunat în cameră când Julius, furios, a aruncat-o fără niciun pic de efort pe Saskia pe jos. Ea s-a zvârcolit pe podea, cu răsuflarea tăiată.

Anastacia şi-a smuls banda adezivă de la gură.

- Să nu îndrăzneşti să o atingi! s-a răstit, punând şi ea mâna pe sabie.

Ellie a întins mâna şi a ajutat-o pe Anastacia să se ri- dice, blocându-i amândouă pe cei doi partizani malefici. Dar atunci, spre groaza lui Lottie, Ingrid a scos din buzunarul cămăşii două cuţite cu multe ornamente, desfăcându-le cu un gest ceremonios, în vreme ce un zâmbet strâmb i-a apărut pe faţa plină de sânge. în ciuda haosului, Lottie a putut să vadă bine fiecare cuţit: un

păianjen negru se încolăcea în jurul mânerului rigid, verde cu argintiu. Prin minte i-a trecut un lucru oribil, că lamele puteau fi înmuiate în otravă.
- Cele două păsărele amorezate au chef să se lupte? a miorlăit Ingrid, răsucind unul din cuţite ca şi cum s-ar fi pregătit de un număr de circ.
Julius a râs încet, batjocoritor, şi, chiar în clipa în care păreau gata să le atace pe Ellie şi Anastacia, Saskia a ţâşnit în picioare din nou şi s-a repezit la Julius, trăgându-l înapoi.

Şi atunci a început cu adevărat lupta

.(T9 ^

Saskia şi Julius s-au izbit unul de celălalt cu toată forţa, ca nişte uragane care veneau din direcţii opuse, iar trupurile lor puternice s-au încleştat în luptă, două forţe de calibru egal. Privindu-i, Lottie şi-a amintit că partizanii luptă pentru victorie, oricât i-ar costa ea. Amândoi se mişcau atât de rapid, încât era imposibil să-şi dea seama cine era în avantaj, căci niciunul nu îl lăsa pe celălalt să îi dea o lovitură decisivă. Şi totuşi, atenţia lui Lottie era îndreptată în altă parte.

Lottie regretase că nu le văzuse pe Ellie şi Anastacia în meciul de scrimă, dar nu îşi imaginase niciodată că va ajunge să asiste la o luptă *adevărată.*

Anastacia aluneca prin încăpere cu graţia unei balerine, răsucindu-se pentru a se feri de Ingrid, în vreme

ce Ellie îşi învârtea spada cu mişcări feroce şi o precizie fulgerătoare.

- Ha! a chicotit Ingrid, respingând lama lui Ellie cu a sa, iar sunetul de oţel lovit de oţel a reverberat în cameră. Pentru două fetiţe bogate şi delicate ca voi, cu siguranţă luptaţi bine! S-a răsucit ca să evite o lovitură a Anastaciei şi a adăugat: Ce păcat că sunteţi în tabăra greşită! A scuipat sânge pe pardoseala albă de marmură. Ups! a făcut ea, râzând şi învârtindu-şi cuţitul pentru a opri lovitura peste umăr a lui Ellie.

- Să nu te atingi de prinţesa mea, şarpe veninos! a mârâit Ellie, cu ochi în care ardea o furie mistuitoare.

Violenţa demonică declanşată de răpirea lui Lottie se dezlănţuise acum în ea.

Ingrid a râs din nou, apoi cuţitul ei a fulgerat cu putere prin aer, profitând de furia oarbă a lui Ellie. Ellie a sărit înapoi cât de repede a putut, dar o linie roşie subţire s-a ivit pe obrazul ei palid, sângele începând să i se prelingă încet pe piele. Spre repulsia totală a lui Lottie, Ingrid şi-a dus cuţitul la gură şi i-a *lins* lama, iar gustul lui a făcut-o să miorlăie.

Se juca iar cu ei.

Lottie îşi dorea cu disperare să strige o încurajare, dar banda adezivă era prea strânsă. Se simţea total inutilă aşa cum zăcea acolo, legată, pe podea. Ura asta mai mult ca orice. Toate temerile ei de a trebui să o vadă pe Ellie la mila unui partizan se adevereau acum, şi ea nu

putea face nimic. În clipa aceea, nimic nu era de neoprit în ea.

A închis ochii strâns, încercând cu disperare să se gândească la Liliana, acea forţă năprasnică al cărei sânge îi curgea în vine. Trebuia să facă ceva.

„Eşti prea moale." În minte i-au răsunat vorbele lui Jamie. „Amăgeşte-ţi duşmanul, dă-i senzaţia de siguranţă."

Şi atunci şi-a dat seama că asta era arma sa. Ei nu o considerau o ameninţare; nu îi dădeau nicio atenţie.

S-a întors cât de mult a putut spre Lola, care stătea legată în spatele ei, şi a întins degetele atât cât a reuşit. Lola a tresărit la atingere, cu ochii mari. Lottie a apucat-o uşor de degetul mare şi a strâns-o, dându-i de înţeles că va fi bine. Apoi a început să se ocupe de sfoara de la încheieturile Lolei.

Era mai greu decât se aşteptase, şi tot timpul se gândea cu groază că Ingrid sau Julius avea să observe, dar ei erau atât de concentraţi la luptă şi totodată încercau să nu-l scape din ochi pe Jamie, încât nu le dădeau nicio atenţie lui Lottie, Lolei şi lui Micky. A reuşit să lărgească sfoara şi a strâns-o repede pe Lola de degetul mare ca s-o avertizeze să nu se elibereze. „Nu încă." Lola a încuviinţat din cap şi şi-a băgat încet picioarele sub fund. Apoi au început amândouă să se ocupe de sforile din jurul gleznelor Lolei. Lottie era cu

privirea aţintită la Jamie, care se zbătea, încercând să se elibereze şi el. Privirile li s-au întâlnit pentru o clipă, dar el şi-a întors repede ochii, nevrând să atragă atenţia duşmanului asupra ei. Oare îşi dădea seama Jamie ce făcea ea? Lottie a tras de ultima bucată de sfoară şi a simţit-o desfăcându-se în mâna ei.

„încă puţin."

A tras funia într-o parte - şi gata! A simţit cum funia cade pe podea; Lola era liberă. A sărit în picioare şi s-a năpustit spre uşă.

Julius şi Ingrid au încremenit pentru o clipă, dar apoi au acţionat.

- Nici să nu-ndrăzneşti...

Ingrid s-a repezit spre Lola, dar Lottie, încă legată, s-a rostogolit pe podea şi şi-a întins picioarele strânse cu sfoară pentru a-i pune piedică. Ingrid s-a poticnit, dându-i Lolei suficient timp pentru a ieşi pe uşă.

Dacă Lola reuşea să aducă ajutoare, puteau fi în regulă. Asta dacă Ingrid nu o omora mai întâi pe Lottie.

Ingrid şi-a vărsat toată furia veninoasă pe Lottie, cu faţa schimonosită de intenţii criminale, şi a început să-şi rotească cuţitul în cercuri ameninţătoare.

- O să regreţi asta! s-a răstit ea.

Lottie nu mai simţise niciodată o asemenea spaimă. O mistuia, făcând-o să încremenească în loc de parcă s-ar

fi transformat în stană de piatră. Şi-a revenit şi s-a rostogolit din nou disperată într-o parte. În clipa în care Ingrid a ridicat braţul ca să o lovească pe Lottie, două spade au apărut deasupra ei, formând o cruce protectoare. Lamele au şuierat prin aer şi s-au încrucişat.

Lottie a ridicat privirea şi a văzut două războinice feroce stând în picioare lângă ea.

- Julius, a ţipat Ingrid din spatele lor, mişcându-şi celălalt cuţit cu putere în sus şi forţându-le pe Ellie şi Anastacia să se dea într-o parte. Trebuie să plecăm ACUM! a urlat ea.

Julius a încercat să se îndepărteze de Saskia în vreme ce Ingrid se repezea violent cu cuţitul către Anastacia. Dar Saskia încă nu terminase cu el. L-a înşfăcat de braţ şi l-a tras înapoi la luptă. El a scos un muget furios şi s-a întors să îi tragă un pumn. Ea s-a ferit la timp şi a întins mâna să îi apuce braţul în aer, cei doi s-au luat din nou la trântă", care pe care.

- Ai trăda cauza pentru scârba aia răsfăţată? a izbucnit el.

- Da, a mârâit Saskia, înainte de a-i da drumul la braţ. Pentru că e scârba *mea* răsfăţată.

Şi-a dat pumnul în spate şi, scoţând un muget, i-a aplicat o lovitură direct în faţă. Sângele a ţâşnit, mai mult sânge decât era normal după o lovitură cu pumnul gol. Julius a

scos un ţipăt îngrozit, dându-se înapoi cu mâinile pe faţă. Lottie a zărit sclipirea unui inel pe mâna stângă a Saskiei - inelul Anastaciei, care îi intrase direct în ochi.

Saskia i-a mai dat un ultim şut în burtă, trimiţându-l la podea.

- JULIUS! a ţipat Ingrid.

Şi-a răsucit cuţitul în mână şi a alergat la Julius. Prinzân-du-l de subsuori, l-a tras în sus şi s-a năpustit spre uşă, cu cuţitul în faţă, gata să-l arunce dacă cineva făcea vreun pas spre ei.

Au dispărut pe uşă. Saskia a dat să se ducă după ei, dar Anastacia a întins mâna şi a prins-o.

- Trebuie să-i oprim, a ţipat Saskia.
- Nu, trebuie să-l ajutăm pe Percy, a răspuns Anastacia.

Câteva momente mai târziu, doamna Bolter şi Nadia Kumar s-au năpustit în încăpere, urmate de Lola. Găsise ajutor, aşa cum sperase Lottie că avea să facă.

- Ce naiba se întâmplă aici? a strigat doamna Bolter, văzând spadele din mâinile lui Ellie şi Anastaciei şi cei trei elevi legaţi. *Saskia1*

Aproape că s-a înecat când şi-a văzut fosta elevă cu hainele rupte şi plină de răni.

S-a auzit un geamăt de durere dintr-o parte a încăperii. Transa lui Percy Butter devenise, în cele din urmă, prea mult pentru el. Ochii i s-au dat

peste cap şi a căzut în braţele Saskiei

.Percy a fost dus de urgenţă la spital, unde a fost aşezat într-o rezervă, proptit pe un munte de perne şi înconjurat de maşinării care bipăiau, monitorizându-l. În încăpere era un parfum puternic de flori şi lângă el stătea un băiat, care nu voia în ruptul capului să-i dea drumul la mână.

Urma să fie bine. Doctorii le spuseseră că nu avea să rămână cu sechele, dar că nu îl puteau externa până nu erau siguri că întrerupseseră legătura care îl aducea în acea stare hipnotică periculoasă.

Şi iată-i pe toţi la spital, la ora opt seara, aşteptând neliniştiţi ca Lola şi Micky să iasă din rezerva lui Percy şi să le dea mai multe amănunte. Cu ei era şi doamna Bolter, care mersese după ambulanţă cu maşina ei. Continua să spună întruna cât de rău îi părea, că ar fi trebuit să ştie... Dar nimeni nu ar fi putut face nimic dacă lucrurile ar fi stat altfel. Lottie aflase că, atunci când duşmanul tău era Leviathan, cu greu îi puteai proteja pe oamenii la care ţineai.

Lottie şi prietenii ei - şi Saskia - se aflau acum în sala de aşteptare a spitalului şi nu voiau să plece nicicum. Se simţeau cu toţii răspunzători de ceea ce se întâmplase. Ar fi trebuit să aibă grijă de Percy; el fusese un pion în tot jocul acela. Fuseseră prea preocupaţi să găsească şi să distrugă formula Hamelin. Lottie a zâmbit cu amărăciune.

Nici măcar nu reuşiseră să facă asta. Ingrid şi Julius îi folosiseră pentru a-i conduce la ascunzătoarea formulei, şi apoi veniseră pentru a o lua din mâinile lor. Dăduseră greş în atât de multe feluri...

Ceasul ticăia neliniştit pe perete, alte feţe triste apăreau şi dispăreau din sala de aşteptare, unii încercau să se aşeze confortabil pe scaune, pregătindu-se pentru o noapte albă. Lottie nu cunoştea pe nimeni dintre aceste persoane; nu le ştia poveştile sau la cine veniseră, dar suferea pentru toţi. Ştia exact cum era să stai, singur şi copleşit de frică, în purgatoriul unei camere de aşteptare de spital, sterilă şi scăldată într-o lumină verde.

- Hei, Lottie! a auzit vocea lui Ellie strigând-o în şoaptă şi s-a răsucit în scaunul verde şi incomod.

Rana de pe obrazul lui Ellie fusese pansată, dar probabil că avea să-i lase o cicatrice subţire - ceea ce o încânta grozav. Dar Lottie se simţea exact pe dos. Ori de câte ori avea să vadă cicatricea, avea să-şi aducă aminte de această zi. Era un memento permanent care avea să le urmărească pentru totdeauna. A dat să răspundă, când Anastacia a sărit de pe scaunul ei.

- Şşşt! Uitaţi-vă!

Anastacia a arătat către televizorul cu sonorul închis din colţul încăperii. Erau ştirile de ultimă oră, cu subtitluri care se succedau pe burtieră, sub subiectul principal.
într-o *şocantă răsturnare de situaţie, Richard Butter, şeful renumitei companii de dulciuri Butter, care a*

fuzionat recent cu compania de dulciuri Tompkins, a fost arestat sub acuzaţia de conspiraţie şi punerea unor copii în pericol prin asocierea sa cu un grup extremist necunoscut numit Leviathan.

Lottie a încremenit la cuvântul „copii".

Nu se cunosc *prea multe despre Leviathan şi intenţiile sale, dar a ieşit la iveală că această organizaţie ar putea fi în spatele unui* număr *de răpiri şi tentative de răpire a copiilor unor lideri mondiali din ultimii câţiva ani.*

Era oficial. Leviathan nu mai era sub acoperire. Era suficient de real pentru a deveni o ştire de senzaţie. Oricare ar fi fost planurile organizaţiei, cu siguranţă se puseseră în mişcare.

Guvernul solicită persoanelor care deţin orice informaţii legate de acest subiect să le comunice imediat.

S-au întors cu toţii spre Saskia, care stătea relaxată cu picioarele peste braţul scaunului ei.

- Nu, a spus ea scurt, fără să ridice privirea din revistă.

- Ascultă, Saskia, a spus Jamie. Poate că azi ne-ai ajutat, dar hai să nu ne facem că uităm că ai fost cu ei, mai întâi, şi te-ai dus direct la ei în momentul în care ai fost eliberată. Ai noroc că nu te predăm chiar acum.

- Eh, mă rog, a spus Saskia şi şi-a dat ochii peste cap. De data asta, n-am fost nicio clipă de partea lor. Am avut mult timp să mă gândesc în celulă. Am auzit că prinţesa participa la Spearion la conacul Tompkins şi am bănuit ce s-ar putea întâmpla aici, aşa că le-am spus

gealaţilor regelui că aş putea să opresc planurile urzite de Leviathan: aveam să aştept până ce puneam mâna pe formulă şi apoi o distrugeam. De-asta i-am şoptit lui Ellie să o facă pe Ingrid să bată câmpii. Şarpele ăla tembel nu se poate abţine. Jur că...

Anastacia a tuşit zgomotos, întrerupând monologul Sas- kiei. Când şi-a dus mâna la gură, Lottie a observat că purta din nou inelul, cu o pată mică de sânge ce părea să fi rămas pe diamant.

- Saskia va avea o întâlnire cu consiliul partizanilor şi acesta va decide pedeapsa potrivită pentru ea, luând în considerare circumstanţele. Noi susţinem spălarea creierului, a spus ea calmă, înainte de a-i arunca Saskiei o privire severă.

Era atât de ciudat, s-a gândit Lottie, că stăteau din nou împreună cu Saskia. Brusc, Lottie şi-a dorit să poată vedea înregistrarea întâlnirii dintre Anastacia şi Saskia în temniţa palatului. „Orice i-o fi spus Anastacia, trebuie să fi fost ceva bun."

- Dar e ceva ce ar trebui să ştiţi. Saskia şi-a râcâit cu un aer nonşalant una din unghii, tot cu ochii în jos. V-aduceţi aminte de anul trecut, când... ăăă.... am încercat să o răpesc pe Lottie.

S-au uitat cu toţii urât la Saskia şi ea a continuat repede:

- Â, vă aduceţi aminte când am spus că era pe primul loc pe listă?

Lottie şi-a amintit ce îi spusese Saskia în maşină; atunci fusese prima dată când auzise numele „Leviathan".
- Ei bine, nu mai e pe primul loc.
Asta le-a stârnit curiozitatea.
- Şi nu e un lucru bun? a întrebat Ellie. Cel puţin pentru noi.
Saskia a scuturat din cap.
- În mod clar nu e un lucru bun pentru voi, pentru că persoana aflată pe primul loc acum...
A arătat către Jamie, care stătea în picioare rezemat de perete, pierdut în gânduri. El i-a întâlnit privirea şi a întors capul, apoi s-a îndepărtat pe coridor.
De când fuseseră eliberaţi din conacul Tompkins, Jamie nu mai spusese un cuvânt, iar Lottie nu-şi putea imagina ce se petrecea în mintea lui acum. Era atât de mândru de rolul lui de partizan al lui Eleanor Wolfson!
- Jamie? Ellie efectiv s-a înecat. Ce? De ce?
Saskia a ridicat din umeri.
- Ce ştii tu ştiu şi eu.
A zâmbit afectat şi a răsfoit mai departe revista pe care o avea în mână.
- Nu puteţi să luaţi şi voi mai în serios treaba asta? a strigat Lottie, surprinzându-i pe toţi şi pe ea însăşi.
Jamie era într-o situaţie atât de periculoasă acum; era vulnerabil, şi faptul că Leviathan era pe urmele sale într-un moment atât de important în viaţa lui o făcea pe Lottie să-i vină să urle. S-a uitat la chipurile lor şocate şi a clătinat din cap, apoi a plecat să îl caute.

Ellie a strigat după ea, dar Lottie trebuia să stea de vorbă cu el. Ar fi putut fi singura şansă pe care o avea.

L-a găsit aşezat pe podea, uitându-se pe fereastră la lumina electrică a felinarelor de afară.

- Jamie, a început ea, dar nu ştia, de fapt, ce să spună.

El îi zisese foarte clar că n-avea nevoie de niciun ajutor, niciodată, şi o parte din ea ştia că, dacă el nu voia să vorbească deschis nici acum, ar fi putut să-l piardă pentru totdeauna.

- Toată lumea e bine, a spus ea, în cele din urmă.

Era adevărat: erau cu toţii teferi, chiar dacă nu se simţeau aşa. Niciunul dintre ei nu era rănit, şi asta era cel mai important.

- Acum au formula, a spus Jamie pe un ton complet indiferent.

- Da, dar...

- Şi eu n-am făcut nimic, a murmurat el, şovăiala din glasul lui făcând-o pe Lottie să tresară.

- Ce? Jamie, ridică-te, vino înapoi şi...

- Lottie, n-am făcut nimic. Era treaba mea, Lottie, şi n-am putut. Nu am făcut nimic.

- Jamie...

Era aşa de aiurea să-l vadă pe Jamie atât de nesigur, paralizat de îndoieli.

- N-ai fi putut face nimic.

De îndată ce a zis acest lucru, şi-a dat seama că nu asta ar fi trebuit să spună.

„Jamie nu vrea niciun ajutor", i-a adus aminte o voce din mintea ei.

S-a ridicat încet şi i-a întins mâna, o durere pătrunzătoare strângându-i inima când el s-a uitat la ea, cu părul lui negru şi ciufulit umbrindu-i pielea cafenie. Dar mai era ceva: o altă umbră, diferită, se contura deasupra lui. Acel chin interior şi demonii pe care refuza să-i înfrunte se ridicau, rozându-i inima, acolo unde medalionul în formă de lup atârna pe lănţişorul lui ca un ştreang.

Fără să mai rostească un cuvânt, el s-a ridicat în picioare, înălţându-se printre umbre.

Nu i-a luat mâna. Şi Lottie a ştiut, în adâncul sufletului ei, că nu avea să o ia niciodată

.Marea sală albă cu auriu, cu imaginile sale angelice, se înălţa în jurul lui Lottie, dar nu o mai intimida ca pe vremuri. Acum a intrat în sală cu paşi hotărâţi, alături de Ellie şi Jamie. Ultima ei discuţie cu Jamie înainte să vină în Ma- radova o făcuse să înţeleagă ceva crucial - şi acum era momentul să acţioneze.

Regele era aşezat pe tronul lui auriu, mama sa, Wille- mena, în stânga lui, ianregina, Matilde, în dreapta. Simien Smirnov stătea în picioare în spate, lângă Nikolai. Erau aranjaţi ca un vârf de săgeată perfect, iar Lottie era busola care le determina viitorul.

- Viitoarea noastră regină s-a ales cu o rană care pare că o să-i lase, fără doar şi poate, o cicatrice, a spus

Willemena, uitându-se urât la ei, o privire încărcată de aversiune faţă de Lottie, Jamie şi însăşi viitoarea regină. Nu a impresionat-o pe Lottie aşa cum se aşteptase, dar, în schimb, i-a lăsat în inimă o spaimă rece, nu pentru ea însăşi, ci pentru Jamie. Acest semn să fie un avertisment, pentru toţi trei, a adăugat Willemena, cu o voce stridentă, dar solemnă. Fiecare acţiune are consecinţele ei.

Lottie nu putea să se gândească decât la Jamie, aflat în spatele ei, care se măcina din cauza a ceea ce se întâmplase. Mâinile i s-au strâns în pumni pe lângă corp. Adevărul era că Lottie era de acord cu Willemena. Trebuiau să înveţe şi trebuiau să evolueze; asta era tot ce puteau face. De data asta făcuseră o greşeală teribilă, aventurându-se într-o situaţie care îi depăşea, şi avuseseră noroc că nu fusese mult mai rău.

Regele a scos un oftat adânc şi îndurerat.

- O vor în continuare pe prinţesa Maradovei din motive pe care nu le cunoaştem, a spus el, şi acum şi pe Jamie? Regele Alexander a schimbat scurt o privire cu soţia lui, pe care Lottie nu a putut să o înţeleagă. Poate că e vorba doar de răscumpărare.

- De fapt, nu cred că e aşa, Maiestatea Voastră, a intervenit Lottie, încleştându-şi mâinile la spate. Nu cred că Levi- athan răpeşte copiii importanţi pentru răscumpărare.

Regele i-a făcut semn să continue.

Gândul îi încolţise în minte lui Lottie încă de când Raphael făcuse acel comentariu disperat, cum că spera că şi creierul Saskiei fusese spălat. Prinsese contur în mintea ei, devenind un soi de liant care unise toate elementele cunoscute, până când totul se legase într-o teorie.

- Eu cred că încearcă să pună stăpânire pe următoarea generaţie de oameni puternici.

Lottie a observat că mâna cu vene proeminente a Willemenei a strâns mai tare lupul auriu din capătul bastonului ei.

- De aceea i-au luat în vizor şi pe partizani, şi de aceea voiau formula Hamelin, a continuat ea, străduindu-se din răsputeri să nu şovăie, deşi simţea pe ceafă privirea arzătoare a lui Jamie. Vor să-i manipuleze pe cei mai puternici şi mai influenţi oameni din lume.

La auzul acestei teorii, ochii regelui Alexander au fulgerat. I-a făcut semn lui Nikolai să se apropie şi şi-au lipit capetele pentru a discuta în şoaptă, în timp ce Lottie aştepta agitată, cu mâinile tremurându-i la spate. În cele din urmă, regele s-a lăsat din nou pe spate în tronul lui.

- Aceasta este cu adevărat o informaţie neliniştitoare. Dar este în avantajul nostru că o deţinem.

- Lottie Pumpkin.

Lottie a ridicat repede capul când regina Matilde i-a rostit numele ca şi când ar fi fost o formulă magică.

- E ceva schimbat la tine, a spus regina.

„Schimbat?"

într-un fel, suna bine; suna adevărat. Şi-a amintit cum stătuse chiar în sala aceea la sfârşitul verii, pierdută şi nesigură, chinuită şi ea de îndoieli.

- Ai descoperit un volum remarcabil de informaţii anul acesta, a adăugat regele, deşi faţa i-a rămas severă. Şi, în tot acest timp, Eleanor a fost în siguranţă, în afara oricărei primejdii, pentru a putea să progreseze la Rosewood.

Lottie nu s-a putut abţine să arunce o privire rapid spre Ellie, dar şi ea părea la fel de şocată de laudă şi ochii îi străluceau.

- E ca şi cum un substitut adevărat, asemenea celor despre care se povesteşte în basme, s-ar fi născut sub ochii noştri, a încheiat regina şi, spre imensa surprindere a lui

Lottie, Willemena a dat cu bastonul în podea, în semn de aprobare.

O lumină strălucitoare a părut să o învăluie pe Lottie, până când a fost convinsă că plutea. A rămas dreaptă, des- făcându-şi mâinile de la spate, unde şi le încleştase. Dar tot timpul era extrem de conştientă de prezenţa lui Jamie în spatele ei.

- Puteţi pleca, a spus regele, dând din mână.
- Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră.

Lottie s-a înclinat respectuos, apoi s-a îndreptat către uşă, urmată de Ellie şi de Jamie.

În clipa în care au ajuns afară, Ellie s-a relaxat.

- Te-au lăudat! a exclamat ea. Şi pe mine. Oarecum. Au spus că am progresat.

A scuturat din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se trezească dintr-un vis.

Dar Lottie nu se putea bucura încă, pentru că o umbră plana în continuare deasupra lor, umbra pe care încercase din răsputeri să o alunge.

S-a întors către Jamie, care stătea nemişcat în faţa uşilor mari de stejar.

- Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat Lottie.

În cele din urmă, şi Ellie a părut să simtă acel întuneric care se prelingea din el, înfăşurându-se în jurul ei.

- Jamie, ce s-a întâmplat? l-a întrebat, dar el nu a răspuns, uitându-se la ea cu coada ochiului. Spune-mi, ce s-a întâmplat? a insistat Ellie. L-a măsurat din cap până-n picioare şi dintr-odată vocea i s-a stins. Nu-ţi porţi lupul!

Lui Lottie aproape că i s-a tăiat răsuflarea. într-adevăr, când s-a uitat la Jamie, a văzut că lupul pe care îl purtau cu toţii dispăruse de la gâtul lui. I-a aruncat o privire rugătoare, şi totuşi, în clipa în care privirile li s-au întâlnit, şi-a dat seama exact ce gândea.

Jamie a clătinat din cap şi şi-a întors privirea.

- Nu merit să îl port acum, a murmurat el, vocea lui ridicând un zid de gheaţă între ei. V-am dezamăgit şi pe tine, şi pe familia ta.

- Cum îndrăzneşti! a ţipat Ellie pe neaşteptate, împin- gându-l. Dar fără efect. Cum îndrăzneşti să gândeşti aşa despre tine?

- Ellie. Jamie a rostit numele ei cu atâta răceală, încât Lottie s-a înfiorat, devenind din ce în ce mai furioasă că se putea urî atât de tare. Nu vei înţelege niciodată.

- Nu. Ellie era mânioasă acum, şi lacrimile îi alunecau pe obraji. *Tu* nu înţelegi. De fiecare dată când ne certăm, mă rog ca de data asta să te saturi, ca de data asta să ţi se pară de ajuns, şi că vei pleca pentru totdeauna ca să-ţi trăieşti propria viaţă, departe de stupida prinţesă răsfăţată şi de stupida familie regală maradovană. Dar tu n-o faci niciodată! Eşti atât de loial! Cum poţi să spui că ne-ai dezamăgit?

Jamie a privit-o cu ochii goi. Cuvintele ei nu păreau să-l atingă în niciun fel.

- Am dat greş. Asta e tot, a spus şi a dat să plece.

- Nu! a strigat Ellie, apucându-l de braţ. Noi am dat greş faţă de tine. Tu n-ar trebui să faci nimic. Tu n-ar trebui să te simţi prost pentru nimic. Amândoi, tu şi cu mine, ar trebui să putem trăi aşa cum ne dorim, Jamie.

Ceva din cuvintele ei l-a făcut să încremenească. S-a întors cu faţa la ele, cu o sclipire cinică în ochi.

- Şi Lottie?

Iată, din nou, singurul lucru pe care Jamie nu-l putea înţelege niciodată. Lottie îşi găsise căminul în Ellie. Acum avea şi ea rădăcini regale, ceea ce părea să facă relaţia lor mai autentică într-un fel. Nu trebuia să fie o impostoare pentru a o proteja pe Ellie. Dar Jamie refuza să se regăsească, agăţându-se de drumul care îi fusese trasat. Era singur, şi îi făcea plăcere această singurătate.

- Eu m-am regăsit, a răspuns Lottie cu siguranţă, nelă- sându-l pe Jamie să-şi întoarcă privirea. Ştiu unde mi-e locul. Dar tu... Nu înţelegi? Eşti pierdut.

El a continuat să o privească şi, pentru o clipă, ceva în ochii lui a licărit, dar apoi a dispărut şi el le-a întors din nou spatele.

- Jamie! a strigat Ellie, dar Lottie ştia că nu avea niciun rost.

A întins mâna cu blândeţe pentru a o linişti.

Jamie a dispărut în întunericul coridorului. În acel moment, Lottie a înţeles perfect ce însemna pentru Jamie să fie partizan. Era marea lui scuză - scuza lui de a nu încerca niciodată să afle cine era cu adevărat. Se agăţa de iluzia că avea în sânge această datorie, ca să nu fie obligat niciodată să îşi înfrunte demonii.

Dar, dacă nu îi înfrunta cât mai curând, aveau să îl mănânce de viu

38

-.Nu, Ellie, nu îl putem ajuta. Lottie se simţea uşurată să poată spune, în sfârşit, asta cu voce tare. Jamie trebuie să-şi revină singur. Tot ce putem face e să fim alături de el.

-Dar nu suport chestia asta, a spus Ellie, învârtindu-se prin cameră. Numai familia asta stupidă e de vină!

-O să-şi revină, a repetat Lottie, dar mai mult se ruga să fie aşa decât era convinsă.

S-a întins pe spate în patul lui Ellie şi a meditat la ce îi spusese regina. Îi era greu să o exprime în cuvinte, dar să ştie că se schimbase vizibil şi că familia lui Ellie vedea asta, făcea schimbarea să pară mult mai reală. Deşi Jamie era pierdut acum, era sigură că, dacă ea se putea descoperi pe sine cu adevărat, la fel putea şi el.

- Dar nu e ceva ce îi putem impune, crede-mă, a adăugat ea.

-Când ai devenit atât de înţeleaptă? a întrebat Ellie, trântindu-se pe cuvertura de mătase ca abanosul şi trăgân- du-şi nasul pentru a-şi opri lacrimile de furie.

- N-ai auzit? a tachinat-o Lottie. M-am *schimbat.*

Ellie a pufnit, neputându-se abţine să râdă, şi s-a ghemuit în pat lângă ea.

-Eşti aşa o neroadă, a spus ea, ciufulind-o în joacă pe Lottie.

Lottie s-a simţit atât de uşurată să o vadă din nou zâmbind, încât i-a luat o clipă să observe cât de aproape erau. Amintirea sărutului lor stârnit de zahăr i s-a furişat în minte.

Tăcerea s-a lăsat în cameră, iar prin perdele pătrundea lumina argintie a lunii, umplând încăperea cu o strălucire albăstruie lăptoasă. Lottie şi-a imaginat că ea şi Ellie erau luna şi soarele, opuse, dar la fel.

Lottie ştia că trebuia să întrebe; nu puteau să nu discute despre asta. Văzuse ce păţise Jamie din cauză că încercase să înăbuşe lucrurile dureroase, şi nu voia să lase să li se întâmple şi lor acelaşi lucru.

- De ce m-ai sărutat?

întrebarea a spintecat aerul ca bubuitul unui tunet.

Ochii negri ai lui Ellie au ţintuit-o cu privirea.

- Lottie...

Numele ei era încărcat de o aşteptare intensă. Ellie a închis ochii şi o răsuflare scurtă i-a ieşit de pe buze. Lumina lunii a scăzut. Dar, când a deschis ochii din nou, furtuna trecuse şi zâmbea.

- Doar mă jucam. N-a fost nimic.

Totul s-a dizolvat, iar lumina magică a posibilităţii s-a stins.

Lottie a simţit cum se înfioară. Cuvintele o dureau, o rană se forma în adâncul ei, cuprinzându-i pieptul.

- Dacă spui tu, a murmurat, luându-şi privirea din ochii lui Ellie.
- E cel mai bine aşa, a spus încet Ellie, aşezându-şi palma peste mâna ei.

Cuvintele acestea i-au amintit lui Lottie de ceea ce îi spusese regele, şi o parte din ea se temea că Ellie avea dreptate. Ellie însemna prea mult pentru ea; dacă îngăduia acelui sentiment să sporească, nu avea să mai poată gândi limpede niciodată. Trebuia să îl înăbuşe; trebuia să îşi spună că nu însemna nimic.

Atingerea pielii lui Ellie încă o făcea să simtă acea electricitate statică în tot corpul; încă o simţea ca pe o magie între ele. Dar acum acel farmec electrizant lăsa în urmă o durere dulce. Luptându-se cu lacrimile care îi înţepau ochii, Lottie şi-a aşternut pe faţă cel mai frumos zâmbet, cel pe care îl perfecţionase pentru momente ca acela.

- Sigur! a spus ea, zâmbind veselă. Suntem OK.

Măcar acum ştia.

Ellie i-a răspuns cu un zâmbet firav.

Au stat aşa împreună, cu degetele înlănţuite pe cuvertura de mătase, cu sângele pulsând în acelaşi ritm, cu un milion de cuvinte rămase nerostite.

Lottie nu era încă sigură pe deplin ce simţea şi ce însemna asta, dar, dacă nu însemna nimic, atunci de ce durea atât de mult?

înainte să se mai gândească la asta, în mintea ei s-au ivit brusc Henry Pitkin şi Liliana, încercând să-i spună ceva.

A mai îndrăznit să se uite o dată în ochii negri ca abanosul ai lui Ellie. Prinţesa ei, prietena ei cea mai bună, căminul ei. Până când îşi putea da seama exact ce simţea şi ce însemna asta pentru ele, trebuia să-şi facă datoria faţă de Ellie. Iar dacă asta însemna să-şi ascundă amintirea într-un colţ al minţii până când aveau să fie amândouă pregătite, atunci aşa avea să facă. O nouă hotărâre a încolţit în ea, strivind durerea şi îndoiala. Avea să înfrângă maleficul Leviathan, să o apere pe Ellie şi întregul Rosewood. Şi mai important, aveau să fie alături de Jamie atunci când el îşi va da seama cine e şi se va accepta, oricât ar fi durat asta. Erau o echipă, şi ea avea să ţină această echipă unită, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

- Mă duc să mă culc, a spus Lottie, căscând.

Cele două fete s-au îmbrăţişat lung, strângându-şi între ele lupii. Apoi Lottie a pornit-o înapoi spre camera ei, lăsând-o pe prinţesa ei să se odihnească.

Lottie a parcurs coridoarele somptuoase către camera ei, ştiind că mai avea ceva de făcut înainte să se culce.

În camera ei, şi-a scos halatul şi a rămas doar în şortul şi maioul ei alb, pregătindu-se să facă ceva ce nu mai făcuse de foarte multă vreme.

A întins mâna către noptiera ei şi a scos din sertar cutia de catifea. înăuntru se afla diadema Lilianei, diadema mamei sale.

„Diadema mea."

Şi-a pus pe cap obiectul scânteietor, iar semiluna sclipea în razele lunii care pătrundeau pe fereastră. A răsucit medalionul cu lup astfel încât să i se aşeze deasupra inimii, acolo unde îi era locul.

Apoi a stat în faţa oglinzii cu ramă aurită şi s-a privit îndelung. Acolo a găsit adevărul pe care îl căutase. Fata pe care o avea dinaintea ei era mai mare şi mai puternică decât şi-o amintea ea, atât la trup, cât şi la spirit, cu pielea ei moale ca petalele lucind trandafiriu, cu buclele ei blonde, ciufulite încadrându-i chipul. Şi totuşi, diadema se potrivea perfect, iar medalionul nu mai părea aşa de greu.

Fata din faţa ei ştia care îi era locul. îşi găsise căminul. Ştia că ce era mai rău încă se afla înaintea lor, că cele mai mari încercări încă îi aşteptau, dar era pregătită. Purtân- du-şi cele două accesorii ca pe o armură, şi-a repetat: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Aceasta era povestea lui Lottie. Acesta era locul în care îi era sortit să fie.

Moştenirea ei pe creştet şi lupul

deasupra inimii.Mesaj de la Connie

Luminiţele verzi zumzăiau deasupra patului medical în care zăcea Julius, cu trupul înconjurat de bipăitul constant al maşinăriilor, în ritmul respiraţiei lui. Dormea, cu faţa acoperită de bandaje ca o mască însângerată, care îl făcea să arate ca victimele războiului de care Ingrid îşi aducea aminte din copilărie. Medicii fuseseră nevoiţi să îi scoată ochiul stâng; nu mai putuseră să facă nimic pentru el.

- Ochi pentru ochi... a repetat Ingrid ca pentru sine, iar şi iar, ca şi cum ar fi îngânat un cântec de leagăn unui prunc care plângea.

Era târziu şi complexul era întunecat, dar se auzeau paşi răsunând în sus şi în jos pe coridorul din faţa camerei. Leviathan nu dormea niciodată; întotdeauna exista mişcare, întotdeauna cineva se antrena sau urzea planuri, întotdeauna treaz şi pregătit.

- Crow.

Ingrid s-a întors furioasă în direcţia din care şi-a auzit numele. Nu voia să fie deranjată în clipa aceea.

- Ce? s-a răstit ea, uitându-se la tânărul recrut care nici măcar n-a tresărit la veninul din vocea ei.

- Stăpânul vrea să te vadă, a răspuns el calm.

Faţa lui Ingrid s-a îndulcit imediat şi şi-a dat cu grijă părul din ochi în vreme ce păşea către băiat. El a rămas

nemişcat în vreme ce ea şi-a trecut o unghie lungă prin părul lui şi l-a mângâiat uşor pe cap.

- Păzeşte-l tu pe Julius în locul meu, a miorlăit ea, aple- cându-se pentru a-l privi pe băiat în ochi.

El a dat din cap fără să spună nimic şi s-a îndreptat spre scaunul pe care ea tocmai îl eliberase.

Aşa era toată lumea acolo; nimic nu te putea intimida atunci când nu aveai nimic de pierdut.

Ingrid a rămas calmă în faţa uşii masive de la camera unde stăpânul lor lucra şi dormea. Din complex, o clădire ascunsă pe proprietatea unui susţinător al cauzei lor, oamenii veneau şi plecau periodic în diverse misiuni, dar Ingrid şi Julius petrecuseră cea mai mare parte a timpului acolo. Din multe puncte de vedere, ciudatul şi perversul complex devenise căminul lor de când se cunoscuseră, în copilărie.

A bătut la uşă, însă doar ca o formalitate, şi a intrat fără să mai aştepte un răspuns. Uşa a scârţâit şi s-a închis în urma ei cu un clic.

- Se pare că mass-media face mare tărăboi în jurul micii noastre asociaţii, a spus gânditor stăpânul, aşezat pe podea cu spatele la ea, în vreme ce frunzărea diversele ziare împrăştiate în jur. înconjurat de veşmintele lui negre şi lungi, părea o umbră ce se zvârcolea pe podea. Vino mai aproape!
a ordonat el, făcându-i semn să înainteze, apoi s-a ridicat dintr-o mişcare, arătându-şi adevărata statură

formidabilă. A rămas cu spatele la ea, păşind încet pe podeaua de ciment pentru a privi valea pe fereastra mare din spatele camerei. De ce eşti aşa de deprimată, Ingrid? a întrebat el încetişor, privind doar puţin peste umăr, iar lumina lunii s-a reflectat în ochii lui verzi. Ar trebui să sărbătoreşti marele succes, că mi-ai adus formula Hamelin.

Ingrid se străduia să se uite în ochii lui, şi gura i s-a bosumflat furioasă când şi-a amintit de tot ce se petrecuse.

- Dar am dat greş, a mormăit ea. Trebuia să vi-i aduc pe partizan şi pe prinţesă.

Şi-a tras nasul în vreme ce vorbea, simţindu-se ca un copil care îşi pierduse jucăria preferată.

- A, prinţesa... a râs el şi s-a întors din nou cu spatele. Ne scapă mereu printre degete. A ridicat privirea spre cer, iar umbra i s-a întins în toată camera, furişându-se spre picioarele lui Ingrid. Păcat de Saskia, a adăugat el.

Ingrid s-a zbârlit auzindu-i numele, simţind furia cum o copleşeşte din nou.

„Ochi pentru ochi. Ochi pentru ochi."

- Niciunul dintre voi nu ar fi putut să ghicească ce înţelegere a făcut ea cu regele Maradovei.

- O să mă achit de sarcină pentru dumneavoastră, a spus repede Ingrid.

- Aşa vei face, a încuviinţat el, fără să se întoarcă spre ea, dar nu pentru asta te-am chemat. Ea l-a privit

fascinată şi curioasă pe stăpânul ei bătându-se uşor cu degetele pe bărbie, cufundat în gânduri, şi şi-a dorit să poată pătrunde în mintea lui sclipitoare. Formula funcţionează, Ingrid.

Simţea în stomac emoţia a ceea ce urma să-i spună, un fior agitat de încântare pe care îl avea ori de câte ori mai făceau un pas către atingerea ţelului lor.

- Ce vreţi să fac cu ea, domnule? a întrebat imediat, ne- reuşind să-şi ascundă bucuria.

Stăpânul ei a întors din nou capul uşor, iar lumina de smarald a aruncat umbre adânci peste chipul lui palid, pe care s-a ivit un rânjet rapace. Un zâmbet orbitor, ademenitor şi încărcat de promisiuni, acelaşi zâmbet cu care fusese întâmpinată în Leviathan cu atâţia ani în urmă. Şi-ar fi dorit să fie întotdeauna ea motivul acelui zâmbet, să îl facă mândru de ea.

- Vom întoarce lumea împotriva lor, a spus el pe un ton nonşalant. Şi, după ce vom termina, nu va mai fi nevoie să-i forţăm să fie de partea noastră. Vocea lui a căpătat o vibraţie melodioasă, încântat de propriile urzeli, care a intoxicat aerul din jur. Iar când vom termina, partizanul şi prinţesa lui ne vor implora să îi primim în rândurile noastre.

Süß aber Bitte

rMm

m P c?

^^pjg i|P' ' h p ' 1 I *ti&pxsu \p Mtftm/k?* td*

^¡mmmmt^fti

m Din seria de literatura pentm adolescenţi:

R< .inolaRoi, J Îi iii împăuna cu pui i de topi • olurile ~ în <11 ■ Ir - dot iu muţim m Uliului P, I. (and e intere la Ri iivooddup .^.în'í, Lottie ¡Elli' tliipăevaiimciilcl Jram. lin n primulail, Vm ivizip.i d-iin trimestru limait. Dar L mimiU •intanpláhicTurituibile

iardevîi sunt otro < v. ■<>. oat. ¡11 i aproape amuiimarea cryinizati if Li i-ilhan' I "Hit m i Ilk «uni holaralt 4<tan0pL> »¡novaiul, dar prim..jdr'-pândi 'diipacol!..
un în.i utili lid în l'Wi u, urine tliiu .piUm: i] 111. isiui "jvnrrii jHiv ri. dictai ui 11-1 niiiiii' Ir prin l.i \ * d<; uni
inliinpull ni ir(ini|nliaitiilü!YmiTuU devin ,;ii» " ' I bu.uiit (l. m ■ iniei i 111
a Britanic adunândi iirttirop tptuiiniilia d. iiliiiiuţi. Prin 1 p rte j triiiv.. I ft. .
t'i'r rnnunut I . ilrhut.

& Boo

k[1] în limba engleză, *lily* **înseamnă „crin", (n.tr.)**

William Shakespeare, *Macbeth,* **actul IV, scena 1, în româneşte de Ion Vinea (n.tr.)**

[1] *Hamlet,* **actul I, scena 3, în româneşte de Leon Leviţchi (n.tr.)**